

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆள்வார்பேட்டை,
சென்னை - 18. (044) 435 52 99.

கிளை நிலையங்கள்

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை - 108.
91, கீழைத் தேர்த் தெரு, நெல்லை - 6.
70, தானப்ப முதலி தெரு, மதுரை - 1.
24, நந்தி கோயில் தெரு, திருச்சி - 2.
28, நகர் உயர் பள்ளிச் சாலை, குடந்தை - 1.
36, செர்ரி ரோடு, சேலம் - 1.
18, இராச வீதி, கோவை - 1.

www.tamilputhagam.com

தாயுமான சுவாமி வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்

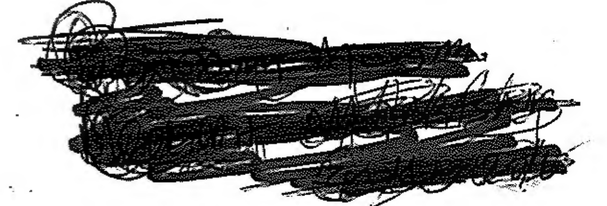

தாயுமான சுவாமிகள்

வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்

ஆசிரியர்
திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
எம்.ஏ., எம்.எல்.,

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை - 18.
www.tamilputhagam.com
E-mail : tamilkazhagam@hotmail.com

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	:	தாயுமான சுவாமிகள் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்
பொருள்	:	வரலாறு
ஆசிரியர் பெயர்	:	கிரு.கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை
பதிப்பாண்டு	:	முதற் பதிப்பு : சூலை 1977 மறு அச்சு 2003
பதிப்பாளர்	:	சை. சி. கழகம் சென்னை - 18
வெளியீட்டெண்	:	778
உரிமை	:	கழகம்
மொழி	:	தமிழ்
நூலின் அளவு	:	கிரௌன்
தாள்	:	11.6. Kg
கட்டமைப்பு	:	அட்டைக்கட்டு
அச்சு எழுத்து	:	11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	220
விலை	:	
அச்சிட்டோர்	:	அப்பா அச்சகம்
கணிப்பொறி அச்சு	:	ஸ்ரீ ராகவேந்திரா கம்ப்யூட்டர்ஸ் சென்னை-18

பதிப்புரை

இந்நூலானது தாயுமானப் பெருந்தகையாரது வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஆராய்ச்சியுடன் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கூறுவதுடன், அப்பெரியாரது திருவருட் பாடலில் அமைந்த கருத்துக்கள் அனைத்தையும் தெளிவாக விளக்குகிறது கடவுள், உயிர், மனம், தத்துவம், பாசம் என்பனவற்றைப் பற்றிய அடிகளின் கருத்துக்களை இதன் கண் தெளிவாகக் காணலாம். இறைவழிபாட்டின் இன்றியமையாமை உடற்சித்தி, உயிர்முத்திக்குத் துணையாதல், நால்வகைச் சாதன இயல்புகள், பேரன்பர் குறம் முதலிய அறம் பொருள்களின் உண்மைகள் யாவும் இந்நூலில் தொகுத்து விளக்கப்பட்டிருப்பதால் இதனைக் கற்போர் நற்பயன் அடைவரென்பது திண்ணம்.

இதனைத் தமிழன்பர்களும் சைவப் பெருமக்களும் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

உள்ளுறை

சிவமயம்

தாயுமான சுவாமிகள் வரலாறு

1. அடிகள் வரலாறு

சிராப்பள்ளி மலைமேவுந் தட்சிணா
மூர்த்தி அருள் நல்கப் பெற்று
பராபரமும் எந்நாளும் பைங்கிளியும்
பலபாவும் பாடிப் பாடித்
தராதலமா னிடர்க்கெல்லாந் தண்ணமிர்தாய்த்
தந்தருளுந் தாயு மான
நிராமயனார் அருட் பெரிய கவிதையினாற்
பொருளதனை நினைந்து வாழ்வாம்.

ஒவ்வொரு காலத்திலே ஒவ்வொரு பெருந்தகையார் தோன்றி உலகிற்குப் பெருநன்மை விளைத்திருக்கின்றனர். ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் உலகுள்ளவரை நிலவும் பொதுமறை அளித்தனர். மணிவாசகப் பெருமான் சிவனது அறிவு நெறியை நிலை நாட்டினர். சம்பந்தரும் அப்பரும் சமணரை வென்று அன்பு நெறியைப் பாதுகாத்தனர். திருநாவலூரர் யோகமும் வீடும் நல்கும் இறைவன் பேரருளை விளக்கித் தமிழ் நாட்டுத் தொண்டர் தொகுதி செப்பினர். திருமூலமாமுனிவர் மந்திர யோகஞான மாண்பு விளக்கினர். நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருமுறையை வெளியாக்கினர். ஆசிரியர் சேக்கிழார் இணையற்ற திருத்தொண்டர் புராணம் ஈந்தனர். கச்சியப்பர் எப்பொருளும் செறிந்த கந்தபுராணம் தந்தனர். கம்ப நாட்டடிகள் தமிழ் நலம் செறிந்த பொதுப் பெருங்காப்பியம் இயற்றினர். குமரகுருபரர் இமயத்திற் சைவக்கொடி நிலை நாட்டினர்.

இவ்வாறே உலகம் யாவும் போற்றும் ஒரு முதல்வனின் விரிந்த பொதுத் தன்மைகளை இன்சுவை ததும்பும் அமுதப் பாடல்கள் வாயிலாக அறிவுறுத்திய பாவலரும், உயர்ந்த பேரின்பநிலையொன்றினையே விழைந்து செல்லும் உயிரின் இயல்பைத் தந்நிலை கூறுமுகத்தாற் பன்னிய பெரியாரும். மனமாயையின் நுட்ப முரைத்த மூதறிவாளரும். **தாயுமான அடிகள்** என்னுஞ்சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வரே ஆவர். அவர் எவ்வுயிரையுந் தன்னுயிர் போல் எண்ணி இரங்கும் அருளொழுக்கத்தை உலகினர்க் குரைப்பதில் ஒப்பற்ற ஆர்வம் உடையவர். தாழ்வெனுந்தன்மையில் தலை சான்றவர். உலகினர் யாவரும் மெய்ந்நெறி கடைப்பிடித்து அகண்டாகார சிவத்தைத் துய்க்கும் வண்ணம் கூவுங்கருணை முகில் அனைய அப்பேரறிவாளரது வாழ்க்கை வரலாறு சுருக்கமாக ஈண்டு ஆராயப்படும்.

சோழநாட்டிலே, தேவாரத் திருமறையின் பெருமையை இனிது விளக்கிய **திருமறைக் காட்டிலே** ஏறக் குறைய முந்நூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன் **கேடிலியப்ப பிள்ளை** என்பவர் சைவ வேளாளகுல முதல்வராய்த் திகழ்ந்தனர். அவர் கல்வியறிவொழுக்கங்களும் வினை ஆள் திறனும் ஒருங்கு வாய்ந்தவராதலின், அவ்வூர் இறைவர் திருத்தளிக்கு அவரை அறத்தலைவராகச் சைவ ஆதீனத்தார் ஏற்படுத்தினர். தம் தமையனார் மகப்பேறின்றி வருந்தினமையால் அவருக்குத்தம் புதல்வராய சிவசிதம்பரம்பிள்ளையைத் தெத்தாகக் கொடுத்து விட்டுத் தமக்கு ஒரு பிள்ளை அருளும்படி இறைவன்பால் வேண்டி நோற்றனர். ஆயகாலை திரிசிராப்பள்ளியில் அரசாண்ட நாய்க்கர் வழியில் எட்டாவது தலைமுறையரசாகிய முத்துக் கிருட்டிண நாய்க்கர், நற்பொழுதிலே கடல் முழுக்கு ஆற்றக் கருதித் திருமறைக்காடு போயிருந்தனர். கேடிலியப்ப பிள்ளை அரசரைமிகவும் சிறப்பாக எதிர் கொண்டு இறைவரைத் தொழு வித்தனர். அவரது உதவிகளால் மகிழ்வு மீக்கூர்ந்த மன்னர், அவரது

கணக்கு வல்லமையை அறிந்து அவரைத் தமது அரசாங்கத்திலே பெருங் கணக்கரென்னும் உயர்பதவியில் இருத்தினர். அவரும், கி.பி.1608-ல் அவருக்குப்பின் பட்டத்திற்கு வந்த முத்துவீரப்ப நாய்க்கரும் தங்கள் கணக்கரை பெரிதும் மதித்துப் போற்றினர். அவர் திரிசிராப்பள்ளியிற் குடும்பத்தோடு தங்கி அவ்வூரில் திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்குந் தாயுமானப் பெருமான்பாற் பிள்ளைவரம் வேண்டினர். அவ்வண்ணல் திருவருளாலே உலகிற்கெல்லாம் திருவருட் பெருமையை விளக்க வரும் அருந்தவ ஆண்குழந்தை ஒன்றுபிறந்தது. அக்குழந்தை பிறந்த இடம், மறைக்காடு என்பாருமுளர். அதற்குத் **தாயுமானவன்** என்ற திருப் பெயரிட்டனர். அடிகள் தமது திருப்பாடல்கள் சிலவற்றிலே இப்பெயரை வழங்கியிருக்கின்றார்.

'அந்தம் ஆதியும் அளப்பருஞ் சோதியே அடியார்தம்
சிந்தை மேவிய தாயுமா னவனெனுஞ் சிரகிரிப்
பெருமானே!'
(ஆசையெனும், 10)

"தடுத்த வாறும்புகலாய்
சிரகிரித்தாயுமான தயாபரமூர்த்தியே!"
"தாயும் தந்தையும் ஆனோய்
சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே"
(எடுத்ததேகம், 11)

என்றமையால் காண்க.

தாயுமானவர் உரிய காலத்திலே கல்விகற்கத் தொடங்கி வடநூற்கடலும் தென்னூற் கடலும் நிலை கண்டுணர்ந்தனர், பாடற்றிறமையுடன் பண்பொடுபழகிப் பண்ணிசைந்த மூவர் பாடலின் இணையற்ற தீஞ் சுவையையும் மணிமொழி யாரின் திருவாசகக் கனிவையும் நுகர்ந்தனர். திருவருட் பெற்றி ஓர்ந்துஅதனை எப்போதும் பாடியுந் தேடியும் பயன் பெறும்பேரவாவுற்றனர். அது

"சந்ததமும் நின் கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தை அறியேனுன்சித்தம்பராபரமே"

(பராபரம்,25)

"மண்ணொடு விண்காட்டி மறைந்துமறையா அருளைக்
கண்ணொடு கண்ணாக என்று காண்பேன்"(,,82)

என்றமையால் தெளிக.

அந்நாளிலே அவர் தகப்பனார் விண்ணெய்தினமையால் அரசன் அவரை வரவழைத்து, அவர் ஆற்றலைப் பரிசோதனையா லறிந்து மிகவியந்து தந்தை பதவியை மைந்தருக்கு நல்கினன்.

மைந்தரும் அரசாங்கக் கடமையைச் செவ்விதின் இயற்றி வருங்காலை, உலக நிலையாமை யுணர்ந்து சிவநுகர்ச்சிப் பேரின்பப் பேற்றினையே பெரிதும் விழைந்துஅஃது எஞ்ஞான்றுதமக்குக் கிட்டுமோ என்று கவலை யுறுவாராயினர்.

"இறப்பொடு பிறப்பை உள்ளே
எண்ணினால் நெஞ்சது பகீரெனும் துயிலுறாது
இருவிழியும் இரவு பகலாய்ச்
செந்தழலின் மெழுகான தங்கம் இவை;
யென் கொலோ"(சின்மயானந்தகுரு,5)
"பாவிபடுங்கட்கலக்கம் பார்த்திலாயோ"

(கல்லாலின்,15)

"கண்டிலையோ நான்படும் பாடு"

(கல்லாலின் 22)

"மோக மாதி தருபாச மானதை
யறிந்துவிட்டுனையும் எனையுமே
முழுது ணர்ந்துபர மான இன்பவெள்ளம்
மூழ்க வேண்டும் இது இன்றியே

தேகமே நழுவி நானுமோ நழுவின்
பின்னை உய்யும்வகை யுள்ளதோ"

(சிற்சுகோதயம்,5)

என்றமையால் அறிக.

பேரின்பநாட்ட மிகுதிப்பாட்டால் அடிகள் பித்துக் கொண்டவர் போலானார் என்பது

"சுத்த அறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தின் அல்லால்என்
சித்தம் தெளியாதென் செய்வேன்?பராபரமே!"

(பராபரம்,22)

"மாறா அனுபூதி வாய்க்கின் அல்லால் என் மயக்கந்
தேறாது என் செய்வேன்? சிவமே!பராபரமே!"(ஷை,23)
"தாகமறிந் தின்பநிட்டை தாராயேல் ஆகெடுவேன்
தேகம் விழுந்திடினென் செய்வேன்? பராபரமே !"

(ஷை, 24)

"பாராயோ என்னை முகம் பார்த்தொருகால் என் கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே"

(பராபரம்,28)

என்பனவற்றால் அறியப்படும்.

அடிகளது தாழ்வெனுந் தன்மை;

"என்போல் எளியவரும் எங்கெங்கும் பார்த்தாலும்
உன்போல்வலியவரும் உண்டோ பராபரமே"

(பராபரம்,116)

என்னுந் திருப்பாட்டாற் புலனாம்.

அருட்பெருந் தகையராகிய அடிகள் இளமையிலேயே இறைவன் தன்னைப் பித்துக் கொள்ளும்படி செய்தனரென்பார்,

''அன்பின் வழி யறியாதஎன்னைத் தொடர்ந்து என்னை

யறியாத பக்குவத்தே

ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கி கொடுத்து நான்

அற்றேன் அலந்தேன் என

என்புலம் மயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டாய்''(சுகவாரி, 2)

என்றார்.

அருட்குருவை நாடி அடிகள் அலைந்தமை

''தேடினேன் திக்கனைத்துந் தெண்டனிட்டேன் சிந்தை நைந்து

வாடினேன் என்மயக்கம் மாற்றாய் பராபரம் ''(பராபரமே ,200)

''எந்த நாள் கருணைக் குரித்தாகும் நாளெனவும்

என் இதயம் எனை வாட்டுதே .'' (சுகவாரி,11)

என்பனவற்றால் தெளிக

பெருநிலை எய்துதற்குத் தனக்குந் தகுதியில்லை; திருவருளும் இரங்கவில்லை யென்று பல விடங்களில் அடிகள் குறிக்கின்றார்.

''எத்தனை விதங்கள்தான் கற்கினும் கேட்கினும் என் இதயமும் ஒடுங்க வில்லை

யான் • எனும் அகந்தைதான் எள் அளவும் மாறவில்லை''(ஆனந்தமானபரம்,9)

எப்பொருளின் கண்ணுமுள்ள பற்றானது என் சித்தத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்றது. ஈகையும் இரக்கமும் யான் அறிகிலேன். சீலமும் தவமும் விரதமுங்கனவிலும் கடைப்பிடியேன். பொய்ம்மொழியல்லால், மருந்துக்கும் மெய்ம்மொழி பேசேன். பிறர்க்கு நன்மதி புகட்டுவதல்லாமல் நான் சும்மா இருந்து அருள் பொருந்திடேன். இத்தனை குணக்கேடு உடையவர்களை இவ்வுலகிற் கண்டதுண்டோ, கேட்டதுண்டோ,சொல்லுக என்றது காண்க.

பாட்டுப்பாடி நின்னை வாழ்த்துதற்கு வேண்டும் பத்தி எனக்கில்லை. மறை மொழியாதல், மூவர் தீந்தமிழாதல், ஓதுவதற்கு இசையுணர்ச்சியில்லை.யோகநெறிபயில்வதற்கு உடம்பு இடங்கொடுக்கவில்லை. உணவினை வெறுப்பது உயிரை வெறுப்பதுபோன்று இருக்கின்றது.-

(சச்சிதானந்த சிவம்,3)

வேறு எளிதான நற்செயல் செய்யலாகாதோவெனின், மனமயல் சிறிதும் நீங்கவில்லை.

ஞான நெறியாகிய மோனத்தில் நிற்பதற்கோ பரிபாகம் முற்றவில்லை.

''தமியனேற்கு அருள் தாகமோ சற்றும்இல்லை ''

(எங்கு நிறை, 6)

''ஆணிலே பெண்ணிலே என்போல
ஒருபேதை அகிலத்தின் மிசையுள்ளதோ''

(சித்தர்கணம்,7)

''ஆனாலும் என் கொடுமை அநியாயம் அநியாயம்
ஆர்பால் எடுத்து மொழிவேன் ''

(ஆனந்தமானபரம் ,7)

என்னுங் கருத்துக்களால் தம்மை அடிகள் இகழ்தலாலும்

"பதினாயிரம் சொன்னாலும் நின்னருள்
இரங்க இலையே இனிச்சுகம் வருவதெப்படி"

(சுகவாரி,12)

என்று கூறுதலாலும் அறிக.

இனித் திருவருளை உரிமையுடன் வேண்டுவார்

"நாடகம் நடித்ததோ குறைவில்லை
அகிலமும் சிறித நியுமேல்
தண்ஆரும் நின்னதரு ளறியாத தல்லவே"

(எங்குநிறை,5)

ஒருமை மனதாகியே அல்லல் அற நின்னருளில்
ஒருவன் நன் வந்திருக்கின்
உலகம் பொறாததோ?"

(எங்கும் நிறை,7)

"அன்பர் எல்லாம் இன்பம் அருந்திடவும் யான் ஒருவன்
துன்புறுதல் நன்றோ"

(பராபரம்,254)

என்று இத்தகைய பல இயம்பியருளினர்.

எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருளின் வடிவமாகவே எப்பொருளையும் காணவல்ல அடிகள் காற்றினையுங் கடலினையும் பிறவற்றையும் நோக்கி, அவற்றின்கண் கலந்துள்ள முதல்வனை எத்தகையன் என்று வினாவுவது உள்ளத்தை உருக்கும் பான்மையது.

'வியந்தாங் கலறித் தேடிற்றிலேன்' 'சிவன் எவ்விடத் தான்? எவர் கண்டனர் என்று ஓடிற்றிலேன்' என்ற மணி வாசகத்திற்கு அடிகள் சிறந்த இலக்காயினர். அடிகள் அருள் மொழிகளின் கருத்து வருமாறு;-

வானத்திலே மதியையும் கதிரோனையும் நோக்கி நேரே இரவு பகல் கோடா வண்ணம், நித்தம் வர உங்களை இந்நிலையில் வைத்தார் ஆரோ? அவர் பெருமை இருந்தவாறு என்னே? என்பேன். வீசுகின்ற காற்றே!நீ யாராலே உன் போக்குத் தவறாது சுழல்கின்றாய் ? என்பேன். மழை பொழி கின்ற முகில்களே! உங்களைப் போல, எம்பெருமான் தாராளமாகக் கருணை பொழியச் செய்தற்கு உபாயம் யாதோ? சொல்லுவீர் என்பேன். கருத்திலடங்காதவானே! நீ எங்குங் கலந்துள்ளாயே, உனக்கப்பாற்புக்குப் பார்க்குங்கால் ஆங்குள்ளபரம் பொருள் எப்படி யிருக்கும் சொல்லாயோ என்பேன். மண்ணே!நீ ஒடுங்கிய இடத்து எப்பொருள் விளங்கி நிற்கும்? உன்னைச் சுமக்கும் நல்லறிவுடைய ஆதிசேடன் முடிந்த உண்மை சொல் வானோ? என்பேன் . அருள் நூல்களே! எல்லோர்க்குந் தெளிவாக உங்கள் முடிவினை உரைக்க என்பேன். சொல்லிற்கடங்காப் பெருமையுடன், அலையாய கைகளை அசைத்து ஒலிக்கின்ற கடலே !இவ்வுலகத்தைச் சூழ்ந்து கரையின்றி நிற்கும் படி உன்னை வைத்தவர் யார் என்பேன். காட்டுப் பசுங்கிளிகளே! கமலங்கள் தோறுஞ்சென்றூதும் வண்டினங்களே! அன்னங்களே தூதுபோந் தன்மையுடைய நீங்கள் இதுவரை பெரிய பரிபூரணமாம் பொருளைக் கண்டு பேசியதுண்டோ? உண்டெனின் என் பொருட்டு ஒரு முறை அவர்பாற் சென்று பேசுமின் என்பேன்.

(ஆகாரபுவனம்,25,26,27)

இங்ஙனம் அருட்குரவன் வரவை உள்நாடி அடிகள் அரசாங்க வேலை பார்த்துத் திரிசிரபுரத்தே வதியுங் காலத்திலே தருமபுர ஆதீனத்தில் உபதேசம் பெற்ற மௌன குரு தேசிகரென்னுஞ் சிவயோகியார் சிதம்பரத் தினின்று புறப்பட்டு பல கோயில்களையும் வணங்கிக் கொண்டு திரிசிராப் பள்ளியிலே சாரமா முனிவர் மடம் என்ற இடத்திலே

சின்னாள் தங்கி இருந்தார். அவர் அவண்பல மாணவர்க்கு மெய்ந் நூல் அறிவுறுத்தினமையால், அவ்விடத்திற்கு மௌனகுரு மடமென்ற பெயர் வழங்க லாயிற்று.

மௌன குருஅங்கிருக்கும் நாளிலே ஒருநாள் அடிகள் தமது வழக்கப்படி சிராமலை நாதரைக் கும்பிட்டபின் சாரமா முனிவர் மடத்தருகேயுள்ள குமாரக் கடவுளை வணங்கி மீளும்போது மௌன தேசிகரைக் கண்டனர். கண்டவுடன் உள்ளங்கவரப்பெற்றுத் தேசிகர் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ் சினர். அடிகளது உயர்ந்த பக்குவநிலையை அறிந்த மௌனகுரு, அவருக்கு யோக ஞான முறைகளை அருளினர். குருவானவர் தமது கையிலே சிவஞானசித்தியார் வைத்திருந்தன ரெனவும், அதன் எட்டாஞ் சூத்திரம் முப்பதாம் பாட்டின் முதற் பாதியையோதி அடிகட்கு மெய்ந்நூற்றெளிவினை அறிவுறுத்திரெனவுங் கூறுப. அடிகள் அன்றுமுதல் சித்தாந்த நூல்களைக் கேட்டல் சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடல் என்னும் நான்கினையும் மேற்கொண்டு கல்லாலடிக் கீழ் வைகும் முதல்வன் திருமுன்பு ஒன்றுபடுதலாகிய நிட்டைப் பயிற்சி செய்து வந்தனர். அக்காலத்திலே திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கமும், பொருள் வணக்கமும் பரிபூரணானந்தமும் பாடினர். 'சின்மயானந்தகுரு' என்பதுகல்லால நீழற்கடவுளின் மீது பாடப்பெற்றது. தம் ஆசிரியர் பெருமையை 'மௌனகுரு' என்னும் திருப்பதிகத்திலே வியந்தனர். இப்பாடல்களை எல்லாம் அடிகளின் சிறிய தாயார் புதல்வரான அருளையபிள்ளை என்பவர் எழுதிப் பாதுகாத்துப் பிறருக்கும் உரைத்தனர்.

தாயுமானவர் பாற் பல திருவருட் புதுமைகள் கண்ட மன்னன் அச்சமுற்று ஒருநாள் அவரை வணங்கி இது வரை தங்கள் பெருமையை உணர்ந்திலேன்; அடியேனால் வேண்டுவனவற்றைச் செய்வித்துக் கொண்டு தங்கள் நிட்டை நிலைக்கு இடையூறின்றி இனிது வைகி யருள்க' என்றனன்.

அடிகளும் அவ்வாறே ஞானநெறியில் ஒழுகிவந்தனர். திருவானைக்கா அகிலாண்டநாயகி பதிகம் இக்காலத்திலே அடிகளாற் பாடப்பெற்ற தென்ப திரிசிரபுர அரசன் 1625-இல் உலகு நீத்தனனாக ; அரசு அரசியின் ஆட்சியிலிருந்தது, அரசன் மனைவி தாயுமான சுவாமிகளை அழைத்துப் பெரிய கணக்கு வேலையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று குறையிரந்தனள். அடிகள் ஒருவாறு இணக்கமுற்றனர். பின்னர் அரசியானவள் அவரது கட்டழகினாற் பிணிப்புற்றுத் தகாத செய்கையைக் கருதித் தெரிவிக்க, தெரிவித்த அந்நாளிரவே அடிகள் அருளையரோடு, திரிசிர புரம் நீத்துத்தென்றிசை நோக்கிச் சென்றனர். வழியிலே நல்லூர் என்னுஞ்சிற்றூரினை யடைந்த போது, தமது சிவபூஜைப் பெட்டியை எடுத்துவரத் தவறினமையை யுணர்ந்து அருளையரை அதனை எடுத்து வருமாறு அனுப்பிவிட்டு, அடிகள் அவண் அயர்வுற்றிருந்த காலை, அவ்வூரினர் அவரைப் பாலுணவுகொள்ள வேண்டினர். அப்போதுதாம் பாடிக்கொண்டிருந்த "கருணாகரக் கடவுள்" என்னும் பதிகத்திலே ஐந்து பாடல் முடிந்திருப்ப, ஆறாவது பாட்டாகப் "பண்ணே னுனக்கான பூசை" யென்பதைப் பாடியருளித் தமது பசியை ஒருசிறிது தீர்த்துக் கொண்டார் என்ப.

திரிசிராப்பள்ளியில் அடிகளைக் காணாமையால் அரசி மிக்வுஞ்சினந்து மந்திரத் தொழில் வல்லானொருவனை அவரைத் தேடிக் கண்டு வசியஞ்செய்யு மாறு ஏவினாள். அவன் நல்லூரையடைந்து ,நிட்டையிலிருந்த அடிகட்குப் பின்னிருந்து வசியமறை செப்பிய காலை, அடிகள் திரும்பி அவனைப் பார்த்தவுடன், மனநிலை கலங்கி, அவரடியில் வீழ்ந்து வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு மீண்டு போயினன். பின்னர் அடிகள் இராமேசுரஞ் செல்வான் அருளையரோடு புறப்பட்டார்.

இருவரும் வழியிலே விராலிமலையை அடைந்தனர். அங்கே வசித்த ஒரு சைவ வேளாள வள்ளலுக்குக் கனவிலே

ஒரு துறவி தோன்றி,''என் பிள்ளைகள் இருவர் பட்டினியாய் இவண் வந்திருக்கிறார்கள்; அவர்கட்கு அன்னம் அளிக்க ''என்றேவிய அளவில்,அவன் இவர்கள் இருவரையும் அறிந்து உணவு நல்கினன். அதன் சிறந்த பயனாக அவனுக்கு ஒரு மைந்தன் பிறந்தமையால்,அம்மகவிற்குத் தாயுமானவர் என்ற பெயரிட்டனன். அவ்வேளாள குடும்பத்தார் தங்கள் பெயர்க்குமுன் 'தாயுமான' என்ற அடைமொழியை இன்னும் வழங்கி வருகின்றார்கள்.

விராலிமலையில் அடிகள் தங்கிய காலத்தே, ஒரு சித்தர் அடிகளின் உயர்ந்த மனநிலையை யறிந்து அவரைச் சித்தர் பலரிருக்கும் ஓரிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அன்னாரோடு அடிகள் சின்னாட்கள் அளவளாவி யிருந்தனர்.

அக்காலத்திற் 'சித்தர்கணம்'என்பது பாடப்பெற்றது போலும். உடற்சித்தியும் உயிர் முத்தியும் ஒருங்கெய்த வேண்டுமென்ற கருத்து அடிகட்கு அப்போதுஉதித்திருத்தல் கூடும். 'ஆனந்தமானபரம்' முதலிய திருப்பாடல்களும் விராலிமலையில் பாடப்பெற்றன.அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் புதுக்கோட்டைக்கருகிலுள்ள 'கபிலை' யென்னும் பெயருடன் விளங்குந் திருப்பதியை அடைந்து அங்கு வீற்றிருக்கும் பெரிய நாயகியார்மீது 'காற்றைப் பிடித்து' என்ற பாடல் அருளிச் செய்தார்.

பின் இராமேசுரஞ் சென்று இராமநாதரை வணங்கினார்.

''மாது காதலி பங்கனை யபங்கனை மாடமா
விகைசூழுஞ்

சேது மேவிய ராமநா யகன்றனைச் சிந்தைசெய்
மடநெஞ்சே''

(ஆசையெனும், 11)

என்றது காண்க.

இராமேசுரத்திலே பாடிய பாடல், 'மலைவளர் காதலி' என்பது. அது அந்தவூர் இறைவி திருப்பெயரான் அமைந்தது.

(பருவதவர்த்தினியம்மை என்பது வடமொழிப் பெயர்) இத்திருப்பதிகத்தே செல்வர்க்குக் குற்றேவேல் செய்யும் வாழ்க்கையை வெறுத்துக் கூறிய பகுதி வருமாறு:-

''மிடியிட்ட வாழ்க்கையால் உப்பிட்ட கலமெனவும்
மெய்யெலாம் உள்ளுடைந்து
வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
வேதனைகள் உறவேதனும்
துடியிட்ட வெவ்வினையை ஏவினான் பாவிநான்
தொடரிட்ட தொழில்க ளெல்லாந்
துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின் பொருட் டாயதுன்
தொண்டர்பணி செய்வ தென்றோ.''

(மலைவளர் காதலி, 4)

சிலகாலம் அவண் தங்கிய பின்னர், அடிகளும் தம்பியாரும் வடதிசை நோக்கிப் போனபோது தம்மைத்தேடி வரும் தமையனாருடைய ஆட்களைச் சந்தித்தனர். தமையனார் கருத்திற்கிணங்க. இருவரும் திரிசிராப்பள்ளி சென்று வீட்டுப்பொருள்களை எடுப்பித்துக்கொண்டு தாயாரையும் அழைத்துப்போய்த் திருமறைக்காடைந்தனர். அடிகள் அங்கு வைகியபோது அவருடைய தமையனாரும் தாயாரும் அவருக்குத் திருமணம் நிகழ்த்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். பலவாறு மறுத்தும் அவர்கள் உடன்படாமையால் அடிகள் திருமணத்திற் கிசைந்தனர். தாம் மௌனகுருவின்பால் அறிவுரை பெற்றபின்னும் இல்லறத்தில் இறைவன் தம்மைச் செலுத்தியது தமக்கு வெறுப்பும் விருப்பும் ஈவதென்பார்,

''பாரு பாரென நடத்த வந்ததென்?
பார தத்தினும் உள்ளதோ?★★★
சித்தம் இப்படி மயங்குமோ
அருளை நம்பினோர்கள் பெறுபேறிதோ?''

(சிற்சுகோதயம்,9)

என்றார்.

திருமணம் நிகழ்ந்து ஒரு பிள்ளை பிறந்தபின் ம்னைவி சிவபதம் உற்றாள். பிள்ளைக்குக் கனகசபாபதி என்ற பெயரிடப்பட்டது. இல்லறத்தில் வீற்றிருந்த காலத்தில் அடிகள் கண்ணிகள் பலவும் பாடினரென்ப. தம் தாயார் காலஞ் சென்ற பின்னர், தம் செல்வத்தையும் செல்வக் குமாரனையும், தமையாரிடம் ஒப்புவித்துத் தாம் கடுந்துறவு பூண்டு கோவண ஆடையொடு அடிகள் புறம் போந்தனர். அருளையபிள்ளையும் பின் தொடர்ந்தனர். அடிகள் இறைவன் தமக்குச் செய்த நன்றியை அழகாக ஒரு செய்யுளில் விதக்கின்றார். அதன் கருத்து:-

''அலைகடல் போன்ற பெருஞ்செல்வம் அல்லல் விளைக்குமாதலின் அதனை நல்காது, ஒருவர்பின் சென்று வருந்தாமலும் கேட்பார்க்கில்லை யென்னாமலும் பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்புதற்கு வேண்டுஞ்செல்வ முதவி, நோயற்ற சுகவாழ்க்கையளித்து யோக ஞான நெறி நிற்கு நிலையும் உண்ணின் றுணர்த்தியதோடு மோனகுருவாக நிலமிசைத் தோன்றி யருள்புரிந்த உன் சிறந்த கருணையை, ஐய! என்னென்று சொல்லுவேன். இவன் சிறியன். அறிவிலியாயினும் நமது அடிமை யென்ற கருத்து நின் திருவுள்ளத்திலிருந்தது போலும்'' என்றனர்.

திருவருள் தமக்குப் பல நலங்கள் தந்தது போலவே இடைவிடா மோன நிட்டையும் நல்க வேண்டும் என் பார், ''வருவன வருக வராதன போக'' என்று பற்று விடுத்து மனச்சான்றிற்கு மாறின்றியொழுகும் நிலைதந்ததும், வேதாந்த சித்தாந்த உண்மைக் கருத்தொருமையை முற்றிலும் உணர அறிவு உதவியதும், உடல் நிலையாமையுணர்ந்து ஞானநெறி நிற்றலையளித்ததும் என்றும் நிலைத்த பேரின்ப நுகர்ச்சியே வீடென்று தெளிந்து புனல் போல உள்ளம் உருக அன்பு தந்த்தும் நின்றுமைய அருளே. இன்னும் நின்னையே துணையென்ற என்னையே காக்க ஓர் எண்ணம் உனக்கு

உண்டெனில், உலக முதலிய அசத்துத் தோன்றாது சிவசத்தே தோன்றும் மோன நிலையே பற்றாக நிற்க அருள்வாய்'' என்றனார்.

(பரிபூரணானந்தம்,8)

அடிகள் இறைவனுக்கே தம்மைக் கொடுத்துவிட்டா ராகலின் 'தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னை' என்று மணிவாசகனார் கூறியபடியே.

"தன்னைத்தந் தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின் கருணைக்கு
என்னைக்கொண் டென்னபலன் எந்தாய்"

(பராபரம், 127)

என்றும்,

"சிந்தை மயக்கமறச் சின்மயமாய் நின்றஉன்னைத்
தந்தஉனக் கென்னையுநான் தந்தேன்"

(பராபரம், 329)

என்றும் அருளிச் செய்தனர்.

"தன்ன தென்றுரை சாற்று வனவெலாம்
நின்ன தென்றெனை நின்னிடத்தே தந்தேன்"

(பொன்னைமாதரை, 2)

என்றதும் அது,

மெய்யுணர்ந்தும், இடையிடையே தோன்றும் வாசனா மலத்தை அறவே ஒழிக்க விரும்பும் அடிகள்.

''இந்நிலையிலேசற் றிருக்க என்றால் மடமை

இத்சத் துருவாக வந்து

சிந்தைகுடி கொள்ளு தேமலமாயை கன்மம்

திரும்புமோ தொடுவழுக்காய்ச் சென்மம் வருமோ''
எனவும்,

"......யோசிக்குதே மனது
சிரத்தையெனும்வாளும் உதவிப்
பந்தம்அற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்து எனைப்
பாதுகாத் தருள்செய்குவாய்"
என்று இறைவனை வேண்டினரென்க.

"வைத்த தேகம் வருந்த வந்திடும்
பித்தன் நான் அருள் பெற்றுந் திடமிலேன்'
(பொன்னைமாதரை, 10)

என்றதும் அது.

அடிகள் முடிந்த மோனநிலையை எய்துமுன் நம் நிலைமையைக் கூறுவார்,

"ஒன்றைப், பெற்றவனும் அல்லேன் பெறாதவனும் அல்லேன்
பெருக்கத் தவித்து உளறியே
பெண்நீர்மை யென்ன இரு கண்ணீர் இறைத்துநான்
பேய்போ லிருக்க உலகஞ்
சுற்றிநகை செய்யவே உலையவிட் டாயெனிற்
சொல்ல இனி வாயுமுண்டோ" (சுகவாரி, 6)
என்றனர்.

"கருத்தினுட் கருத்தா யிருந்துநீ யுணர்த்துங்
காரணங் கண்டு சும்மாதான்.
வருத்தம் அற்றிருந்து சுகம்பெறா வண்ணம்
வருந்தினேன்" (ஆரணம், 6)
என்றதும் அது.

இறைவன் மெய்யன்பையும் இன்பநிட்டையயுந் தராவிடின் உயிரிதுறப்பே னென்பார்,

"நீராயுருக உள்ளன்பு தந்தேசுக நிட்டையை நீ
தாராவிடின் என்பெரு மூச்சுத்தானம் தனஞ்சயனே"
(பாயப்புலி, 20)

என்றார்.

தனஞ்சயன் என்னும் வாயுவானது உயிர் உடலை நீத்தபின் உடலின்கண் நின்று புறம்போவது.

மோனநிட்டை சிறிது கைவந்தபோது அடிகள், "இன்பக்கால் சற்றல்லாத் தடையற்ற ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கி வந்த நாளில்லை" என்றார்.

மோனநிட்டையிற் பழகியபின் அடிகள் தம்நிலை யுணர்த்துவார்.

"நடக்கினும் ஓடினும் நிற்கினும் வேறொரு நாட்டமின்றிக்
கிடக்கினும் செல்வி திருக்கினும் நல்லருட் கேள்வியிலே
தொடக்கும்என் னெஞ்சம் மன்மற்ற பூரணத் தொட்டிக்குள்ளே
முடக்குவன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே"
(பாயப்புலி. 12)

என்றார்.

இறைவனது பூரணம் தன்னை விழுங்கிய இடத்து ஒன்றுங்கூற வொண்ணாதென்பார்.

"நானென் றொருமுதல் உண்டென்ற நான் தலை நாண என்னுள்
தானென் றொருமுதல் பூரண மாகத் தலைப்பட்டொப்பில்
ஆனந்தந் தந்துஎன் அறிவையெல் லாம்உண்டு அவசம்நல்கி

மோனம் தனைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவ்தே.''
(பாயப்புலி. 14)

என்றார்.

''வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
ஓரிற் கண்டிடும் ஊமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாய்இலை ஐயனே.'
(பொன்னைமாதரை, 30)

என்றதும் அது.

அடிகள் துறவடைந்தபின் திரிசிராப்பள்ளி மௌன குரு மடத்தை யடைந்து தம் குருமூர்த்தியை வணங்கிச் சில காலம் அவண் தங்கினர். தம் குருவிற்குப்பின் கி.பி. 1644ஆம் ஆண்டு தொடங்கிச் சின்னாள் அவரது திருமடத்துத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தனர். அப்பால் தம் இளவலோடு தென்றிசை சென்று இராமநாதபுரத்தின் கீழ்பாற் காட்டூரணி யென்ற தனியிடத்தில், புளியமர மொன்றின் நீழலில் வதிந்தனர். அதுவே தமது நிட்டைக்குத் தக்க இடமென்று கருதினர்போலும். பின்பு அவ்விடத்தில் அடிகட்கு வசதி செய்யக் கருதிய ஓர் அன்னை, குளமொன்று தொட்டுப் பூங்காவொன்று வளர்த்து, அவ்விடத்தில் அடிகளை வைகும்படி வேண்டினள். அவ்வாறிருந்து அடிகள் பேரானந்த சமாதி நிலையுற்றனர்.

அடிகள் நிட்டை கூடிய காலை அவர் திருமேனி பன்னாள் உயிர் நீத்த உடல் போல் தோன்றினமையால், யாரோ அதற்கு நெருப்பிட்டனரெனவும், இடையில் விழித்துப் பார்த்துப் பின்னும் நிட்டையிலமர்ந்து இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்தன ரெனவுங் கூறுப, அதன் உண்மை நன்கு விளங்கவில்லை. எவ்வாறாயினும் கி.பி. 1662க்கு ஒத்தசாலிவாகன சகாப்தம் 1584இல் தைமீ 28உ விசாகத்தன்று மாலை அடிகள் கடவுள் திருவடியிற் கலந்தனர்.

அருளையரென்பவர், அடிக்ளின் குமாரர் கனக சபாபதி பிள்ளைக்கு மெய்ஞ்ஞானம் உணர்த்தினர். அவர் தஞ்சைக்குக் கீழ்பாலுள்ள அன்னப்பன்பேட்டையில் தங்கியிருந்தார். அவருக்குப்பின் அவர் செல்வர் அட்சயலிங்கபிள்ளை என்பவர் ஆண்டுள்ள மடத்தலைவராய் வீற்றிருந்தனர். அவருக்குப்பின் வழிவழியாகப் பல துறவிகள் ஆசிரிய பரம்பரையைப் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். அருளையர், கோடிக்கரை ஞானியார் முதலியோர் அடிகளிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றவர்கள். சமாதியான இடத்தில் ஒரு திருக்கோயிலும் அதன் கண் அடிகள் பரமுத்தியடைந்த நாளைக் குறிக்குஞ் சிலாசனமும் உள்ளன.

''துகளறுசாலி வருடமாயிரத் தைஞ்னூற்றொன்
றொடெண்பத்து மூன்றுதொடரு
மிகுசுபகிருதாம் வருடம் தைமாதம்
வெண்மதி வாரநாள் விசாகம்
மகிமைசேர் பூரணத் திதியினிலருத்த
மண்டலசமயத் திற்கங்கை
திகழ்கரை யதனில் தாயுமான்வனார்
சிவத்தினிற்கலந்த நல்தினமே.''
(கோடிக்கரை ஞானிகள்)

அருளையர் அடிகள்மீது பாடிய அகவல் மிகவும் சொல்லழகும் பொருணயமும் வாய்ந்தது.

இரக்கம் இருப்பின் இறையருள் வெளிப்படும்
அருளெனக் குண்டேல் அருளும் வெளிப்படும்
வல்லவன் தானே மகாயோகி யென்றோன்
துறவறத் திருந்துஞ் சூழ்மனக் குரங்கொன்
றறவகை யறியான் அஞ்ஞானி யென்றோன்.
என்பன அருளையர் வாக்குகளிற் சில.
வரலாற்றாராய்ச்சி

தாயுமானவர் காலத்தில் திரிசிரிபுரத்திலே நாயக்கர் பரம்பரையார் அரசாட்சி புரிந்தனர். அவர் தென்னாட்டிற்கு வந்த வரலாறு யாதெனின்? கூறுதும் : கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே தஞ்சையில் **வீரசேகரச் சோழன்** என்பவனும் மதுரையிலே பாண்டியன் **சந்திரகுமாரனும்** ஆண்டனர். சோழன் பாண்டியனை மதுரையினின்றுந் துரத்திவிட்டான். இப்பாண்டியன் சோழனை வெல்வதற்கு வடக்கே தெலுங்கு நாட்டிலுள்ள விசயநகர மன்னனாகிய. **கிருட்டின தேவராயன்** உதவியை நாடினன். அவன் **நாகம நாயக்கன்** என்னும் படைத் தலைவனைப் பாண்டியனுக்குத் துணைபுரிய விடுத்தான். அந்நாயக்கன் பாண்டியனைச் சிறைப்படுத்தி மதுரையைத் தான் கைக்கொண்டமையை கிருட்டினதேவன் தெரிந்து அவன் மகன் விசுவநாத நாய்க்கனை விடுத்தான். நடுவு நிலைமையில் தலைசிறந்த இவன், தன் தகப்பனைச் சிறைப்படுத்தி விசயநகர மன்னன்பால் ஒப்புவித்தான்.

சந்திரகுமாரன் மீண்டும் அரசாண்டும் மக்கட் பேறில்லாது இறந்தனன். உடனே விசுவநாத நாய்க்கனையே விசயநகர மன்னன், மதுரைக்குத் தலைவனாக்கினான். விசுவநாத நாய்க்கன், அப்பொழுது மதுரையரசைச் சார்ந்த, வல்லம் என்னுமிடத்தைத் தஞ்சை மன்னனுக்கு விடுத்து திரிசிராப்பள்ளியைத் தான் கைப்பற்றினன். சீரங்கத்திற் பெருமாள் சேவை நாயக்கர்கட்கு முக்கியமா யிருந்தமையால் அவர்கள் நாளடைவிலே திரிசிரபுரத்திலேயே தங்கு வாராயினர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே ஆட்சி புரிந்த முத்துக்கிருட்டின நாய்க்கன், தாயுமான சுவாமிகள் தந்தையைத் தன்னுடைய கணக்கராக்கினன்.

வாணியென்பது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளது. ஆண்டுள்ள ஆதீனத்தார்க்கு மறைசையிலும் மடமுண்டு. அம்மடத்தி லிருந்தோர் அந்நாளில் மறைசைக்கோயில் மேற்பார்வை யாளராயிருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது.

அக்காலத்திலே, வேளாளர்க்குப் பிள்ளை என்ற பட்டம் பெருவழக்கா யிருந்ததென்பது கருதப்படும். கேடிலியப்பன் என்ற பெயர் தனித் தமிழாயிருப்பதும், இக்காலத்தில் அத்தகைய பெயர்கள் அரியனவாயிருப்பதும் உற்று நோக்கத்தக்கன.

1608 – 1625 வரை அரசாண்ட **முத்து வீரப்ப நாயக்கன்** காலத்திலே . அடிகள் உலகத்திலே தோன்றினதாக அறிகிறோம். *1625* முதல் *1627* – வரை திரிசிரி புரத்திலே அரசியின் ஆட்சி நிலவிற்றென்ப. 1627 – 1654 வரை விசயரெங்க சொக்கநாத நாயக்கர் என்பவர் ஆண்டனரெனவுங் கூறுப.

அடிகள் சிவத்திற் கலந்தது கி.பி. 1662 என்பது முற்கூறப் பட்டது. 1608 முதல் 1662 வரை அடிகள் காலம் என்று கூறலாம். அவர் இளமையிலேயே சிவயோக முற்றமையால், எப்போதுந் துறவறத்தாராகவே கருதப்பட்டனராதலின், பிள்ளை என்ற பட்டம் அவருக்கு என்றைக்கும் அமைய வில்லை. தாயுமானவர் என்பது திரிசிராப்பள்ளி இறைவர் திருப்பெயர். அக்காலத்திற் கடவுளை வேண்டி மகப் பெறுவோர் தாம் பெற்ற பிள்ள்ளக்கு வழிபட்ட கடவுட் பெயரையிடும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டனரென்பது அறிக. கடவுளை ஆண்பாலாகக் கருதி இறைவனென்னும் வழக்குண்மையால் அவனைத் தந்தையென்றல் இயல்பே. அவன் தாயாகவும் உதவி புரிந்த விடத்து, அவன் தாயும் ஆனவன் என்ற திருப்பெயர் பெற்றான். அஃது ஒரு கதையால் இனிது விளங்கும்.

திரிசிரபுரத்திற்கு வடக்கே காவிரிக்கப்பாலுள்ள ஓர் ஊரிலே ஒரு நங்கை தனக்குப் பேறுகாலம் வந்தபோது திரிசிரபுரத்திலிருந்து தன் தாய் மருந்து முதலிய வற்றோடு வருவதை எதிர்பார்த்திருந்தாள். தாய் புறப்பட்டுக் காவிரிக்கரையை யடைந்து, அதனைக் கடக்க முயலுங்காலை பெருவெள்ளம் திடீரென வந்தமையால், ஆற்றைக் கடக்க முடியாது திகைத்துக் கலங்கிச் சிராப்பள்ளிப் பெருமானைத்

தன் மகளுக்கு உதவ வேண்டுமென்று நினைந்து தொழுதனள். திரிசிரபுர முதல்வர், தாயின் வடிவத்துடன் மகள்பாற் சென்று அவளுக்கு மருந்து முதலியன உதவி.னமையால், 'தாயுமானவர்' என்று பெயர் பெற்றாரென்ப.

அடிகள் எவ்வுயிருக்கும் இரக்கம் வைத்தல் வேண்டுமென்பதைத் தமது சொல்லாலுஞ் செய்கையாலும் உலகிற் குணர்த்தினராதலின் அவர் யாவர்க்குந் தாய் போன்றவரே. நமக்கு மெய்யறிவுச் சுடர்கொளுத்தலால் தந்தையும், அருளொழுக்க முடைமையால் தாயும் ஆதலின் பெயராலன்றிச் செயலாலும் அடிகளுக்குத் தாயுமானவர் என்ற பெயர் பெரிதும் பொருத்தமாதல் காண்க.

அடிகள் காலத்தே வடமொழிப்பயிற்சி மிக்கிருந்த தென்பது, அவருடைய பாடல்களில் வழங்கிய வடசொல் மிகுதிப்பாட்டால் இனிது விளங்கும். அடிகள் வடமொழியில் உபநிடதங்களையே நன்கு பயின்றனரென்று தெளிக. தார்க்கீகர் கூறுமுறையில், ''சுத்தாத்துவிதம்'' என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளாது நேராக அதனைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துப் 'புனிதமெனும் அத்துவிதம்' என்றார். தமது நூலிலும் உபநிடதத்துட் போந்த சைவக் கருத்துக்களையே வேதாந்தக் கருத்தாகவும், வேதக்கருத் தாகவுங் கூறினர். அவர் யோக பூமிகளையும், அஞ்ஞான பூமிகளையும், பற்றிப் பேசுவதாலும், ஏகான்மவாதியர் கூறும் உபநிடத வாக்கியங்களை எடுத்தோதி அவற்றிற்குச் சித்தாந்தப் பொருள் கோடலானும் சிற்சுகோதய விலாசத்திலே காதிகதை முதலிய வற்றைக் குறித்தலாலும், அடிகள் ஞானவாசிட்ட முதலிய ஏகான்மவாத நூல்களையும் நன்கு கற்றவரென்பது கருதப்படும். அடிகள் சித்தாந்த நூல் வல்லாரென்பது வெள்ளிடை மலை. காதிகரையென்பது உலகம் என்பது மனத்தின் கற்பனையன்றி உண்மையில் இல்லை யென்பதற்கு ஞானவாசிட்டங் கூறும் கதை.

அது வருமாறு : காதியென்னும் அந்தணன் திருமாலினை நோக்கித் தவங்கிடந்துமாயையின் வடிவுகாண வேண்டுமென்றனன். அப்படியே ஆகுக என்று விண்டு மொழிந்து மறைந்தார். ஆயகாலை நீருள் மூழ்கியிருந்த காதி, தன்னுடைய கல்வியெல்லா மறந்து, தன்னுடைய இல்லத்திலே தான் நோய்வாய்ப் பட்டிறந்ததாகவும் சுற்றத்தார் அழவும் தன் உடம்பு மயானத்திலெரியவுங் கண்டான். மறுபிறவியில் ஒரு புலையன் மகனாய்ப் பிறந்து, அக்குலப் பெண் ஒருத்தியை மணந்து புதல்வரைப் பெற்றுப்பின் மனைவிமக்கள் முதலியோர் இறந்தொழியவும் தான் துயரக்கடலிலாழ்ந்து, யாதோர் ஆசையுமில்லாதவனாய், ஒரு பட்டணத்தின் நடுவிற் சென்ற காலை, அவ்வூர் அரசன் குழந்தை இல்லாது இறந்தமையால் பட்டத்து யானை தன்னை எடுத்துக்கொண்டு போய் அரியணை மீது வைத்ததாகவும், மாதர்கள் தன்னை யலங்கரிப்பதாகவும், அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர் தன்னைப் பணிந்து இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகவுங் கண்டான். பின்னர் ஒரு நாள் தம் இனத்தவர் சிலர், தன்னைத் தம்மவர் என்று பாராட்டுவது கண்ட அரண்மனை மாதர் முதலியோர் வாயி லாக எல்லாரும் உண்மை யுணர்ந்து தன்னை வெறுத்தமையும் நகரவாசிகளில் தக்கோரனைவரும் அழற்புகுவதுங் கண்டு, தானும் உயிர் வெறுத்துத் தீப்பாயவே தன்னுடல் எரியக் கண்ட வளவிற் பழைய நினைவு வந்து தடாகத்தினின்று கரையேறி இஃதென்ன் வியப்பு என்று திகைத்தனன்.

அடிகள் திருப்பாடல்களிலே வடமொழிகள் மிகப் பயின்றுவரினும் அவைகள் செந்தமிழ்ச் சுவையிற் குறைவு பட்டில. திருக்குறள், திருமந்திரம் முதலிய பன்னூற் கருத்துக்களுஞ் சொற்களும் அவ்வகளிற் செவ்விதின் அமைந் துள்ளன. தட்டுத் தடையின்றிச் செல்லும் ஆற்றொழுக்குப் போல அப்பாடல்களின் செலவு நயம்பெற வாய்ந்துள்ளது.

அடிகளது தெளிபளிங்கன்ன தூய உள்ளமும், தாழ்வெனுந் தன்மையும், வீடுபேற்றின்கண் உள்ள பேரவாப்பெருக்கும், பதார்த்தங்கள் பாராது பரமே பார்க்கும் பெருநோக்கும், புனிதப் புனற் பெருவெள்ளம் போன்ற சொல்லாற்றலும் அவர் திருப்பாடல்களிலே தெள்ளிதின் மிளிர்கின்றன. அடிகள் அறவொழுக்கத்திலும், அருளொழுக்கத்திலும் தலைநின்று அருளாசான் வரவையே குறிக்கொண்டு எதிர்நோக்குந் திருவருட்பதிவுநிலை எய்தினரென்பது, அதன் சார்பாய பாடல்களாற் செவ்விதின் விளங்கும்.

இணையற்ற கட்டழகினராயிருந்தும் செல்வநலமும் அதிகாரச் சிறப்பும் உடையராய்த் திகழ்ந்தும் உலக நடையை வெறுத்து நின்ற அடிகள் பெருந்துறவினை யார்தான் வியவாதிருத்தல் கூடும்! அன்னோர்க்கே, பெரியோரை அதிட்டித்து இறைவன் ஆசானாயருள் புரிவானாதலின், அவன் மௌனகுரு வாயிலாக, அடிகட்கு உயர்ந்த ஞானத்தை நல்கினன். அக்காலத்திலே தருமபுர ஆதீனத்திலே, யோகப் பயிற்சி சிறப்புற்று விளங்கிய தென்பது, அவ்விடத்திலே யோகம் செய்வார்க்கு வகுத்திருந்த பதினாறு அறைகளின் அமைப்பால் தெளிக.

கி.பி. 1685 முதல் சாரமாமுனிவர் மடம் தரும புரத்தைச் சார்ந்த தென்பது தெளிவு. ஆதி மௌன குருவுக்குச் சிதம்பரநாத தம்பிரானென்ற பெயர் அமைந்திருந்த தென்பது, அம்மடத்து ஆதிப்பட்டயங்களால் விளங்குகிறது. இப் போதும் அங்கே வதியும் தருமபுரத் தம்பிரான்மார்கள் 'மௌனம்' என்ற அடைமொழியோடு தங்கள் திருப்பெயரைச் சேர்த்தே கையெழுத்திடுகிறார்கள். 'மூலன் மரபு' என்பது சாரமாமுனிவர் திருமூலர் மரபில் வந்தவரென்றாவது, எவற்றிற்கும் மூலமாகிய தென்முகத் தெய்வப் பரமாசாரியர் மரபென்றாவது குறிப்பதாகக் கொள்க.

அடிகள் எந்நாட்கண்ணி குருவணக்கத்துள், கயிலாய பரம்பரை மெய்கண்டார் சந்தானத்தை விதந்தோதிக் குறித்த பதிகத்தின் பிற்பகுதியிலே மௌன குருவணக்கங் கூறினமையும், திருமூலரைக் குருமரபுட் கூறாமையுங் காண்க. 'மூலன்' என்ற சொல் இறைவனைக் குறிப்பதற்குத் திருமூலரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'மூலனை நாடினோம். என்றமை காண்க.

அடிகள் அரசி வலையிற் சிக்காதிருந்தமை, அவரது மெய்த்துறவினை யாவர்க்கும் எடுத்துக்காட்டுவதொன்று. இல்லற நெறியைப் பிழைபட்டதாக அடிகள் கருதாமையாலும், வைதிகநெறி சைவநெறி என்ற இரண்டையும் உலகினர்க்குணர்த்துவான் தோன்றிய பெருமானாதலாலும் திருமணஞ் செய்து ஒரு புதல்வரைத் தந்தவுடனேயே, மனைவி இறக்கப்பெற்று, அடிகள் துறவறம் புக்கனர். துறவறமடைந்த பின் தமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஞானப்பெரு நெறியிலே மிகுவிரைவுடன் சென்று நிட்டை நிலையுற்றனர்.

அடிகள் திருமேனி, உயிர்நீத்த உடல்போலவே காணப்பட்டதெனின், மலமற்ற தூயஉணர்வின்கண் வருஞ் சிவபோகப் பெரும்பயன் துய்த்தமையே அதற்கேதுவாம் என்க. திருமேனி எரிவாய்ப்பட்ட கதை மெய்யாயின் ஒரு வீட்டினில் தூங்குகின்றவன். அவ்வீடு தீப்பற்றியெரியக் கண்டவுடன், தன்பாலிருந்த வானவூர்தியிலேறி, விண்ணிற் செல்வது போல, அடிகளும் தமது உடல் வேவக் கண்டவுடன் அதனைத் தமது சித்த நூலறிவாற் பாதுகாக்கத் தலைப்படாது, சமாதியிற் பொருந்திச் சிவத்திற் கலப்பதையே விழைந்தனரென்பது தெளிவாகலின், அவரது விழுமிய உயர்ஞானத் தகுதியை நாமோ அளந்தறிதல் கூடும். 'சுடச்சுட மிக ஒளிரும் பொன் போல இடுக்கண் வரப்பெற்ற பெரியோர் அதனைப் பேரின்பத்திற்கொரு துணையாகவே கொள்வரென்பது அடிகள் முடிவு நிலையால் நன்கு புலனாதல் காண்க.

அடிகளது பாடற்பகுதிகள், முடிபினை வைத்தும் தொடக்கத்தை வைத்தும் பெயர்பெற்றுள்ளன. அப்பெயர்கள் பெரும்பான்மையும் பொருள் விளங்குவனவே. ஆகார புவனமென்பது, இறைவனுருமாகிய புவனம் என்று பொருள்படும். ஆகாரம் – வடிவம். 'பராபரம்' என்பது. பரம், அபரம் என்ற இருசொற்களாலாய சொற்றொடர். மேலானதுங் கீழானதுமாய் எவற்றினும் கலந்துள்ள முதல்வனை அடிகளார் 'பராபரம்' என்றார். பிற பெயர்ப்பொருள் வெளிப்படை.

2. நூலாராய்ச்சி

1. சமயம்

அடிகள் சமயங்களின் பொதுநோக்கத்தையும் வேறு பட்ட கொள்கையினையும் சமய வாதத்தால் வரும் இழுக்கினையும் பல இடங்களிற் குறித்ததனோடமை யாது அறுவகைச் சமயத்தின் இயல்பினையும் சைவத்தின் சிறப் பினையும் சித்தாந்தத்தின் பெருமையினையும் செவ்வி தின் விளங்கிப் போந்தனர். சமயங்களெல்லாம் மக்கள், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நால்வகை உறுதிப் பொருளையும் எய்துவதற்குரிய பல வழிகளாக அமைந்தவை. ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு நிலையிலுள்ளவர்கட்குப் பயன்படும் வண்ணம், இறைவன் அவ்வச்சமயத் தலைவர்கட்கு அவரவர் தகுதிக்கேற்ப உண்மை யுணர்த்துவன். தத்தஞ் சமயநலனை மாத்திரம் நன்குணர்ந்தவர்கள் அவ்வச்சமயத்தை நிலைநாட்டுதற்குரிய நூல்களையும் வழக்குகளையும் மேற்கொண்டு மிளிர்வதற்கு இறைவனே காரணன் ஆவான் என்பார், அகவலுள்,

"அமையாக் காதலிற் சமய கோடி
அறம் பொருள் ஆதி திறம்படு நிலையிற்
குருவா யுணர்த்தி, ஒருவர்போ லனைவரும்
தத்தம் நிலையே முத்தி முடிவென
வாத தர்க்கமும் போத நூல்களும்
நிறைவிற் காட்டியே குறைவின்றி வயங்க அங்கங்கு
நின்றனை."

என்றார்.

"அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்" என்ற சிவஞான சித்தியாருங் காண்க. ஒரு கடவுள் உண்டென்று கூறுஞ் சமயத்தினர் எல்லாரும் நால்வகைப் பொருளையும் பெற முயல்வர். தத்தம் கடவுளுக்கு உவப்பான நன்னெறியிலே நடப்பதே அறமென்றும், இம்மை

நன்மையின் பொருட்டு அறநெறியிற் பொருளீட்டி அப்பொருளால் இன்பந்துய்த்து மறுமையிற் கடவுளை அடைய முயல்வதே வீட்டு நெறி என்றுங் கொள்வர். மறுமையில் நம்பிக்கை வையாது இம்மையில் நலமுற வாழ்தலையே முடிந்த நோக்கமாகக் கொள்ளும் உலோகாயத மதத்தாரும் சமுதாய வாழ்க்கை சிறத்தற் பொருட்டுப் பொய்யாமை, நடுவுநிலைமை, பிறர்க்குதவுதல் முதலிய அறங்களைப் பேண விரும்புதலால் அறம் பொருளின்ப மென்னும் மூன்றையும் அன்னோர் ஒருவாறு பேணக் கருதினராவர். இன்பத்தை விரும்பாது பொருளையே விரும்பினோரும் அப்பொருளினை ஈட்டுதற் பொருட்டு வாய்மை ஒற்றுமை முதலிய அறங்களைப் பேண விரும்புவர். இதனாலும் யாதானும் ஒரு நெறியில் நிற்பவர்கள் நால்வகைப் பொருள்களையுமாதல் அவற்றுள் ஒன்றையாதல் அதன் ஒரு பகுதியையாதல் திறம்படுத்த முயல்வோராவர். நெறியினின்று வழுவினோரே உறுதிப்பொருளைக் கைவிடுவர். இக்கருத்துப் பற்றியே, 'அறம்பொருளாதி திறம்படு நிலையில்'' என்றார்.

ஒவ்வொரு சமயமும் முடிவான ஒரு நிலையை அடைவதற்குக் கருதுவதால் அதற்குத் தக்க கொள்கையும் நோக்கமும் உள்ளதாய் விளங்கும். உலகியலறிவிலே ஈடுபட்டு உலக வாழ்க்கை ஒன்றே சிறக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பம் உடையவர்கட்கு அவ்விருப்பம் நிறைவேறுதற் குரிய நெறி உலகாயதம் என்னுஞ் சமயமாம். அச்சமயத்தில் நின்று அது கூறும் முடிவான நெறியைப் பெற முயல்வார்க்கு அச்சமயக் கொள்கையே சிறப்பாகவும், ஏனைச் சமயக் கொள்கைகள் சிறப்பிலவாகவும் தோன்றும்.

ஆதலால் அச்சமயக் கொள்கையை நிலைநிறுத்த அவர் முயல்வர். அச்சமயத்தில் முடிந்த நிலையை அடைந்து அதன் அளவினைக் கண்ட பின் அதற்கு மேற்பட்ட பிறிதொரு

சமயத்தை நாடுதல் கூடும். ஒவ்வொரு சமயத்திலும் நின்று ஒழுகுங்காலை அதன்கண் உறுதியான ஊக்கம் உண்டாதற் பொருட்டே தம்மதம் நிறுவுதலும் பிறர்மதம் மறுத்தலும் ஆகிய சமய்வாதம் ஏற்படுதலால் 'ஒருவர் போலனைவரும் தத்தம் நிலையே முத்திமுடிவென வாத தர்க்கமும் போதநூல்களும் நிறைவிற் காட்டியே' என்றார் அடிகள்.

ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு நோக்கத்தை நிறைவேற்றப் பயன்படும். ஓர் அரசன் உலகநிலையாமையை உணர்ந்து அரசுபுரிவதை ஒழித்துக் காட்டிற்குச் சென்று அருந்தவமியற்ற முயன்றகாலை, ஆள்வாரில்லாது நாடு வருந்துவதைக் கண்ட ஆசிரியன் ஒருவன். அவ்வரசனுக்கு நாத்திகத்தைப் போதித்து உலக இன்பமே பெறத்தக்கதென்று வற்புறுத்தி அவனை நாட்டிற்கு மீண்டு அரசாளும்படி செய்தனன்.

அவ்வாசிரியன் கட்டிய மதமே உலோகாயதமாயிற்று. அதுவே சாருவாகம் என்றும் கூறப்படும். அந்நெறியிலே உலக நிலையாமையை உணரும்வரை உயிர்கள் ஈடுபட்டு நிற்கும், அதனைக் கடந்த உயிர்கள் உலக இன்பத்தில் உவர்ப்பெய்தி அதனின் உயர்ந்த நெறிக்குச் செல்ல முயலும். ஆதலால் அந்நெறி ஒருவகையான மக்கட்குப் பயன்படுத்தற்குரியதே. இவ்வாறே பிறவுங் கண்டு கொள்க. வேத நூலில் விதித்த கருமங்களைச் செய்வதில் ஊக்க முண்டாதற் பொருட்டு அதனையே வற்புறுத்திப் பிறவற்றைக் கண்டித் தொதுக்கிய மதம் மீமாஞ்சகம் என்பது வைதிக கருமத்தையே போற்றுகின்றவன் இம்மதத்தைத் தழுவி நிற்பன். அத்தகைய கருமத்தையும் அதன் பயனையும் உணர்ந்து அளவு கண்டவுடன் இம்மதத்தைக் கைவிட்டு மேலான ஞான நெறியை அடைய முயல்வன்.

உயிர்களுக்கு இரங்குதலொன்றே போதுமானதென்ற கருத்தை உட்கொண்டு பிறசமயங்களை மறுப்பான் எழுந்த

சமயங்கள் புத்தமும் சமணமுமாகும். புத்த மதத்தினர் புத்தியையே ஆன்மா என்றனர். சமண மதத்தினர் உயிர்களுள் தலைசிறந்த உயிரையே கடவுள் என்றனர். அருளொழுக்கத்தில் நின்று அதற்கு அடிப்படையான காரணத்தை அறிகின்றவர்களும் உயிரின் உண்மைத் தன்மையை உணர்கின்றவர்களும் இம்மதங்களைக் கைவிட்டுக் கடவுளுண்டென்று கூறும் ஆத்திகமதத்தைக் கைக்கொள்வர். கடவுளொருவரை ஒப்புக்கொண்டு பிறப் பிறப்பின் தன்மையை உணர்வார்களாயின் மறுபிறப்பினை ஒப்புக்கொள்ளும் ஆத்திக மதத்தினைக் கைக்கொள்வர். உயிருக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள வேறு பாடறியாத ஏகான்ம வாதம், வைணவம் முதலிய சமயங்களில் நிற்பவர்கள் கடவுளின் உயர்ந்த தன்மையையும் கடவுளுக்குப் பிறப்பிறப்பு இல்லாமையையும் உணர்வாராயின் அச்சமயங்களைக் கைவிட்டு அவற்றிற்கு மேலான கடவுள் நெறியை அடைவர். இவ்வாறே பல சமயங்களும் படிப்படியாக முடிவிலே உயர்ந்த கடவுள் நெறியில் உயிர்களைச் செலுத்துதலால்,

''பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ'' (சொல்லற்கரிய, 9)

என்றார்.

''வேறுபடு சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்கு பரம்பொருளே நின்விளையாட் டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவில் மோன
வாரிதியில் நதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா.''
(கல்லாலின், 25)

என்றதும் அது.

ஒரு சமயத்தில் நிற்கும் உயிர், அதன் கொள்கையைத் தழுவி நிற்குங்காலை அதனைப் போற்றிப் பிறசமயத்தை இகழ்வதற்கும், அச்சமயத்தைவிட்டுப் பிறிதொரு சமயஞ் சென்றகாலை, கை விட்ட சமயத்தை இகழ்ந்து கைக்கொண்ட

சமயத்தைப் போற்றுவதற்கும் இறைவனே காரணமாதலால், ''நின் விளையாட் டல்லால்'' என்றார்.

''சமயகோடிக ளெலாந் தந்தெய்வம் எந்தெய்வமென்று
எங்குந் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவும் நின்றதெது

என்றதும் அது.

மலையில் உண்டாகும் சிற்றாறுகளுள் சில ஒன்றாய்க் கூடி, பின் ஒவ்வொன்றாய், யாவும் பெருநதியுட் கலந்து அந்நதிக்கூட்ட மனைத்தும் கடலில் விழுவதுபோல, பல பல மதமும் ஈற்றில் ஒருவழிப்பட்டு முழுமுதற்கடவுளைச் சென்றடைதலால் 'வாரிதியில் நதித்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா' என்றார்.

இக்கருத்துப் பற்றியே,

''நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானஆ னந்த வெளியே'' (மலைவளர்காதலி, 1)
என்றதும்

''ஆறொத்திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கும் ஆழ்கடலாய்
(பாயப்புலி, 11)

என்றதும் அக்கருத்துப் பற்றி எழுந்தனவாம்.

யானைகண்ட குருடர்போல உண்மையின் ஒவ்வொரு பகுதியையே முழுவுண்மை எனக் கொண்டு வாதிக்கின்ற சமயங்களால் முழுமுதற் கடவுளின் பெருமையறியப்படா தென்பார்.

''வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கும் உணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே.''
(மலைவளர் காதலி, 8)

''வாதமிடும் சமயநெறிக் கரியதாகி''
(பொருள்வணக்கம், 11)

"சமயம் அளவிடா ஆனந்த வடிவே" (ஆரணம், 9)
"மதம் ஆறுங் காணாத ஆனந்த சாகரத்தை"
(மண்டலத்தின், 3)

என்றருளிச் செய்தனர்.

சமயவாதம் மாத்திரம் செய்யும் பன்னெறியினரும் உண்மை இஃதாம். இஃது அன்று என்று தம்முள் கூக் குரலிட்டுக் கொண்டிருப்பவ ராகலின் அவர்கட்குக் கடவுள் வெளிப்படாது மெய்யன்பர்கட்கு நேர்படுவாரென்னும் கருத்தை,

"அன்றோ ஆமோ எனவுஞ் சமயகோடி
யத்தனையும் வெவ்வேறாய் அரற்ற, நேரே நின்றாயே"
(கல்லாலின், 2)

என்ற அடிகளில் தெரிவித்தார்.

இச்செய்யுட் பகுதிக்கு அன்றென்றும் ஆமென்றும் கூறும் இருவகையாருக்கும் அவரவர் கூறும் பொருளாய் நின்ற கடவுளே என்று பொருள் கொள்ளுவதும் பொருத்தமே.

'பொய்யர் தம் பொய்யினை மெய்யர் மெய்யை' என்ற திருவாசகமுங் காண்க. பல்வகைச் சமயத்தாருங் காணாத பரம்பொருளைப் பற்றி வெவ்வேறு கொள்கைகளை வற்புறுத்துங்காலை அவற்றை ஆராய்வான் புகுந்த உயிரானது உண்மையை எளிதின் உணராது மனக்கலக்க முற்றபோது திருவருள் வாயிலாகத்தான் அஃது உண்மை யுணர்தல் கூடுமாதலின்,

"நின்னருள் கொண்டறிவ தல்லால் நெறி
வேறுண்டோ."

என்றார்.

"புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்

தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கி செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணை."

என்ற திருவாசகமும் காண்க.

சமயங்கள் பிணக்குறும் பிணக்கிற்கு அளவில்லை என்றும் அதனால் தெளிவு பிறவாதென்றும் பல இடங்களில் ஆசிரியர் குறிக்கின்றார்.

"நெறிகள் தாம்பல பலவுமாய் அந்தந்த நெறிக்காஞ்
செறியுந் தெய்வமும் பலபல ஆகவுஞ் செறிந்தால்
அறியுந் தன்மை யிங்காருனை"
(எனக்கெனச் செயல், 6)

"தலைபலவாஞ் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ்
சாதகரென் றும்அதற்குச் சாட்சி யாகக்
கலைபலவா நெறியென்றுந் தர்க்க மென்னுங்
கடலூறு நுண் மணலெண்ணிக் காணும் போதும்"
"சிரனந்தஞ் சொர்க்க நரகமு மனந்தம்நல்
தெய்வமும் அனந்த பேதந்
திகழ்கின்ற சமயமும் அனந்தம் அதனான் ஞான
சிற்சத்தி யாலு ணர்ந்து." (பரசிவவணக்கம். 2)
"பேதித்த சமயமோ ஒன்றுசொன படியொன்று
பேசாது துறவாகியே." (சுகவாரி,9)

என்றும் வருவன் காண்க.

பலவகைப்பட்ட சமய வாதங்களால் உண்மை யுணராது பரிதபிக்கும்படி தம்மைக் கடவுள் விட்டுவிடக் கூடாதென் பார்.

"பன்னெறியாம் பாலை வனத்தில் விட்ட
பாவமென்னோ" (பைங்கிளிக்கண்ணி, 46)

என்றார்.

பல சமயக் குழப்பம் உள்ளக்கொதிப்பை உண்டாக்கு தலால் பன்னெறியைப் பாலைவனத்துக்கு உவமித்தார்.

புறச்சமய ஆராய்ச்சியினால் தாம் உண்மையுணராது தவிப்பதாகவும் ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளார்.

"சாவிபோம் சமயத்தாழ்ந்து சகத்திடை
தவிக்கின்றேனே" (சிவன்செயல். 2)

என்றது காண்க.

புறச்சமயக் கொள்கை வேறுபாடுகளைச் சில உதாரணங்களால் இரண்டு திருப்பாடல்களில் அடிகள் விளக்குகின்றார். அவற்றுள் ஒன்றாகிய பரிபூரணானந்தம் ஆறாவது பாட்டின் கருத்து வருமாறு : பூதங்களெல்லாம் ஒடுங்குகின்ற மூலப்பிரகிருதியே முடிவான முதற் பொருளென்று சிலர் கூறுகின்றனர். (இவர்கள் கடவுள் இல்லை என்று கூறும் நிரீச்சுர சாங்கியர் ஆவர். இவர்கள் ஐம்பூதங்களும் அவற்றின் நுட்பங்களாகிய தன்மாத்திரையில் அடங்குமென்றும், மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்புலன்களும் மனமும் சாத்துவிக அகங்காரத்தி லொடுங்கு மென்றும், தன் மாத்திரைகள் தாமத அகங்காரத்திலடங்கு மென்றும், சொல்லுதல், செல்லுதல், இருத்தல், கழித்தல், நுகர்தல் என்னும் தொழிற்கேதுவாகிய பொறிகள் இராசத அகங்காரத்திலடங்குமென்றும், அகங்காரம் புத்தியிலொடுங்கு மென்றும், புத்தி குணத்திலொடுங்கு மென்றும், குணம் பிரகிருதியாகிய மாயையில் ஒடுங்குமென்றும், ஒடுங்கிய முறையே தத்துவங்கள் மாயையினின்று இயற்கை யாகவே முதல்வனுதவியின்றித் தோன்றுமென்றுங் கூறுவர்.)

இன்னஞ் சிலர் ஐம்பொறிகளும் அவற்றிற்குரிய புலன்களோடு சம்பந்தப்படாமல் அடங்கிக் கிடக்கும் நிலையே முடிவான நிலை என்பார்கள். (இவர்கள் பாடாண வாதிகள் எனப்படுவார்கள்.)

மற்றொரு சாரார் அந்தக்கரண்கள் ஒடுங்கிய இடமே முடிவான நிலை என்பர். (இவர்கள் சங்கிராந்த வாதிகள் எனப்படுவர்.) பிறிதொரு சாரார் முக்குணங்களும் ஒடுங்கிய இடமே முத்தி என்பர். (இக்கொள்கை சமணருள் ஒரு சார்ராராகிய நிகண்ட்வாதியராலும் சாங்கியராலும் தழுவப் பட்டது.) இன்னுமொருசாரார் ஒலியே கடவுள் வடிவ மென்றும் சித்தும் சடமுமாகிய உலகமனைத்தும் அவ்வொலி வடிவமே என்றும் வாதிப்பர். இவர்கள் சத்தப் பிரமவாதிகள் எனப்படுவர்.

இன்னுஞ் சிலர் சுட்டறிவிற்குக் காரணமாகிய விந்து தத்துவமே முதற் பொருளென்பர். (இவர்கள் ஞானான்மவாதி களெனப்படுவர். போதாந்திகளும் இக்கருத்தைத் தழுவினவர் களே, புத்தர்களும் ஞானமே ஆன்மா என்ற கொள்கை யுடையவர்களே.)

மற்றொரு பெருங் கூட்டத்தார் உயிர்களாகியநாமே கடவுளென்பர். (இவர்கள் ஏகான்ம வாதிகளெனப் படுவர். இக்கொள்கையே சங்கராசாரியாருடைய கொள்கையாகும்.)

"சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
அல்லும் பகலும் அரற்றுவதென் – நல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்கள் நாமல்லை என்பர்."
(உடல்பொய்யுறவு. 2)

என்றது மோர்க.

இன்னுமொரு சாரார், உருவமெல்லாம் பொய் ஆதலின் அருவமாகிய பிரமமே, பொருளென்பர் (கடவுளுக்கு உருவமில்லை என்று கூறும் மதத்தார் இவ்வகையாரு ளடங்குவர். மாயாவாதிகள் இக்கொள்கையினரே.)

இன்னொரு சாரர் ஆன்மாவாகிய அருள்முதல்வனாகிய அருளுடன்கலந்து விடு வதே முத்தி என்பர் பேசில் அருளென்பர்

சிலபேர் என்ற அடிகள் கூற்று இவர்களைக் குறிக்கும் ஐக்கியவாத சைவர்கள் இக்கொள்கையுடையவர்கள்

இத்தகைய கொள்கைகள் பலப்பல உள்ளன. இவை களால் மனமானது ஒருநிலையில் நில்லாது பாதரசம் போலச் சஞ்சலப்படுவதன்றிப் பேரின்ப ஒருமையை அடைதல் கூடுமோ? என்று அடிகள் கேட்கின்றார்.

இக்கொள்கைகள் யாவும் அடிகளாற் குறிப்பாக மறுக்கப்பட்டன. மாயையே முதலென்று கூறுங்கொள்கை கடவுளை மறுத்தலால் அது கொள்ளத் தக்கதன்று. பொறி புலனடங்கும் இடமே பொருளென்னும் பாடாண வாதிகள் உயிருக்குப் பேரின்பநுகர்ச்சியே இல்லை என்பதாலும், கரணமுடி வென்பார், அந்தக் காரணங்களுக்கு வேறாய உயிரின் தன்மை யறியாதவராதலாலும், நாதத்தையும், விந்துவையும் முடிவாகக் கொள்வோர். சடத்திற்கும் சித்திற்குமுள்ள வேற்றுமை அறியாராதலாலும், நாமே கடவுளென்போர், உயிருக்கும் சிவத்துக்கும் உள்ள வேறு பாடறியாமையினாலும், கடவுட்கு உருவ மாத்திரமே கூறுபவர், அருவாகி நின்றானை யார் அறிவார் என்பதை ஆராய்ச்சி செய்யாமையானும், உயிரும் சிவமுமாகிய இரண்டுமே அருளென்பார். அருளின் தன்மை யறியாராத லானும், முத்தியில் உயிர் கெட்டுப்போ மென்பாரும் சூனிய வாதிகளும் உள்ளது இல்லாமற் போகாது என்னும் சற்காரிய வாதம் உணராமையானும் அவர்கள் கொள்கைகள் யாவும் மறுக்கத் தக்கன வென்பதறிக.

கடவுள் தன்மையின் ஒவ்வொரு பகுதியுமே வெவ்வேறு சமயங்கள் வற்புறுத்துவதை எங்கும் நிறைகின்ற பொருள் இரண்டாம் பாட்டில் அடிகள் இனிது விளக்குகின்றார். சில சமயங்கள் கடவுளை அன்னை என்றும் சில சமயங்கள் அப்பனென்றும் கூறும், சிலர் இந்திரன் பிரமன் முதலியவர்களோடு சுடலைமாடன் மதுரை வீரன் முதலிய சிறு தெய்வங்களோடு பிறநாட்டினர் கூறுந் தெய்வங்களும் ஆகிய எல்லாங் கடவுளே என்பர். இவர்களுடைய சமயத்தையே, ''பேய்போல அலறியே ஒன்று மிலவாய்ப் பின்னேதும் அறியாமல் ஒன்றை விட்டொன்றைப் பிதற்றிடும்'' என்றார். சிலர் கடவுளை ஒளி என்பர். (நெருப்புப் பகலவன் நிலவு முதலிய ஒளிப்பிழம்புகளெல்லாம் தெய்வமென்பாரும் இவர்களிலடங்குவர்) சிலர் கடவுளை வெளியென்பார். சிலர் நாத முதலிய தத்துவங்களே கடவுள் நிலையம் என்பர். சிலர் காலமே கடவுளென்பர். இவர்கள் கூறும் எல்லாமாய் வேறாகி என்றும் ஒருபடித்தாய் அறிவின் முழுமுதலாய் விளங்கும் இறைவனது திருவருள் விளையாட்டிருந்தவாறு எம்மனோரால் புகல எளிதாகுமோ என்றனர்.

வாம மதத்தார் சத்திவழிபாட்டைச் சிறப்பாகக் கொள்ளுதலால், கடவுளை அன்னை யென்பர்; மகமதிய மதத்திலும் கிறித்து மதத்திலும் கடவுளைத் தாயென்று வழங்குவதில்லை. வைணவ மதத்தினர் திருமாலைக் கடவுளென்று வழிபடுமிடத்துத் திருமகளைக் கடவுட் சத்தியாகக் கருதாது ஆன்மா வென்றே கருதுவதால் கடவுளைத் தந்தையென்றே அவர்கள் வழிபடுவதாகக் கூறவேண்டும். அக்கினியையே தெய்வ மென்றும் சூரியனையே தெய்வமென்றும் வழிபடுவோர் கடவுளை ஒளியென்பர். பாரசீக நாட்டினர் நெருப்பு வழிபாட்டினர். சொராஸ்ட்ர சமயத்தில் கடவுள் ஒளிவடிவினரென்றும், கடவுட்கு எதிரி இருள் வடிவினதென்றும் கேட்கப் படுகின்றது.

இந்நாட்டிலும் எகிப்து முதலிய நாடுகளிலும் சூரிய வணக்கம் சிறந்திருந்தது. பிராமணர் வழங்கும் காயத்திரி சூரியனுக்குரிய மந்திரப் பாட்டென்ப. சிலர் அது சிவபெருமானுக்குரியதென்பர். முப்பத்தாறு தத்துவங்களில்

இருபத்துநான்கு தத்துவங்க்ளையே உலகமென ஒப்புக் கொண்ட சாங்கியர், வைணவர் முதலியோர் கடவுள் இருபத்தைந்தாம் தத்துவத்தை இடமாக உடையவரென்பர். முப்பது தத்துவங்களை உணர்ந்தோர் கடவுட் கிடம் முப்பத்தொன்றாம் தத்துவமென்பார். இவ்வாறே முப்பத்தாறு தத்துவத்தையும் உணர்ந்தோர் முப்பத்தாறாம் தத்துவமாகிய நாத தத்துவமே கடவுள் நிலையென்பர். சைவசித்தாந்திகள் முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட சுத்தசிவமே கடவுளென்பர்.

சிவஞான சித்தியார் இரண்டாஞ் சூத்திரம் எழுபத்து மூன்றாம் பாட்டு உரையில் பலசமயங்களின் தத்துவ முடிபுகள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உலோகாயத மதத்தார் நான்கு பூதங்களையே ஒப்புக் கொள்ளுதலால், நான்காம் பூதமாகிய வாயு தத்துவத்தையே முடிவாக வுடையவர்கள், சோதிடர்கள் ஐம்பூதங்களையே ஒப்புக்கொண்டு நட்சத்திர பதத்தை யடைவதே வீடென்பர். தாழ்ந்த சத்திமத்த்தார் ஐந்து பூதங்களையே ஆன்மாவெனக் கருதுவதாலும் இழிந்த வழிபாட்டு முறைகளைப் பேணுவதாலும் ஐந்தாம் தத்துவ மாகிய வானிற் பைசாச பதத்தை அடைவர் அக்கினி சூரியன் இந்திரன் முதலானோர் பதத்தைப்பெற விரும்பினவர்களும் பூதத்த்துவ வாதிகளே யாவர்.

ஸ்மிருதி சமயத்தாரும் புராணங்களைப் பொதுவாகத் தழுவும் ஸ்மார்த்தரும் மீமாஞ்சகரும் ஐம்பூதங்களின் நுட்பமான தத்துவங்களாகிய தன்மாத்திரைகளைப் பிரமம் எனக் கொள்வாராதலின்,அவர்கள் அத்தன் மாத்திரை களிலுள்ள புவனங்களை அடைவர். ஞானேந்திரியமே ஆன்மாவென்னும் இந்திரிய ஆன்மவாதிகள் தன்மாத்திரை களிலுள்ள புவனங்களை அடைவர். தர்க்க மதத்தி னராகிய நியாய வாதிகள் மனத் தத்துவத்தின் சார்பால் உயிருக்கு அறிவுண்டென் பவராகையால் மனத்தத்துவ பதவியே

அவர்கட்கு முடிந்த நிலையாகும். வைசேடிகர்,அகங்கார தத்துவத் தையே முடிவாகக் கொண்டவர்கள்.பௌத்தரும் ஆருகதரும் முறையே புத்திதத்தவத்தையுங் குணதத்துவத்தையும் பொருந்துதற்குரியர்.

பஞ்சராத்திரம், பாதஞ்சலயோகம் சாங்கியம், பிரமவாத மாகிய ஏகான்மவாதம் முதலிய மதத்தைச் சேர்ந்தவர், பிரகிருதிக்கு மேலேயுள்ள புருடதத்துவத்தை முடிவாக வுடையவர்கள்.பௌராணிக சைவ மதத்தைச் சார்ந்தோர், அராகத்துவத்தை அடைவர். பாசுபதம் காபாலம் என்னும் மதத்தைச் சார்ந்தோர்,அசுத்தமாயா தத்துவத்தை முடிவாக வுடையவர்கள். மாவிரத சைவர்,வித்தியா தத்துவபுவனத்தை யடைவர். சுத்தவாம மதத்தினரும் வயிரவ மதத்தினரும், ஐக்கியவாத சைவமதத்தினரும் அசுத்தமாயா தத்துவங்கட் குரியவரே.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் உட்கொண்ட சிவ சங்கிராந்தவாதி, சிவாத்துவிதி,சிவசமாவதி பேதவாத சைவர், பாடாணவாத சைவர் முதலியோர் சுத்தவித்தை ஈசுரம், சாதாக்கியம் சத்தி, சிவம் என்னும் தத்துவங்களிலுள்ள புவனங்களை யடைவர். சித்தாந்த சைவர் இத்தத்துவங்கட்கு அதீதரான சுத்தசிவத்தொடு கலப்பர்.

சுத்த சிவத்தைத் தாயுமான அடிகள் சதாஞான ஆனந்தமாய பரம்பொருளென்றார்.

சிவபெருமான் அம்மையப்பராய்க் குணங்குறியற்ற பரம்பொருளாய் எல்லாத் தத்துவகளிலுமுள்ள உயிர்களுடன் கலந்தும் அவற்றின் வேறாகியுமிருத்தலால் 'இவையாகி வேறதாய்'என்றார் .

இனிச் சில சமயங்களைப் பெயர் கூறி அடிகள் மறுத்துள்ளார்.

"தரணிமிசை உலோகாயதன் சமயநடை சாராமல் ....
சிவானுபூதிமன்ன."
(மௌன குரு,4)

"யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும்"
(சிற்சுகோதய விலாசம், 10)

என்ற இடங்களிலே நாத்திகத்தையும் அகம்பிரம வாதத்தையும் அடிகள் கண்டித்தவராவர்.

தேன் முகமென்னும் பாடற் பகுதியில் 2-ம் பாட்டினுள் நான்முகத் தேவை நோக்கி, 'வேண்டுவன வெல்லாம் நீ படைத்தாய்; நின் தந்தை முறைப்படி காத்தான், யாவரும் ஒடுங்கும் படி முக்கட்கடவுள் அழித்தான். இதனால் யார் கடவுளென்று நீ எம்மனோர்க்குக் கூறுக' என்ற அடிகள் அப்பதிக மூன்றாம் பாட்டில் படைப்புங்காப்பும் மாயையோ டொழிந்தன வென்றுரைத்து அயன் தலையைத் தன் கையிலும் அரிகண்ணினைத் தன் காலிலும் உடையவன் யாரென்று வினவினர்.

தேன்முகம் 5-ம் பாட்டில் நடனஞ் செய்வானை இறையவன் எனலாம் யார்க்கும் இதய சம்மதம் ஈது' என்றமையால் அடிகள் சிவபரத்துவம் நாட்டினவராவர். (6-ம் பாட்டில்) அடிக்கடி உருவெடுத்து ஞாலங்காக்க வருகின்றவர் கடவுளென்றால் பிறவி நீங்காது அஞ்ஞானம் நீங்காது நான் தான் கடவுளென்று வந்து நிற்கும் என்று கூறினமையால் வைணவத்தை மறுத்தவராவர். (7-ம் பாட்டில்) கடவுள் நானென்று நிற்கும் ஞானம், ஞானம் அன்று. ஏனென்றால் அந்த ஞானம் சும்மா விருக்க வொட்டாது சும்மா விருப்பதாகிய மோனம் (8-ம் பாட்டு) இல்லையெனில் பேரின்பக்கடல் நம்மைச் சூழாது, சூழாதாகவே முத்தியென்பது சூனியமாய் முடியும். அப்போது நன்மை, தீமை, உணர்ச்சியில்லாமல் அறியாமையே நிலை பெறும். அப்போது நல்லுணர்ச்சியும், (9-ம் பாட்டு) ஆசிரியன் மாணவனென்னும் முறையும் இல்லையாகும். உலகத்திலிருந்தபடி முத்தியை நாடா திருப்போமெனின் நாத்திக சமயத்தனாகிய சாருவாகன் தன்னுடைய நெறிக்கு வரும்படி நம்மையழைத்து உறவு செய்வான் என்றமையால் ஏகான்ம வாதம் உலோகாயதத்தில் வந்து முடியுமென்பதை அடிகள் முடிவு கட்டினவராவர்.

பல சமயங்களுள்ளும் ஆறு சமயங்களைச் சில விடங்களில் அடிகள் விதந்தோதியுள்ளார்.

பொன்னை மாதரை 27-வது பாட்டில் "ஆனமான சமயங்களாறுக்கும் தானமாய் நின்று தன் மயங்காட்டிய " என்ற விடத்துப் பெருமை பொருந்திய ஆறுசமயங்கள் குறிக்கப்பட்டமையால் அவை சித்தாந்த நூல்களுட் கூறப் படும் அகச்சமயம் ஆறுமே யென்ப. அவ்வறுவகைச் சமயங்கள் யாவையெனில் பாடாணவாத சைவம் , பேதவாத சைவம், சிவசமவாத சைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம்,ஈசுரஅவிகாரவாத சைவம் சிவாத்துவித சைவம் என்பன. இவ்வாறு சமயங்களும் சித்தாந்த சைவம் போலப் பதிபசு பாசமென்னும் முப்பொருள்களையும் ஒப்புக் கொள்வனவாயினும் முத்திஇலக்கணத்தில் சிறிது வேறுபாடுடையன. பாடாண வாதிகள், உயிர் முத்தியில் ஆணவமலம் நீங்காது கல்லுப்போலக்கிடக்கும் என்பர்.பேத வாதிகள், உயிர் மெய்யறிவடைதலே முத்திஎன்பர். சிவ சமவாதிகள், ஆன்மா கடவுளுக்கு ஒத்தநிலையையடைந்து ஐந்தொழிலியற்று மென்பார். சங்கிராந்த வாதிகள், ஆன்மாவின் கருவிகள் சிவகரணமாய்ச் சிவத்தையறியு மென்பர். அவிகாரவாதிகள் ஆன்மாவே தனக்குப் பக்குவம் வந்தபோது விவகாரப்படாத கடவுளைத் தானே சென்றடை யும் என்பர். கடவுள் குருவாய் வந்து உணர்த்துவதை இவர் ஒப்புக் கொண்டிலர் போலும். சிவாத்துவிதவாதிகள் சிவோகம் பாவனையால் உயிர் கடவுளேயாகி விடுகின்ற

தென்பர். இச்சமயத்தார் சிவசாரூப மடைவரென்று சித்தாந்த நூல் கூறும் . இவ்வாறு சமயங்களும் தம்முட் கொள்கை வேறுபாடுடைமையின், கொள்கையில் யாதும் வேறு பாடிலவாய அறுசமயம் வேறுள்ளன. 'சண்மத சுதாபனமும்' என்றவிடத்து அடிகள் அவற்றையே சுட்டினர்.

அவையாவன - காணபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம், வைணவம், சாக்தேயம், சைவம் என்பன.

கடவுளை ஒங்கார வடிவினனாக வழிபடும் நெறி காணபத்தியம் எனப்படும்.

கடவுளைப் பேரின்ப வடிவினனாக வழிபடும் நெறி கௌமாரம்.

கடவுளைப் பேரொளி வடிவினனாக வழிபடும் நெறிசௌரம்

கடவுளை எங்கும் நிறைந்தவனாக வழிபடும் நெறி வைணவம்.

கடவுளைத் தாயாக வழிபடும் நெறிசாக்தேயம்.

கடவுளைத் தந்தையாக வழிபடும் நெறிசைவம்.

இவ்வாறும் சைவ சமயத்தின் உட்பகுதிகளே.

முற்கூறிய ஆறினையாவது இவ்வாறினையாவது உட்சமயமென்று கொள்ளவேண்டும். இவற்றைக் குறித்தே திருமூல மாமுனிவர் 'ஒன்றது பேரூர் வழி ஆறுஅதற்குள' என்றார்.

"குன்றாத மூவுருவாய் அருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்துமாடி
நின்றாயே"

(பன்மாலை, 8)

"ஆறுசமயத்தும் அதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்
வீறுபரை"

(எந்நாட்கண்ணி தெய்வவணக்கம்,9)

"ஆறுளொன்றை நாடினதற் காறு முண்டா
மென்றெமக்கு...."

(குருமரபுவணக்கம், 10)

என்றும் புகன்ற இடங்களில் உட்சமயமே குறிக்கப் பட்டன வெனக் கொள்க. இவ்வாறு உட்சமயங்கட்கு வேறாய்ப் புறமதங்கள் ஆறுள்ளன. அவை மீமாஞ்சகம், ஏகான்ம வாதம், நியாயம். வைசேடியம், சாங்கியம் பாஞ்சராத்திரம் என்பன.

இவற்றைத் திருமூலர் கண்டித் தொதுக்குகிறார்,

"அவன் அல்ல தில்லை அறுசமயங்கள்"
"ஆறுசமயப் பொருளும் அவனல்லன்"

(மண்டலத்தின்.3)

என்றது இவற்றையே.

தாயுமான சுவாமிகளும் "மதம் ஆறுங் காணாதவானந்த சாகரத்தை" என்றவிடத்து இவற்றையே குறித்தனர் போலும்.

எல்லாச் சமயங்களிலும் சைவசமயமே சிறந்த தென்பதை,

"சைவ சமயமே சமயம் சமயா தீதப் பழம்
பொருளைக்
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டும் இந்தக்
கருத்தை விட்டுப்
பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா
முத்திதருந்

தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்
சகத்தீரே.''
(காடங்கரையும்,2)

என்றமையாற் காண்க.

''சைவ முதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்து.''

(சின்மயானந்தகுரு 4)

என்றமையால் சமயங்களெல்லாவற்றிற்குஞ் சைவம் முதலாமென்பது அடிகள் கருத்து.

சைவத்தைப்போல் முற்றுண்மையை யுணர்த்தாத பிறசமயங்களை இச் செய்யுளுட் கடிந்ததுபோலப் பிறிதோரிடத்திலும் அடிகள் கூறுதல் காண்க. ''மற்றும் வேறுள மார்க்க மெலாமெடுத்தெற்றுவாய்

(பொன்னமாதரை,78)என்றனர்.

வேதத்தின் முடிவாகிய உபநிடதங்களின் சிறந்த கருத்தும் சிவாகமத்தின் முடிவாகிய சைவசித்தாந்தக் கருத்தும் ஒரு தன்மையன என்பது அடிகள் கருத்தாதலின், அக்கருத்தொற்றுமையே வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் என்றும், அக்கருத்தினை உட்கொண்ட நெறியினையே வைதிக சைவமென்றும் அடிகள் தமது திருப்பாட்டுகளில் வழங்கு கின்றார்.

(ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்.)

வைதிக சமயத்தின் பெருமை அடிகள் கருத்தின் படி வருமாறு:

''இந்திரன் முதலிய விண்ணவர்களும், நாரதர் முதலிய தவத்தினரும், ஏழு முனிவர்களும், இசை வல்ல தேவர்களும் எண்ணிலாத சித்தர்களும் மனு முதலிய வேந்தர்களும் மறையின் மெய்வழி நின்றோரும் உலகம் மதிக்கும் படி

உள்ளங்கை நெல்லிபோலக் கலங்காத நல்ல அறிவினால் இச்சமயத்திலல்லவா உயர்ந்த சித்தி முத்திகளைப் பெற்றார்கள்.

''அளவற்ற பிறசமயங்களெல்லாம் தத்தம் தெய்வமே மெய்த்தெய்வமென்று தத்தமக் கேற்ற காரணங்களுடன் சாதிக்குங்காலை தம்முள் முரண்படுவன.அவற்றின் பொருளை எல்லாம் தக்கமுறையில் ஒப்புக் கொண்டு அவை படிப்படியாக நிற்கும் நிலையையுணர்த்தி மேற்பட்ட பொருளை விளக்குவதால் எச்சமயமும் வணங்கும் இயல்பை யுடையதாய், தன் நிலை மாறாததாய், இயமம் நியம முதலிய எண்வகை யோகத்தையும் தன்னகத்துட் கொண்டு,மந்திரம் சோதிடம், ஆறங்கமென்பதன் தொடர்பாய் நூல்கள் வணங்கும் நிலையிலமர்ந்து விரும்பிய பயனைக் கொடுக்கும் நெறிகளைப் பரிவார மாகக்கொண்டு, ஞானத்தின் எல்லை யெனப்படும் மோனமாகிய முடியைத் தலையிற் சூட்டிக் கொண்டு அரசாங்க உயர்வுடன் வீற்றிருக்கும் வைதிக சமயத்தின் பெருமைமிகவும் வியக்கற்பாலது. இந்தச் சமயம்போல எண்சித்தி விரும்பினவர்கட்கும், உயர்ந்த பரமுத்தி விழைந்தோர்க்கும், இந்திரன் முதலிய விண்ணவர் பதவியை நாடினோர்க்கும், தாயகம் வேறில்லை இல்லை. விரும்பியதை விரும்பிய வண்ணமே கொடுக்கும் கற்பக மரம்போல, அருள் நலங்களைக் காட்டவல்ல நற்சமயம்

இச்சமயமே யாம். இது நடுவுநிலைமையாற் பார்ப்பவருக்கு நன்கு விளங்கும் '' என்றது காண்க

(ஆகாரபுவனம் 8,9,10,11)

சைவசித்தாந்தத்தின் பெருமையைப் பலவிடங்களில் அடிகள் விதந்தோதியுள்ளார்.

சின்மயானந்த குரு என்னும் பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ,சித்தாந்த முதலே'என்று இறைவனை விளிக் கின்றார்.

"முத்தாந்த வீதி முளரிதொழும் அன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந்தேவே பராபரமே"

(பராபரக் கண்ணி, 19)

என்ற விடத்தே, முடிந்த முத்தி நிலையில் உள்ள பேரன்பர்கள் தமது திருவடியைத் தொழும் பொருட்டு இறைவன் எழுந்தருளுகின்ற வீதி, சைவ சித்தாந்த தமென்று மொழிந்த அதன் பெருமையை அடிகள் வற்புறுத்தினர்;

முத்தாந்த வித்தே முளைக்கு நில மாயெழுந்த

சித்தாந்த மார்க்கச்சிறப்பே பராபரமே."

(பராபரக்கண்ணி, 365)

என்றமையாலும் அது தெளிவு.

தாயுமான அடிகள் ஒப்புக் கொண்ட வேதாந்த மென்பது சித்தாந்தக் கருத்துடைய உபநிடதங்களையே,

"வேதமாகத் துணிவு இரண்டில்லை
ஒன்றெனவே வந்த குருவே"

(மௌனகுரு,2)

"வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதி மன்ன"

(மௌனகுரு,4)

"இருக்காதி மறை முடிவும் சிவாகமாதி
இதயமுங் கை காட்டெனவே"

(நின்ற நிலை, 2)

"ஆரண மாகமம் எல்லாம் உரைத்த அருண்மவுன
காரணமூலங் கல்லால் அடிக்கே உண்டு,,

(பாயப்புலி, 25)

"சுருதியே சிவாகமங்களே உங்களாற்
சொல்லும் ஒரு தனிப்பொருள்"

(ஆசையெனும் 18)

என்றும் வரும் இடங்களில் வேதாந்த சித்தாந்தக் கருத் தொருமையை அடிகள் காட்டியுள்ளார்.

வேதக் கருத்தையும் சிவாகமக் கருத்தையும் தெளிவு படுத்துவார் :

"அப்பொருளும் ஆன்மாவும் ஆரணநூல் சொன்னபடி
தப்பிலாச் சித்தொன்றாஞ் சாதியினா – லெப்படியுந்
தேரில் துவிதஞ் சிவாகமே சொல்லுநிட்டை

யாருமிடத் தத்துவிதம் ஆம்" (உடல் பொய்யுறவு 16) என்றார்.

இதனுள் கடவுளும் உயிரும் ஒன்றென்று உபநிடதங் கூறுமெனின், அவ்விரண்டும் அறிவுடைப் பொருளென்னும் ஒரு வகையின என்னுங் கருத்துப்பற்றி யென்க. எவ்வாறு ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் பொருட்டன்மையால் இரண்டும் வேறே யாதலின் அவை துவிதமாம். சிவாகமங் கூறும் ஞான நிட்டையால் உயிர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலக்குங்கால் இரண்டும் அத்துவிதமாம் என்றினிது விளக்கினார்.

இக்கருத்தையே எங்கு நிறைகின்ற பொருள் 3-ம் பாட்டில் அடிகள் விதந்தனர். அதனுள்,

"வேதம் ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் முதலிய எல்லா நூல்களும் பெரும்பான்மையும் அத்துவிதம், துவிதம் என்னும் இரண்டு வழிகளையே விரிவாய் எடுத்து விளம்பும். துவிதமே அத்துவித உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணும் அறிவாகும். இதன்கண் இருதிறத்தாரும் இணங்கற்பாலர் " என்றனர். துவிதத்தையும் அத்துவித்தையும் ஞானம் என்றமையால் கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இரண்டுந் துவிதமென்றும்,

மெய்ப்பொருளைக் கேட்டு மனதினால் ஆராய்ந்தபின் அதன்கண் உள்ளம் பற்றி ஒருமையுற்ற விடத்து அதனோ டிரண்டறக் கலந்தநிலை ஏற்படுதலால் துவிதஞானம் அத்துவித ஞானத்தை உண்டுபண்ணுமென்றுங் கூறினா ரென்ப. அறிதலும் ஆராய்ச்சியுமில்லாத விடத்துப் பற்றுதலும் ஒன்றுதலும் இல்லையாதலால் துவிதமில்லாவிடத்து அத்துவிதம் உண்டாதலில்லை என்பார் துவிதமே என்று தேற்றேகாரங் கொடுத்தோதினார். கேட்டல் சரியை, சிந்தித்தல் கிரியை, தெளிதல் யோகம் நிட்டை கூடல் ஞானம் என்பது ஒருமுறை,பரிபூரணானந்தம் 5வது செய்யுளில்,

"சந்தமும் எனது செயல் நினது செயல் யானெனுந்
தன்மை நினையன்றி யில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவம் இதுவே"

என்ற இடத்து உயிரின் செயலும் அறிவும் இறைவன் உயிருக்குயிராய் நின்று செய்வித்தலாலும் அறிவித்த லாலும் நிகழ்கின்றனவாதலால் உயிருக்குக் கடவுளின் தொடர்பு எப்போதும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். வேண்டப் படவே, உயிர், கலப்பால் கடவுளுக்கு வேறில்லை என்பதே முடிந்த கருத்தென்று அடிகள் வற்புறுத்தினர்.

"என்செய லென்பது யாதொன்று மில்லை இனித்
தெய்வமே
உன்செய லேயென் றுணரப் பெற்றேன் "

என்ற பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கும், "அறிதருஞ்சிவனே எல்லாம் அறிந்து அறிவித்து நிற்பன்" என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவாக்கும் இக்கருத்தினை வற்புறுத்தும். உயிருக்கும் கடவுளுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை ஆகாரபுவனம் 18-ம் பாட்டில் தமது குரு தமக்கு விளக்கியபடி தெளிவு படுத்தினமை காண்க.

யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்துநீ உன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மையேம் யாம்"

என்றமையால், உயிர் எதையும் சார்ந்து நின்று சாரப்பட்ட பொருளின் தன்மையை உடையது. உலகத்தைச் சார்ந்த போது கடவுள் மயமாய் நிற்குந் தன்மையுடைய அறிவுடைப் பொருளாதலின் உலகப்பற்று நீங்குதற்குரிய உயிரின் தகுதி கண்டு அதற்கு உண்மையை அறிவிப்பது கடவுளென்பது போதரும். ஆதலின் தானே யாவற்றையும் அறியும் முதல்வனும் அவன் அறிவித்தாலன்றி ஒன்றினையும் உணராத உயிரும் வேறென்பதும் அறிவிக்குங் கடவுளின் தலைமையும் உயிரின் அடிமையும் நன்கு தெளியப்படும்.

"என்றுநீ அன்று நான் உன் அடிமை அல்லவோ"
(சுகவாரி,7)

என்றது காண்க.

இது காறுங் கூறியவற்றால் தாயுமான அடிகள் எச்சமயத்தையும் உரிய முறையில் தழுவிக் கொள்ளும் சைவ சித்தாந்த சமயத்தவ ரென்பதும் சித்தாந்தக் கருத்தே உபநிடதத்தின் சிறந்த கருத்தாமென்று கொள்ளுதலால் உண்மை வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் சமரச நிலை உடையன என்னும் கொள்கையுடையவர் என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

பொதுவாகிய வேத நெறியினும் சிறப்பாகிய சிவாகம நெறியே விரைவில் வீடு சேர்க்குமென்பார் வேதமாகிய வழியிலே ஆகமமாகிய குதிரை அற்புதமாய் நடக்கும் என்றார்.

"ஆரணமார்க்கத் தாகம வாசி- யற்புதமாய் நடந்தருளும்."

2. கடவுள்

புராணங்களிற் கூறும் கடவுளின் அருட்செயல்களை மிகுதியாகக் கூறாது அவரது பொதுவாகிய பெருந்தன் மைகளை எடுத்து விளக்குவதில் தாயுமான அடிகள் இணையற்றவர். அவர் திருப்பாடல்களிற் புலனாகும் இறைவனியல்பினை ஆராய்வாம். உயிர்கள் ஐம்பொறி கட்கும் மனதிற்கும் புலனாகின்ற உலகத் தையே அறியும். காணப்படும் உலகமெல்லாம் சடமாகிய தத்து வங்களாலாயது, தோன்றுகின்ற பொருள்யாவும் அழிவன. ஆதலால் அறிவுடைப் பொருளாகியும் அழியாப் பொருளாயுமுள்ள கடவுளை உயிர்கள் தம்முடைய மனம் வாக்குக் காயங்களால் அறியமுடியாது.மனம் ஒன்றை உணருங்கால் இடத்தையும் காரணத்தையும் காலத்தையும் பற்றியல்லது அத்னை அறிவதில்லை. காலமு மிடமுமாகிய அளவுப் பொருள்களுக் கப்பாற்பட்டவராயும் தாம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணராய்த் தமக்கொரு காரணமுமில்லாதவராயும் உள்ள கடவுளை மனம் அறிய முடியாது.

"மனம் வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது"

(பரசிவவணக்கம்,1)

"சிந்தனை யிறந்த தெது" *(வண்ணம்,4)*

"அறியுந் தரமும் அன்று"

"தெரிவதற்கரிய பிரமமே "

"எவராலும் நிச்சயிக்கக் கூடா ஒன்றே"

(மண்டலத்தின் 1)

"யாது மன நினையும் அந்தநினைவிற்கு நினைவாகி"

(பொருள் வணக்கம் , 2)

"தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்
கற்பனை கடந்த செல்வமாகி"

(பொருள் வணக்கம் , 8)

என்னுந் திருவாக்குகளால் மனதிற்கு அப்பாற்பட்டவன் கடவுள் என்பதை அடிகள் விளக்கினார்.

சுட்டியறியும் அறிவு சுத்த தத்துவங்களின் தொடர்பால் உண்டாவது. அவ்வறிவிற்கு மூலமே சொல்லிற்கு மூலமாம். சுட்டியறியப்படாத கடவுளைச் சொல்லினால் உணர்த்த முடியாது.

சமய நூல்களெல்லாம் மக்களுக்கு விளங்கும் அளவில் இறைவனது தன்மையை ஒருவாறு இயம்புவன வாதலாலும் நூலறிவு சொல்லாற் பெறப்படுவதாத லாலும், சொல் கடவுளை யுணர்த்துவதற்குத் தக்க கருவி அன்றாகலானும் பின் வரும் வாக்குகள் எழுந்தன.

"சமயாதீதத் தன்மையாகி'

(அகவல்,33)

"சமயம் அளவிடா ஆனந்தவடிவே"

(ஆரணம், 9)

"சமய கோடிக ளெல்லாம்.... தொடர்ந்தெதிர்
வழக்கிடவும் நின்றதெது

(பரசிவம்,1)

சொல்லரிய பான்மையாகி"

(பொருள் வணக்கம்,12)

"சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே
சொல்லாலே சொல்லப்படுமோ சொல்லின் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல் கடக்குந் துணிவே அன்றோ"

"வேதத்திலே தர்க்க வாதத்திலே விளங்காதுவிந்து
நாதத்திலே அடங்காதந்த வான்பொருள் நாடிக்
கொள்ளே" (பாயப்புலி, 51)

கடவுள் புலன்களாலுணரப்படாதவ னென்பார்,

"அருவென் பனவும் அன்றி உருவென் பனவும் அன்றி
அகமும் புறமும் அன்றி.... குறியுங் குணமும் அன்றி
நிறையுங் குறையும் அன்றி"
(வண்ணம் 1)

அவனென்பதூஉம் அன்றி அவளென்பதூஉம் அன்றி
அதுவென்பதூஉம் அன்றி.... ஆரும் நிலை யறியாத படியே"
(வண்ணம்)

சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி

அருவுருவத்தன்மை நாமம் ஏதும் இன்றி"
(பொருள் வணக்கம், 5)

என்றனர். "கங்குல் பகலற நின்ற எல்லையுளதெது" என்றமை யால் கடவுள் காலங்கடந்தவரென்பது உணர்த்தப்பட்டது. பரமசிவனது இயல்பு கூறுவார்,

"குலமிலான் குணங்குறியிலான் குறைவிலான்
கொடிதாம்புலமிலான்தனக் கென்னவோர் பற்றிலான்
பொருந்துமலமிலான் மைந்தர் மனைவியிலான் எவன்
அவன்சஞ் சலமிலான் முத்திதரும் பரசிவனெனத் தகுமே"
(ஆசையெனும், 30)

"ஊருமிலார் பேருமிலார் உற்றார் பெற்றாருடனே
யாருமிலார் என்னை யறிவாரோ பைங்கிளியே"
(பைங்கிளிக்கண்ணி, 8)

"ஆரறிவா ரென்ன அனந்தமறை ஒலமிடும்
பேரறிவே"
(பராபரம்,5)

கடவுளின் தன்மை நமதறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட தெனினும் அவருடைய திருவருளினால் ஆட்கொள்ளப் பட்ட பெரியோர் கூறிய அருள்மொழிகளை ஆயுமிடத்து அவர் ஒப்பற்ற ஒரு பொருளென்பது தெளியப்படும். கடவுள் பலராகவிருத்தல் முடியாது. பல பொருள்களுள் ஒன்று சிறப்புடையதாயிருக்கும். உலகத்தை ஒழுங்காகப் படைப் பதற்கும் காப்பதற்கும் அழிப்பதற்கும் ஒருதலைவனே இருத்தல் வேண்டும். பலர் இருப்பின், அவருள் வேறுபாடு விளைந்து நடைபெறுந் தொழில்களும் முரண்படும். எவ்வகையான வேறுபாடும் இல்லை எனின் பன்மைக் கருத்திற்கு இடமில்லை. எனவேஅறிவுடைப் பரம்பொருள் ஒன்றே என்பது தெளியப்படும்.

"எண்தருநல் அகிலாண்ட கோடியைத்தன் அருள்
வெளியில்
இலக வைத்துக் கொண்டு நின்ற ஒன்றை"
(மண்டலத்தின்,1)

"மறை ஒன்றென விளம்ப'
(வண்ணம்,1)

"எவையுந் தன்னுள் அடங்கவொருமுதலாகும்"
(வண்ணம்,3)

"அறிவொன் றென விளங்கும்"
(வண்ணம்,4)

"நின்ற ஒன்றே"
(அகவல்,3)

"என்னை யாளும் ஒருவா"

(பன்மாலை,2)

"வெளியாக வந்தே ஒன்றே"

(ஆகார புவனம்,4)

"நிற்குணமாய் நின்ற ஒன்றே"

(ஆகார புவனம்,5)

"என் உள்ளத் தொருவா"

(பாயப்புலி,32)

என்ற திருவாக்குகளால் அது வற்புறுத்தப்பட்டமை காண்க.

"தன் அருள் வெளிக்குளே அகிலாண்ட கோடியெலாம் தங்கும்படிக் கிச்சை வைத்து" என்றபடி உலகமனைத்தையும் இறைவன் படைத்துக் காப்பவனெனினும் அவன் அத்தொழிலைத் தன்பொருட்டுச் செய்பவனல்லன். தன்பொருட்டுச் செய்வானெனின் அவன் உலகப் பற்றுடையவனாவன். அஃது அவனுடைய முழு முதற்றன்மைக்குப் பேரிழுக்காமாதலின். அவன் ஐந்தொழிலையுமிற்றுவது உயிர்களின் பொருட்டே என்பது தெளியப்படும்.

ஆதலால் கடவுள் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினவரென்பார்,

"ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந் தொழி
லத்தனை வைத்து மெள்ளத்தனை யேனுந்
தாக்கற நிற்குஞ்சமர்த்தன் "

(ஆனந்தக் களிப்பு,19)

"நித்த நின் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப் பொருளை
நிர் விஷய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை"

(பரசிவ வணக்கம்,3)

"நித்தியமாய் நின் மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய் "

(பொருள் வணக்கம்,1)

"கோதிலமு தூற்றரும்பி....நீதில்பராபரமான

(பொருள் வணக்கம்,2)

மாத்தூவெளியை ...நீதில்பரமாம் பொருளை"

(பொருள் வணக்கம்,5)

"நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்விஷய கைவல்ய மா"

"நிஷ்கள வசங்க சஞ்சலரகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்தமுக்த"

(கருணாகரக்கடவுள்,1)

"புனித வாழ்வே"
"ஆகியசற்காரிய ஊகத்துக் கேற்ற அமலமாம்"

(ஆகாரபுவனம்,7, 14)

"சுத்த நிர்க்குணமான பரதெய்வமே"

(சுகவாரி 1,10)

என்னும் இவைபோன்ற செய்யுட் பகுதிகள் இறைவன் இயல்பாகவே பற்றற்றவன் என்பதை விளக்கும். இறைவனுடைய நிறைவிற்குக் குறைவு எந்நாளுங் கிடையாதாகலின்,

"குறைவிலா நிறைவே குன்றாப்பொருளே"

(அகவல் 2,4)

என்றார்.

ஒன்றை நாடிப் போதலும் மீளுதலுமில்லாமையால் இறைவன் போக்கு வரவற்றவன்.

"போக்கு வரவற்ற பொருளணைவ தெந்நாளோ"

"போக்கு வரவல்லாது இன்பமாய் நின்ற நின் பூரணம்"

என்றும் வருவன காண்க. பிறப்பில்லாதவன் என்றதுமது.

மற்றக் கேடுகளில்லாமையால் கடவுளைச் சத்து என்பர் சித்தாந்த நூலோர். தாயுமான அடிகள் இறைவனை இயற்கை என்றனர்.

"என்றுமுள்ள இயற்கையாகி"

(ஆகார புவனம்,21)

" சாந்தபத இயற்கைதன்னை"

(மண்டலத்தின்,2)

"என்றுமாம் இயற்கைதன்னை" *(மண்டலத்தின்,4)*

"அவிகாரம் நிர் விகாரம்"

என்ற கருத்துமதுவே.

பொய் என்பது நிலையாத பொருளாதலின்நிலைத்த பரம்பொருளாகிய கடவுளே மெய்ப்பொருள்.

உம் பெரும் இம்பரும்பரவும் புனிதமெய்யை

(மண்டலத்தின், 5)

"மெய்ஞ் ஞானத் தாணு"

(எந்நாட்கண்ணி)

என்றமை காண்க.

யாதொன்றிலும் பற்றிலனாகையால் யாவற்றிற்கும் நடுநிலையாய் உள்ளவன் என்பார்.

"யாதின் பாலும் பேதமற நின்று"

(பொருள் வணக்கம்,2)

"நிரலாம்ப சாட்சியதாய்" என்றார்.

(மண்டலத்தின் 3)

கடவுள் தானே பரிபூரணமாகிய ஒரு பொருளாதலின் அவரே தம் வயமுடையவர். கடவுளின் பூரணத் தன்மையைப் பற்றி அடிகள் பல இடங்களில் இனிது பேசியுள்ளார்.

பார்க்கு மிடமெங்கு மொரு நீக்கமற
நிறைகின்ற பரிபூரணா னந்தம்"
"அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு
நிறைவாகி யானந்த மானபரம்"
"எங்கு நிறைகின்ற பொருள் "
"சர்வ பரிபூரண அகண்ட தத்துவமான
சச்சிதா னந்த சிவம்"

"வாக்கு மன மணுகாத பூரணப் பொருள் "

(சின்மயானந்தகுரு 2)

"பெரிய பரிபூரணமான பொருளை"

(ஆகாரபுவனம்,28)

"எவ்விடம் பூரணமாம் எந்தைபிரான் தண்ணருளே'

(ஏசற்ற அந்நிலை, 10)

என்று வருவனவும் பிறவுங்காண்க.

கடவுளின் பூரணத்தை உயிர் அறியாமையால் தீய இயல்புடையதாயிற்றென்பார்,

"பொறாமை, நானென்னும் அகந்தை,

லோபம், இரக்கம் இன்மை"

(சின்மயானந்தகுரு,3)

என்னும் கொடிய குணங்கள் யாவுமில்லாத மெய்ப் பொருளாகிய நீயும் என் அறிவின் கண்ணே வீற்றிருக்க விதியில்லை என்றால் பூரணன் என்கிற நினது பெயர்ப் பொருளை விரித்துக் கூறத் தொடங்கினால் அது யாதாகும் ? என்று வினவினர். இக்கேள்வி மற்றோரிடத்திலும் வந்துள்ளது.

" -உள்ளத்தில்

இல்லன் என்றா லன்னவன் தானெங்கும் வியாபகத்தான்

அல்லன் என்றுஞ் சொல்ல வழக்காம் "

(உடல் பொய்யுறவு, 28)

இவ்வினாவிற்கு விடை சிவதருமோத்திரத்திற் கூறப்பட்டது. அஃதாவது பக்குவம் வராத உயிர்களிடத்துப் பசுமரத்தின் உள்ளீடாயுள்ள சூடு போலவும் பக்குவமுற்ற உயிர்களிடத்து உலர்ந்த மரத்தில் நெருப்புப் போலவும் திருவருட்சத்தி வியாபித்து நிற்கும் என்பதே .

இறைவனது முழுத்தன்மையை உயிர் உணர்ந்த காலைத் தானென்ற உணர்ச்சியிலதாய்ப் போமென்பார்.

"யான் எனல் காணேன் பூரண நிறைவில்

யாதினும் மிகுந்த பேரொளிநீ

தான் என நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத்

தன்னவன் ஆக்கவுந் தகுங்காண்"

(சிவன் செயல், 10)

என்றார்.

முதல்வனது பேரறிவாகிய ஒளியில் உயிரின்றிவு அடங்கி நின்ற காலை உயிர் முதல்வனுடைய உடைமையா

முணர்ச்சி பெறுமாதலின், 'தன்ன வனாக்கவுந் தகுங்காண் ' என்றார். இதனாலே சிவமாந்தன்மையினியல்பு குறிக்கப் பட்டது.

இறைவனது நிறைவில், உயிர் எந்நிலையிலிருப்ப தென்பதை விரித்துரைக்குஞ் செய்யுள் வருமாறு :-

"பொருளே நின்பூரண மேலிட்டகாலம்

போக்கு வரவுண்டோ தற்போதமுண்டோ

இருள் தானுண்டோ அல்லால் வெளிதானுண்டோ

இன்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ, யாம் அங்குண்டோ,

(கல்லாலின், 12)

கதிரவனது ஒளிவெள்ளத்தில் கண் கலந்து நின்ற காலை உலகம் தோன்றாமை போலச் சிவத்தின் முழுத்தன்மையை யுணரும் உயிரின் அறிவிற்கு உலக நுகர்ச்சிகள் ஒன்றுந் தோன்றா என்றவாறு. அது பதி பசு பாச:விளக்கச் செய்யு ளொன்றிலே இனிது கூறப்பட்டது.

"ஆதவன் தன்னைப் பார்த்திட்டு அகிலத்தைப் பார்த்தபோது

ஆதவன் ஒளிமேலிட்டே அகிலந்தோன்றாத வாபோல்

சேதனச் சிவத்தை நோக்கிச் செகத்தினை நோக்குங் காலைச்

சேதனச் சிவமேலிட்டுச் செகமெலாம் மறைந்து போமே"

இறைவனது பேரறிவாகிய பூரணத்தின் முன் சிற்றறிவு அடங்குதல், கதிரவனொளிமுன் மதியொளி அடங்குதல் போலுமென்பார்,

"செங்கதிரின் முன் மதியந் தேசடங்கி நின்றிடல் போல்

அங்கணனார் தாளில் அடங்குநாள் எந்நாளோ"

என்றார்.

இறைவன் சடப்பொருளிலழுந்தாத தனிப் பேரறி வினனாகலின் அத்தகைய அறிவினாற்றான் அவன் உணரப் படுவன்.

"எனதென்பதை யிகழ்ந்த அறிவின் திரளினின்றும்
அறிவொன்றென விளங்கும்"

(வண்ணம் 4)

என்றமையால் பற்றற்ற உயிர்களின் அறிவின்கண்ணே விளங்கும் ஒரு பேரறிவுப் பொருள் இறைவன் என்பது அடிகள் கருத்து.

"தத்துவமெல்லாம் அகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயமாய்
நித்தமுத்த சுத்த நிறைவே பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 314)

என்றதும் அது. கடவுளும் உயிரும் அறிவுடைப் பொருளாகிய ஓரினத் தனவாதலால் கடவுளைப் பேருயிர் என்பாருமுளர்.

"ஞான வெளியிடை மேவு முயிராய்"

(வண்ணம்,1)

என்ற விடத்துக் கடவுளை அடிகள் உயிரென்றனர். "சோதி" என்னுஞ்சொல் கடவுள் இயற்கைப் பேரறிவின னென்பதை விளக்கும். கடவுள் அறிவு வடிவின னென்பார்!

"சித்துருவாய் நின்றார் தெளிவறிவ தெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி)

"சித்துருவாய் நின்ற வொன்றை"

(பொருள் வணக்கம், 1)

சித்தாந்தப்பேரொளியை"

(பொருள் வணக்கம், 2)

"சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே"

(தேசோமயானந்தம் 1)

"சின் மயானந்த குருவே"
"சிற்சுகோதய விலாசமே"
"யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி"

(பரசிவ வணக்கம்,1) என்றார்.

இறைவனது முற்றறிவின் கண்ணே எல்லாம் எப்போதும் விளங்குதலின் நினைப்பு மறப்பென்பது அவனுக்கில்லை: அவன் வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானாகலின் அவனுக்குச் சங்கற்பங்களில்லை;காய்தல்,உவத்தல் கலவாத அறிவு இறைவனறிவென்று தெளிக.

"நினைப்பு மறப்பும் அற நின்ற பரஞ்சோதி
தனைப்புலமா என்னறிவிற் சந்திப்ப தெந்நாளோ'

(எந்நாட்கண்ணி, பொருளியல்பு)

"உன்னா வெளியாய் உறங்காத பேருணர்வாய்"

(பரா பரக்கண்ணி, 366)

"துகளறு சங்கற்ப விகற்பங்க ளெல்லாந் தோயாத அறிவாகி"

(பொருள் வணக்கம், 12)

என்ற திருவாச குகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்

இறைவ உயிர்கள் போல ஒன்றைச் சுட்டியறிய வேண்டாதவ னென்பார்,

"பே ாதபரிபூரண அகண்டிதா காரமாய்"

(சின்மயானந்த குரு, 4)

என் றார்.

இறைவன் இயற்கை யறிவுடையவன்: அவன் உயிர்களெல்லாவற்றினுடையவும் அறிவிற் கலந்து நின்று அவைகளை யறிவிப்பன். உயிர்களின் உடம்பிற்குப் பூதங்கள்

ஆதாரமாதல்போல அவைகளின் அறிவிற்கு இறைவன் அறிவு தாரகமாயுள்ளது.

"அறிவிற் கறிவு தாரகம் என்றறிந்தே "
(சொல்லற்கரிய,2)

"என்னாவிக் குள்ளேயிருந்தாய் பராபரமே"
(பராபரக்கண்ணி,366)

"அறிவூடறிவாய் வந்த பொருளே"
(எந்நாட்கண்ணி, பொருளியல்பு, 16)

"இருள் தீர விளங்கு பொருள் "
(பொருள் வணக்கம்,7)

"அறிவினுக் கறிவாகி"
(ப்ர்சிவ வணக்கம்.3)

என்றமை காண்க.

உயிரின் அறிவு, விளக்கெரியும் அகல்போலவும், இறைவன் அறிவு எரியுஞ் சுடர்க்குரிய விளக்கு என்னும் பெயரை அகலிற்கு இட்டு வழங்குவது போலச் சீவனைச் சிவனென்பர் சிலர்.இக்கருத்திற்குரிய பாட்டு,

"விளக்குந் தகழியையும் வேறென்னார் நின்னத்
துளக்கமறச் சீவனென்று சொல்வார் பராபரமே "
(பராபரக்கண்ணி,103)

இருளிற்கைவிளக்கின் பின்னே போய்ப் பொருளை யறிவது போல ஆணவ இருளிற் கிடக்கும் உயிர்கள் தமது தவத்தால் விளங்கும் இறையருளறிவின் பின் சென்று மெய்ம்மையுணர வேண்டுமென்பார்

கைவிக்கின் பின்னே போய்க் காண்பார் போல்
மெய்ஞ்ஞா
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ
(எந்நாட்கண்ணி, பொருளியல்பு,1)

என்றார். உயிரானது, தன்னுடைய சுட்டறிவினை இறைவனது அகண்டமான பேரறிவோடு இரண்டறக் கலந்ததாகக் கருதும் அத்துவித பாவனையால் முத்திக் குரியதாகும்.

"கண்ட அறிவு அகண்டா காரமென மெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கே முத்திகொடுப்பாய் பராபரமே"
(பராபரக்கண்ணி, 374)

என்றார். இறைவனது பேரறிவில் உயிர் கலந்து நிற்பதையே விரும்பும் அடிகள்

"என்னறிவிற் குள்ளே யிருந்ததுபோல் ஐயாவே
நின்னறிவுள் நின்னுடன் யான் நிற்கவைத்தால் ஆகாதோ"
(ஆகாதோ என் கண்ணி,10)

என்றார்.

இறைவன் அறிவுக்கறிவா யிருந்து உயிரின் நினைப் பனைத்தையும் தெரிகின்றானாதலால்,

"உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்திருந் தென்கள்ள மெல்லாம்
வள்ளல் அறிந்தால் எனக்கு வாயுமுண்டோ
பைங்கிளியே "
(பைங்கிளி, 55)

என்றார்.

இறைவன் யாதொன்றினும் பற்றிலனாய்த் தனக்கென ஒன்றை வேண்டாதவனாயினும் தான் உயிர் மாட்டு வைத்த பேரருளினாலே, எப்பொருளினுங் கலந்து எவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் நிற்கின்றான்.

எல்லாவற்றிற்கும் தான் முதலாய்த் தனக்கொரு முதல்வனில்லாதவ னென்பார்,

"ஆதியை யநாதி யேக "

"நிராலம்ப வாலம்ப சாந்தபத வியோம நிலையை "

(பரசிவ வணக்கம் 3)

"நிராலம்ப கோசரத்தை "

(பொருள் வணக்கம்,4)

பொருளாகக்கண்ட பொருளவைக்கு
முதற் பொருளாகி

(பொருள் வணக்கம்,7)

"விண்ணாதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்தி லடக்கி வெறு
வெளியாய்"

(பொருள் வணக்கம் 9)

"ஆதியந்தங்காட்டாத முதலாய் "

(பொருள் வணக்கம் 11)

"தன்னை அன்றி யொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந்
தான் முதலா யசலமாகி"

மண்டலத்தின்,2

"தானே யகண்டா காரமயந் தன்னி லெழுந்து
பொது நடஞ்செய்வானே" (சொல்லற்கரிய, 6)

"ஆதியனாதியுமாகியெனக்
கானந்தமாய் அறிவாய் நின்றிலங்கும்"

(ஆனந்தக்களிப்பு,1)

"தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத் தலையெடுக்க
வொட்டாது"

(ஆகாரபுவனம்,22)

"ஆதியிமு மந்தமு மானந்த மயமாஞ் சோதியே சத்தே
தொலைவிலா முதலே" (அகவல்)

"ஆதியந்தமில்லாத வாதி யனாதியெனுஞ்
சோதி யின்பத் தூடே துளையுநா ளெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி ஆனந்தவியல்,46)

"அவ்வுயிர் போ லெல்வுயிரும் ஆனபிரான் தன்னடிமை
எவ்வுயிருமென்று பணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி நிலைபிரிந்தோர், 14)

"எப்பொருட்கும் எவ்விடத்தும் பிரிவற
நின்று இயக்கஞ்செய்யும் "

(பொருள் வணக்கம், 5)

"கருதரிய மலரின் மணம் எள்ளில் எண்ணெய்
உடலுயிர்போல்"

(பொருள் வணக்கம், 8)

"அகர உயிர் எழுத்தனைத்தும் ஆகி வேறா
யமர்ந்ததென அகிலாண்டம் அனைத்தும் ஆகி"

(பொருள் வணக்கம், 12)

"ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
ஒளியாகி வெளியாகி யுருவமாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்றும் ஆகி"
நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணாதாகி
இன்றாகி நாளையுமாய் மேலுமான
எந்தையே" (ஆகாரபுவனம்,6)

"அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமாய் அளவிலாத
ஆருயிர்கட் கோருயிராய் அமர்ந்தாயானால்"

(ஆசையெனும் , 12)

"கண்டார் கண்ட காட்சியும் நீ
காணார் காணாக் கள்வனும் நீ

பண்டாருயிர் நீ யாக்கையும் நீ
பலவாஞ்சமயப் பகுதியும் நீ''
(சொல்லற்கரிய ,9)

''ஒன்றாய்ப் பலவாய் உலகமெங்குந் தானேயாய
நின்றாய்ஐ யாவெனை நீ நீங்காமற் கெளிதாமோ''
(பல வகைக்கண்ணி,14)

அவனே பரமும் அவனே குருவும்
அவனே யகில மனைத்தும் '' (உடல் பொய்யுறவு,63)
ஒன்றதா யென்றுமுள்ளதா யெவற்றினு மிசைய
நின்றதாய் நிலைநின்றிடும் அறிஞ''
(எனக்கெனச்செயல்,12)

''ஆனாமை யாயகில நிகில பேதமனைத்தி னுள்ளும்
தானாகி''
(பன்மாலை, 5)

என்றார்.

இறைவன் எல்லாமா யிருந்தாலும் தன்மையால் வேறாவனென்பார்.

''பகர்வன எல்லாமாகி யல்லதாகி''
(பொருள் வணக்கம்,12)

''வடிவனைத்துந் தந்த வடிவில்லாச் சுத்த வான்
பொருளே''
(பன்மாலை3)

ஆதியாய் நடுவாய் அந்தமாய்ப் பந்தம் யாவும்
அற்றுஅகம்புறம் நிறைந்த சோதியாய் (சிவன் செயல்4)

''ஒன்றியொன்றி நின்று நின்று மென்னை யென்னை
யுன்னி யுன்னும் 'பொருளை நீ '' (பன்மாலை 9)

என்றார்.

இறைவனாலே படைப்பு முதலிய ஐந்தொழில்கள் நிகழ்கின்றனவென்று பல செய்யுட்களிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

''பெருவளியாய் ஐம்பூதப் பிறப்பிடமாய்''
(பொருள் வணக்கம்,3)

''ஐவகை யெனும் பூதம் ஆதியை வகுத்து அதனுள் அசரசர பேதமான
யாவையும் வகுத்து நல்லறிவையும் வகுத்து
மறை ஆதி நூலையும் வகுத்துச்
சைவ முதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன சமரசம் வகுத்த நீ''
(சின் மயானந்த குரு, 4)

''வானே முதலாம் பெரும் பூதம் வகுத்துப்
புரந்து மாற்ற வல்ல கோனே '' (சொல்லற்கரிய , 8)

''பெரிய அண்டங்கள் எத்தனை அமைத்து அதிற் பிறங்கும்
உரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்ததற் குறுதி
வருவதெத்தனை யமைத்தனை அமைத்தருள் வளர்க்கும்
அரியதத்துவ எனக்கிந்த வண்ணமே னமைத்தாய் ''
(எனக்கெனச் செயல்,7)

''பொருளனைத்துந் தரும் பொருளே ''

''காலமுந் தேசமும் வகுத்துக் கருவியாதி
இருவினையுங்கூட்டி உயிர்த்திரளை யாட்டும் விழுப்
பொருளே
(ஆகாரபுவனம், 7)

என்ற திருவாக்குகள் இறைவன் முத்தொழில் இயற்று வதை விளக்குவன.

இறைவனே மாதொரு பாகனாய்ப் போகத்தையும், கல்லாலின் நீழற்கண் குருவாய் வீட்டிற்கேதுவாய யோகத்தையும் நல்குவான் என்பார்,

"யோகினுக்கும் இவனே யென்னக் கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக் கற்பகமே"

(ஆசையெனும் 24)

"உலக மாயையிலே எளியேன் தனையுழல விட்டனை"(7)

"அன்றாலின் கீழிருந்து மோனஞான மமைத்தசின் முத்திரைக் கடலே அமரரேறே" என்றார்.

இதனால் மறைத்தலும் அருளலும் இறைவன் தொழிலென்பதைக் குறித்தவாறாயிற்று.

"என்னைப் பொருளாப் பண்ணி
இகல் விளக்கு மலமாயை கன் மாத்துடே
இடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்கம் ஈதோ"

(கல்லாலின்,29)

"ஏதுந் தெரியாதெனை மறைத்த வல்லிருளை
நாதநீ நீக்கவொரு ஞான விளக்கில்லையோ"

(இல்லையோவென்கண்ணி,1)

என்றது மது.

எப்பொருளும் இறைவன் இயக்கவே இயங்கும் என்ற கருத்தை அடிகள் மிகுதியும் வற்புறுத்துவது யாவர்க்கும் வெளிப்படை,

உளவறிந் தெலாம் நின்செயலாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவில் ஆனந்த மளித்தனை " (எனக்கெனச்செயல், 2)

"சிவன் செயலாலே யாதும் வருமெனத் தேறேன்"

(சிவன் செயல்,1)

"எல்லாம் உன்னுடைய செயலே "

(கருணாகரக் கடவுள், 3)

என்பன காண்க.

"அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது " (எங்கு நிறைகின்ற பொருள் 1)

என்ற பேரன்பர் திருவாக் கொன்றின் மெய்ம்மையை யுணர்ந்தால் இம்மையிலும் அம்மையிலும் உயிருக்குயிராய்த் திகழும் இறைவனை மாந்தருட் சிலர் அறிந்தவரென்றும், வேறு சிலர் அறியாதவர்களென்றுஞ் சொல்வதின் பொருள் யாது? பேசாதிருந்த பெரியவர் யார்? உடம்பெல்லாம் வாயிராயிருந்தார். போலப் பேசுபவர் யார்?மனம் என்னும் ஒரு மாயா தத்துவம் எங்கிருந்து தோன்றும் ? வன்மையுடைய மனம் என்பது யாது?

இரக்கமுடைய உள்ளம் எது? உலகங்களைப் படைப்பது யாது? எவ்விடத்தினின்று அஃது உண்டாம்? ஐம்பூத வேறுபாடு எவ்விடத்தில் உண்டாவது? பொய், மெய், இன்பம், துன்பம், தீமை, பொறை பொறாமை என்னும் முரண்படு குணங்கள் யாண்டு எழுவன? எவர் சிறியர் ? எவர் பெரியவர் எவர் நண்பர் எவர் பகைவர் யாதும் உன்னை யல்லாமல் உலகத்திலுள்ளதாகுமா? எல்லாம் உன்னால் உண்டாவன என்பதன்றோ முடியும் என்றது காண்க.

"ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவ ராடாதாரே " என்ற தேவாரத் திருப்பாட்டே, ஈண்டுக் குறித்த ஆப்தர் மொழி என்ப. சிவஞான சித்தியாருள்,

"உலகினில் நின் செயல் எல்லாம் உன்விதியே நீயே
உள்நின்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்றாய்"
என்றும்,

"நிலவுவதோர் செயல் எனக்கு இன்று உன் செயலே" என்றும்,

"நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்கும் தானே"

என்ற திருப்பாட்டிற் குறித்த ஞானச் செய்கையே, ஆப்தர் மொழியை யாய்ந்தார் செயற்பாலதென்பது வற்புறுத்தப் பட்டது.

"மாயை முதலாம் வினை நீ மன்னுயிர் நீ மன்னுயிர் தேர்ந்
தாயும் அறிவா னது நீ யன்றோ பராபரமே"
(பராபரக்கண்ணி 111)

"என்னறிவும் யானு மென தென்பதுமா மிவைகள்
நின்னவையே அன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே" (112)

என்றவிடத்தும் இக்கருத்தே மிளிர்கின்றது.

"அறிவாய் அறிகின்றான் தானே"
(காரைக்காலம்மை)

என்றது போல ஆட்டுவித்தலும் ஆடலுமாகிய இரண்டும் இறைவன் செயலென்பார், "ஆடல் கண்டவனும் நீ, ஆடுகின்றவனும் நீ" என்றார். அஃது, ஓர் ஊர்க்கு வழியை நன்றாகக் காட்டுவார் செல்வார் கூடத்தாமுஞ்சென்று காட்டுதல் போலும்.

உயிர்கள் தமது திறமையால் நடைபெறுகின்ற செயல்களென்று எண்ணுகின்றன வெல்லாம், முடிவிலே பார்த்தாற் பரம்பொருளின் செயல்களே யென்பதைப் பரிபூரணானந்தம் மூன்றாம்பாட்டிலே அடிகள் மிக அழகாக வற்புறுத்துகின்றனர்.

கருவியின் செயல் அக்கருவி யுடையானது செயலா மென்று ஆய்ந்தறிதல் போல, உலகிலே நிகழுஞ் செயல் களை ஆய்ந்து பார்ப்பின் அயன் முதலிய தேவர் களுடைய செயல்களும் சிவன் செயலே. அவர்களுக்குரிய செயலாக ஒன்றுமில்லை.

"அருள் வடி வேழுமூர்த்தம் அவைகள் சோபான
மென்றே"
சுருதி சொல்லியவாற்றாலே தொழுந்தெய்வமெல்லா
மொன்றே
(ஆசையெனும், 36)

என்று அடிகள் கூறியவாறே சிவன், சதாசிவன், மகேசுரன், அனந்தர், ஸ்ரீகண்டர், பிரமா விஷ்ணு என்னும் ஏழு மூர்த்திகளாகியும் இறைவனொருவனே எல்லாமியற்று தலால் உயிர்களாகிய அயன் அரிஅரன் அநந்தர் என்பார்க்குத் தந்தொழில் யாதுமில்லை. இறைவன் தானே சுத்த புவனங்களிலேயே, சிவன், சதாசிவன், மகேசனாய் மூவுருவங் கொள்ளுதலின் அடிகள்

"குன்றாத மூவுருவாய் அருவாய் ஞானக் கொழுந்தாகி"
(பன்மாலை 8)

என்றனர்.

"மூன்று கண்ணா முத்தொழிலா மும்முதலா மூவுலகுந்
தோன்றக் கருணை பொழிதோன்றலே"
(உடல் பொய்யுறவு, 31)

என்றமையால் இறைவனே பிரகிருதித் தலைவராய அயன், அரி, அரனென்னும் மூவரையும் அதிட்டித்து நடத்துகிறானென்பது பெறப்படும். மும்மூர்த்திகளும் தம் வயமிலாராக ஏனை விண்ண வரும் அத்தகைய ரென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

ஆதலின், "ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதியானாலும் ஐயவொரு செயலுமில்லை" என்றார். மக்களுள் செவ்விய

ஆன்றமைந்த கேள்வி அறிவுடையாரென்று சொல்லத் தக்கவர்களும்,

"குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்தலரிது"

"அதிமதி நுட்ப மோடு அதிகலை கற்பினும்
விதியது வசத்தால் விதிவிலக் கயர்ப்பார்"

என்பனவற்றிற் கிணங்க ஒருபொழுது மிகுந்த சினம் வரப்பெற்று, மனச் செம்மையும் நடுவுங் கெட்டுப் பெருமூச்செறிந்து வெஞ்சொற்கள் பகர்வர். சொல்லின் திறமறிந்து தேர்ந்த் சொல்லினையே பயன் படுத்தும் உரை வல்லாரும் சமயத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத தொன்றைப் புகலுவர்.துயிலை முற்றிலு மொழித்து இறைவழிபாடு செய்தற்கே யமைந்த சிவராத்திரியின் கண் யாம் துயிலோமென்ற உறுதி கொண்ட விரதத்தினரும் நின்ற இடத்திலும் இருந்த இடத்திலும் ஏதோ ஒன்றை அசைவர நோக்குவார் போன்று மெய்யாகத் தூங்குவர். ஆதலின் இஞ்ஞால முதல் எல்லா உலகங்களிலுமுள்ள செயல் களெல்லாம் முடிவிலே கடவுளாய நின் செயல்களா மல்லவா?

ஏனெனின் நீ பார்க்குமிடம் எங்குமொரு நீக்கம் அற நிறைகின்ற பரிரணானந்த மாக இருக்கிறாய்.

"பார்க்கின் அண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்தும்
நின்செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யைய்யா பராபரமே"

என்றதுமது.

இறைவன் படைப்பு முதலிய செயல்களெல்லாம் உயிர்கள் மேல்வைத்த பேரருளா லியற்றுகின்றானென்பார்.

"திருவருள் ஞானஞ் சிறந்தருள் கொழிக்குங்
குருவடி வான குறைவிலா நிறைவே
.....
சீர்மலி தெய்வத்திருவரு ளதனாற்
பார்முதலண்டப் பரப்பெலாம் நிறுவி
அண்டச முதலாம் எண்தரு நால்வகை
ஏழு பிறவியில் தாழா தோங்கும்
அனந்த யோனியி னினம்பெற மல்க
அணுமுதல் அசல மான வாக்கையுங்
கணமுத லளவிற் கற்ப காலமுங்
கன்மப் பகுதித் தொன்மைக் கீடா
இமைப் பொழுதேனுந் தமக்கென அறிவிலா
ஏழை யுயிர்த் திரள்:வாழ அமைத்தனை

(அகவல்)

என்றார்.

இறைவனது திருவருளே உயிர்களையு முலகத்தையும் (அவனோடு)இயைத்து நிற்பது. அவனது அருள் வெளிக்குள்ளே அகிலாண்டகோடி யெல்லாம் தங்கு கின்றன. அவனது அருளினை 'வெளி' என்றது உருவகம். ஐம்பூதங்களுள் மேலாகிய 'வான்' என்பது 'வெளி' எனப்படும்.

அவ்வெளி நாற்பூதங்களுக்கும் தங்குதற் கிடங்கொடுத்து நிற்கின்றது. ஆகாசம் என்ற வட சொல்லும் இக்கருத்தையே பொருளாகவுடையது. எவையும் அடங்க ஒரு முதலாகும் என்றபடி,யாவும் தன்னுளடங்கும்படி மேற்பட்டு நிற்பது திருவருள் ஆதலால் அது 'வெளி' யெனப்பட்டது. உலகங்களும், புவனங்களும் தத்துவமென்பதனுளடங்கும். தத்துவமெல்லாம் சுத்தமாயையின் விரிவாகிய ஐந்து கலைகளுளடங்கும். ஐந்து கலைகளும் சிவனது திருவருட் சக்தி வியாபகத்துளடங்கும். ஆதலால் திருவருள் எல்லாவற்றையும் அடக்கி நிற்கும் என்பது பெறப்பட்டது.

"பாரகமும் விண்ணகமும் பற்றாக நிற்பதருள்
தாரகத்தைப் பற்றியன்றோ சாற்றாய் பராபரமே"

(பராபரம் 103)

"பூராயமாக அருட்பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதி வைத்த பதியே பராபரமே'(திடமுறவே,2)

என்றமையால் அருளே எவற்றிற்கும் தாரகமென்பது தெளிக.

திருவருளானது சுத்தமாயையின் வடிவான சொல்லிற்கு அப்பாற்பட்டதாகலின், சொல்லாலுணர்த்தப் படாத வெளியென்பார், 'மோன வெளி என்றார். இறைவனை அவனது திருவருள் வாயிலாகவே தான் உயிர் காணமுடியும். பூதங்கள் முதலிய தத்துவங்கள் வாயிலாக அவனையறிய முடியாது. இறைவனைத் தோற்றுவிக்குந் திருவருளை அவனுக்கு வடிவமென்றும் உயிருக்குக் கண்ணென்றுங் கூறுவது மரபு.

"காட்டுந்திருவருளே கண்ணாகக் கண்டுபர
வீட்டின்ப மெய்ப் பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி, பொருளியல்பு,6)

"மண்ணொடு விண்காட்டி மறைந்தும்மறை யாவருளைக்
கண்ணொடு கண்ணாகவென்று காண்பேன்பராபரமே

(பராபரம் 32)

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு"

என்றபடி எல்லாப் பொருளையும் பார்க்குங்கால் அவற்றிற்கு உள்ளீடாய் வெளியையே இறைவன் திருவடிவாக நினைத்து வழிபடவேண்டு மென்பார், கண்டன வெலா மோன உரு வெளியதாகவுங் கருதி யஞ்சலி செய்குவாம்' என்றார்.

திருவருளென்பது இறைவனது அறிவாற்றலாகலின், அதுசடமாய மாயையின் வேறாயுள்ள தெனினும், அதனை உருவகிக்குங்காற் சடப்பொருட்குரிய மொழிகளை வழங்குவதுநூல் மரபாகும்.

நின்னருளாஞ்சித்தின்றி யாங்களுண்டோ"

(பராபரம்,73)

என்றமையால் அருள் சித்தென்பது தெளிவு.

தத்துவமெல்லாங் கடந்த முதல்வனைச் சார்ந்து நிற்கும் பேரறிவாளர்க்கு ஆதாரமாய் நிற்பது திருவருளாதலின் அதனை ஒருநிலமாக உருவகிப்பார்

"சீராருந் தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பாராதி ஆண்ட பதியே', (பராபரம் 1)

என்றார்.

நிலையாத தோற்றமுடைய மாயா உலகத்தை நீங்கி அருளென்னு மெய்ஞ்ஞான உலகத்தை அடைய விழைவார்,

"பொய்க்காட்சி யான புவனத்தை விட்டருளாம்
மெய்க்காட்சி யாம்புவன் மேவுநாள் எந்நாளே"

(எந்நாட்கண்ணி அருளியல்பு 2)

என்றார்.

திருவருளை மழையாகப் பலவிடங்களில் உருவகித் தமை பாராட்டற்பாலது.

"வெந்துவெடிக்கின்ற சிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய்
வந்து பொழிகின்ற மழை காண்ப தெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி,அருளியல்பு,6)

சிந்தித்த வெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
வந்த கருணை மழையே பராபரமே"

(பராபரம்,3)

"தெவிட்டாத அருளைப் பொழியுங் குணமுகிலே "
(தன்னை யொருவர்,8)

என்றது காண்க .

"பெருகிய கருணை வாரிதியே " (சிவன் செயல்,8)

என்றிவிடத்து அருள் கடலாயிற்று.

"தீதில் அருட்கடலைச் சேருநா ளெந்நாளோ"
(எந்நாட்கண்ணி,அருளியல்பு ,3)

என்றதும் அது.

"வான்கருணை வெள்ள மாகி"
(ஆனந்தமானபரம் 7)

"அடியார் நினைவினிடை
ஆறாய்ப் பெருகும் பெருகும் பெருங்கருணை யரசே"
(சொல்லற்கரிய ,7)

என்றவிடத்து அருள் ஆற்றிற்குவமிக்கப்பட்டது.

"வெப்பிலாத் தண்ணருள் விளக்கே "(ஆரணம்,4)

"அருட் செம்பொற் சோதியே "
(பொன்னைமாதரை, 21)

"ஆதிஅந்த நடுவேது மின்றியருளாய் நிறைந்திலகு சோதியே"
(சிற்சுகோதய விலாசம்,3)

என்றவிடத்து அருள் ஒளி யெனப்பட்டது.

அருட்கதிரவன் முன் உள்ளத் தாமரை விரியுமென்பார்,

"தக்க ரவிகண்டசரோருகம்போல்என்னிதயம்
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்ப தெந்நாளோ"
(எந்நாட்கண்ணி அன்பு நிலை,1)

என்றார்.

கன்றுமன வெப்பக் கலக்க மெலந் தீரவருள்
தென்றல் வந்து வீசுவெளி சேருநா ளெந்நா"
(எந்நாட்கண்ணி அருளியல்பு , 8)

என்றவிடத்து,அருள் காற்றாயிற்று.

"கண்ணாரக் கண்டோர் கருப்பொருள்காணாமலருள்
விண்ணூ டிருந்த இன்பவெற்பே" (பராபரம்,2)

என்றவிடத்து,அருள் விண்ணிற்கு ஒப்பிடப்பட்டது.

"வெளியென்றதும் அஃதே உன்னருள் தூவெளி "

"அருளேயோ ராலயம்"
(ஆகாரபுவனம் 2)

"அருளே கடவுளாகிய கற்பகத்தின் கனி"
(பரிபூரணானந்தம் 1)

"அருளே உயிரைப் பக்குவ காலத்தில்
தூய்மை செய்யுங் குளிகை"(ஆரணம்,5)

"பேரன்பாகிய வெள்ளமீது இறைவன்
அருள் வெளியிலுலவுகின்ற கப்பல்"
(கருணாகரக் கடவுள் 10)

அருளே இறைவனுக்குத் திருமேனியாதலால், அருளினைச் சார்தல் இறைவனது ஆக்கத்துள் உதித்தலா மென்பார்,

"இவ்வுடம்பு நீங்குமுனே யெந்தாய்கேள் நின்னருளாம்
அவ்வுடம்பிற்குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனோ"
(காண்பேனோ கண்ணி,27)

என்றார்.

உலக வாழ்வாகிய வெம்மையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த துன்பம் நீங்கும் படியாகத் திருவருளின் கண்ணே தூங்க விழைவார் ,

"வெய்யுபுவி பார்த்து விழித்திருந்த அல்லல் அறத்
துய்யவருளில் துயிலுநாள் எந்நாளோ"
(அருளியல்பு 12)

என்றார்.

இறைவனைத் தந்தையாகவும் திருவருளைத்தாயாகவுங் கூறுவது மரபாகலின்

"நற்றுணையே அருள் தாயே " (பன்மாலை 7)

"எந்தநாளைக்கும் ஈன்றருள் தாயென
வந்த சிரருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன் "
(பொன்னைமாதரை 55)

"தாயான தண்ணருளை நிரம்பவைத்துத் தமியேனைப்
புரவாமற் றள்ளித்தள்ளிப், போயான
தென்கொலையா (கல்லாலின்,23)

என்றார்.

உயிரானது உண்மையை உணர வேண்டுமாயின் திருவருளின் உதவி அதற்கு இன்றியமையாத தென்பார்,

"பொய்யைப் பொய்யென்றறியும் போதத்துக் காதரவுன்
மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே"
(பராபரம்:105)

நின்னருள் கொண்டறிவதல்லால் நெறிவேறுண்டோ "
(கல்லாலின் ,2)

என்றார்.

"ஆங்கவ னருளாற் பத்தி நன்குண்டாம்
பத்தியால் அவன் அருளுண்டாம்"

என்றவாறே உலக நிலையாமையை யுணர்வதற்குத் திருவருள் வேண்டும். திருவருள் விளங்குவதற்கு நிலையாமை யுணர்ச்சி வேண்டும்.

"இகமுழுதும் பொய்யெனவே ஏய்ந்துணர்ந்தாலாங்கே
மிகவளர வந்த அருள் மெய்யே "(உடல்பொய்யுறவு 10)

என்றமை காண்க.

இறைவனுண்மையை உயிரின் பக்குவத்திற் கேற்றவாறு அவனே யுணர்த்தி யாளுதற்குரிய னென்பார்

"திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக் கடன் உனக்கு
(திடமுறவே,1)

என்றார்.

உயிர் தானே முதல்வன் றிருவளை யறிய இயலா தென்பார்,

கள்ளக் கருணையையான் காணுந் தரம் ஆமோ "
(திடமுறவே, 4)

என்றார்.

திருவருளால் நிலையாமை யுணர்ந்தார், உலக வாசனையை யொழித்துத் திருவருளையே நாடி நிற்றற் குரியராதலின்,

"வாதனை விட்டுன் னருளின் மன்னின் அல்லால் வேறுமொரு
சாதனைதா னுண்டோ நீ சாற்றாய் பராபரமே "
(பராபரம் 101)

"காக்கு நின்னருட் காட்சியல்லாலொரு போக்குமில்லை"
(பொன்னமாதரை, 57)

என்றார்.

கடவுள் இகபர மிரண்டிலு முயிரினுக்குயிராகி யெங்கும் நிறைகின்ற பொருளாதலின் எல்லாம் இறைவன் வடிவமேயென்பார்,

"எவ்வடிவும் பூரணமாம் எந்தையுருவென்றிசைந்த அவ்வடிவுக் குள்ளே அடங்குநா ளெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி நிலைபிரிந்தோர்,9)

என்றார்.

இறைவன் உயிர்கள் மாட்டு வைத்த பேரருளினாலே எங்கும் கலந்திருப்பதால், அவனுக்கு யாவும் அருள் வடிவமே,

"மண்ணொ டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ணலேநின் அருள் வடிவாகுமே"

(பொன்னைமாதரை,33)

திருவருளே யாண்டும் நின்று எவற்றையும் நடத்து தலால்,

"பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமாய் யாவினும் பெரிய தென்னுந்தன்மையாயெவ்வுயிர்த் திரளையுமியக்கி மன்னுந்தண்ணருள் வடிவமே "

(எனக்கெனச் செயல், 15)

"அருளெலாந் திரண்டோர் வடிவாகிய
பொருளெலாம் வல்ல பொற்பொதுநாத "

(பொன்னமாதரை68)

"யாதின் பாலும் பிரியாமல் தண்ணருளே
கோயிலான பெரிய பரம்பதி"

(ஆகாரபுவனம்.19)

"அண்டர் அண்டம் யாவு நீ -கொண்டு நின்ற கோலமே"

(பாடுகின்ற பனுவல், 4)

உயிர்கள் போல எழுவகைத் தாதுவாலாகிய மாயா வுடம்பினை இறைவன் வேண்டாமையின்,

"துய்யன் தண்ணருள் வடிவினன்"

(எனக்கெனச்செயல்11)

தன்மயம் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவம் "

(ஆசையெனும்,33)

என்னும் திருவாக்குகள் எழுந்தன.

கண்டனவெல்லாம் இறைவன் திருவடிவமே யென்று வழிபடுவதே அகண்டாகார பூசை.

"ஆசனமூர்த் தங்க ளறஅகண்டா காரசிவ
பூசைசெயஆசை பொருந்துநா ளெந்நாளோ "

(எந்நாட்கண்ணி , நிலை பிரிந்தோர்.12)

அடிகள் அத்தகைய வழிபாட்டின ரென்பது,

"கண்ட வடிவெலாம் நின்காட்சி யென்றே கைகுவித்துப் பண்டும் இன்றும் நின்ற என்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டாவோ"

(வேண்டாவோ கண்ணி,1)

என்பதால் தெளிக

நிலமுதல் நாதமுடிவாகவுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட திருவருளொளியே இறைவன் திருவுரு.

"இருநிலம் ஆதிநாதம் ஈறதாம் இவைகடந்த
பெருநில மாயதூய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்று
கருதரும் அகண்டானந்தக் கடவுள்."

(வம்பனேன்,3)

இங்கே பெருநில மென்றது, திருவருளை. பேரொளி என்றது, இறைஞானத்தை. போத பரிபூரண அகண்டா. தாகாரமாகிய பரம்பொருள் உயிர்கட்கு விளங்குந் திருமேனியுடன் தோன்றியருள் செய்யாதவிடத்து, உயிர்கள் அதனை அறிய மாட்டாமையின் இறைவனது உருவத் திருமேனிகளை அடிகள் பல பாடல்களிலே விதந்து போற்றியுள்ளார்,

''ஏகமான உருவான நீ அருளினால் அநேக
உருவாகியே'' (சிற்சுகோதய விலாசம், 5)

என்றமையால், இறைவன் பல அருள் திருமேனிகள் கொண்டருள்வ னென்பது தெளிவு.

பாயப்புலி 10-ல் சிவனது நவவடிவங்களுங் குறிக்கப் பட்டன.

''சிவமாதி நான் முகக்கோ வந்த மாமறை
செப்புகின்ற நவமாயிலங்கிய வொன்றே''
(பாயப்புலி,10)

என்றது காண்க.

இந்நிலவுலகத்தின் கண்ணே, இறைவன் கல்லால மர நிழலின் கண் வீற்றிருந்து நால்வர்க்கு உண்மைப் பொருள் விளக்குவான் கொண்ட திருவடிவத்தை அடிகள் பெரிதும் விதக்கின்றார்.

''பன்முத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்முத்திரை அரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே '
(பைங்கிளிக்கண்ணி, 36)

''கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்வசனம்
எல்லாரும் ஈடேற வே''
(உடல் பொய்யுறவு ,45)

''நீதியாய்க் கல்லாலின் நிழலின் கீழேயிருந்து
போதியாஉண்மையெல்லாம் போதித்தான்''
(மேற்படி,50)என்றது காண்க.

சிற்சுகோதய விலாசம் 10-வது செய்யுளில் 'மெய்ந் நெறியின் வேறாகிய பல வகைப்பட்ட சமய நெறி'களை உண்டாக்கினவர்களும்யாங்களே கடவுளென்றிடும் குற்ற வாளிகளும் நடுவு நிலையாக உண்மை யாராயாது சமயவாதஞ்செய்யும் ஒரு பாற் கோடிய வரும், தலை வணங்கும் படியாகவும் தன் பாலுயிர்களை வரவழைக்கும் அறத்தலைவனாகிய நமன் எருமை மேய்ப்போனாய்த் தனியே யிருக்கவும் கல்லால நீழலின் கீழ்ச் சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்கு அவர்களுடைய நூலாராய்ச்சியால் வந்த மயக்கந் தீரும்படியாகவும் அழகிய கைக்காட்டாகிய முத்திரையினால் கடவுளறிவினை உணர்த்தித் தூயதிண்ணிய அருட்டன்மையுடன் திங்கள் சூடிய அருளாளனாய்த் தென் திசை நோக்கியமர்ந்த இறைவன் திருக்கேலத்தை எத்திசையிலுந் தொழுவேன் என்றமையால் உயிர்களுக்குப் பிறப்பிறப்பறுத்து எமதண்டனை வாராது காக்கவும் மெய்யுணர்ச்சி நல்கவும் இறைவன் அருட்குருவாய் வருவனென்பதை அடிகள் அறிவுறுத்தினர்

''அந்தணர் நால்வர் காண அருட்குருவாகிவந்த எந்தையே ''

என்றதுமது. (தேன்முகம் ,10)

கடவுள் நல்கும் ஞானமானது நூலறிவிற் கெட்டாத சுட்டிறந்த பேரறிவென்பார்,

''பார்த்தன எல்லாம் அழியு மதனாற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைகாட் டுண்மை
முற்றியென தல்லல் வினை முடிவ தென்றோ ''

என்றார். (கல்லாலின், 16)

''சின்மயானந்த குரு''என்னும் பதிக முழுவதும் தென் முகக் கடவுளைப்பற்றிய வாழ்த்தாகவேயமைந்துள்ளது. அதனுள் உயிர்களை இறைவன் பக்குவப்படுத்துகின்ற முறை இரண்டு செய்யுட் களிலே தொகுத்துரைக்கப்பட்டது.

இப்பதிக ஆறாஞ் செய்யுளிலே, உயிரின் அறிவையும் மறைத்துத் தன்னையும் மறைக்கும் ஆணவ மலத்தாற் பிணிக்கப்பட்ட தனிநிலை என்னும் இருள் நிறைந்த சிறுவீட்டில் அறிவில்லாத குருட்டுக் குழந்தை போலக் கட்டுப் பட்டிருந்த உயிர்களாகிய நம்மை வெளியில் வரச்செய்து துன்பத்திற்கிடமாகிய உட்கருவிகளும் புறக்கருவிகளுமாகிய உடம்பினைப் பாதுகாப்பாக வமைத்து,தொடர்புற்ற தத்துவங்கட்கேற்ற பெயரையும் அமைத்து, மெய்யென்று பேசுகின்ற பொய்யுடல் நிலைத்து வளரும் வண்ணம் நுகர்பொருள்கள் பலவுமமைத்து,பெரிய உலகத்திலே மேலுங்கீழும் அங்குமிங்கும் போக்கு வரவு செய்தலாகிய பிறப்பிறப்பென்னும் பெரிய விளையாட்டையுமைத்து, அழகியதாய்த் தான் வகுத்த கட்டளைப்படி நில்லாதுநெறி தப்பினோர்களை எமன் வாயிலாகத் துன்புறுவித்து,நெறிநின்ற காலை எவ்வகைத் துன்பத்தையு மொழித்து மெய்யுணர்வு நல்கிக் காலங்கடந்த பேரின்ப வீட்டினை நன்கு பொருந்தித் தூங்குங்க ளென்று சிறப்புநிலை தந்த உலகன்னை வடிவான எந்தையே! சித்தாந்த முத்தி முதலே என்றார்.

(சின்மயானந்தகுரு 6,7)

இதனால் உயிர்கள் ஆணவத்தோடு மட்டும் பிணிக்கப் பட்டிருந்த தனி நிலையும்,மாயையாலாகிய தத்துவங்களோடு கலப்புற்றுச் செய்யும் இருவினைக் கேதுவாக உடம்பெடுத் துழலும் கலப்புநிலையும் பிறப்பிறப்பற்றுச் சிவப்பேறெய்திய பின்னனுள்ள தூயநிலையும் விளக்கப்பட்டன.

"கேவல சகல மின்றிக் கீழொடு மேலாயெங்கும்
மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட"

என்றதுமது.

சின்மயானந்தகுரு 7-ஆம் பாட்டினுள்,''கருக்கட்டி வைத்து,உலோகங்களைப் புடம் போடுதற்கு அமைத்த மூசையென்னுஞ் சிறு கலம் போன்ற உடம்பினிடையே களிம்புடைய செம்புபோன்ற யான் ஆணவ மலத்தோடிருக்க நீ ஞானத் தியை மூட்டி, செம்பைப் பக்குவமாக உருக்குவது போல என்னை மலபரிபாகம் எய்துவித்து உரிய நேரத்தில் பொன்னாக்குங் குளிகையை உருகுஞ் செம்போடியைத்து அதைப் பொன்னாக்குவது போல நின் திருவருளாகிய குளிகையால் என்னைத் தொட்டு மாசுபோக்கிப் பத்து மாற்றுப் பசும் பொன்னாக்கி எனது பணிகொண்டஉன் பேரருளை என்னென்று சொல்லுவேன் ''என்றனர்.

இறைவனது குருவடிவத்தை அடிகள் விதப்பதுபோல அவனது கூத்த வடிவத்தையும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் துதிக்கின்றார் என்பது அவர் நூலுணர்ந்தார் யாவருக்கும் நன்கு விளங்கும்; கருதரிய சிற்பையிலானந்த நிர்த்தமிடு கருணாகரக் கடவுளே' என்ற அடியில் இறைவன் ஞானமயமாகிய பேரவையின் கண் உயிர்கட்குப் பேரின்பம் உண்டாதற் பொருட்டுக் கூத்தியற்றுதல் அவன் கருணைக் கடலாதலினா லென்பதை இனிது விளக்கினார்.எந்நாட் கண்ணியுள் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுஞ் செய்யுள் மன்றினிலாடும் பெருமானையே குறித்ததாகும்.

தில்லை மன்றினுள், எச்சமயத்தாரும் தஞ்சமயக்கருத்து ஆங்கு உண்டென்று கருதி வணங்குவதற்குரிய அருள்நிலையுள் தென்றுரைத்தனர் .

"பகர்வரிய தில்லைமன்றுள் பார்த்த போதங்
கென்மார்க்கம் இருக்கு தெல்லாம் வெளியே யென்ன
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்
திறைஞ்சா நிற்பர்." *(ஆகாரபுவனம், 12)*

தில்லை மன்றிற்குப் பொதுவென்றபெயர் இருப்பதும் இக்கருத்தினை வற்புறுத்தும். தில்லையிலே இறைவனுக்கு அருவ வழிபாடு நிகழ்தலின், அதனை மாத்திரம் விரும்புகிற சமயத்தாருக்கும் அங்கே இடமுண்டு. அழகிய திருச் சிற்றம்பலமுடையார் அருஉருவ வடிவமாய்ப் பூசனை யேற்கின்றாராதலின் அருஉருவ வழிபாடுடையார்க்கும் அங்கே பொருத்தமான வணக்கத்திற்கிடமுண்டு. உருவ வழிபாட்டிற்குக் கூத்தப் பெருமான் திருவுருவே சிறந்ததாகும். உயிருக்குயிராய் ஐந்தொழில் புரியும் இறைவன் இயல் பினையே கூத்தப்பெருமான் வடிவம் குறிக்கின்றது. இறைவனைப் படைப்போனாக வழிபடுவோர்க்கும் நாதவடிவமாக வழிபடுவோருக்கும் அங்கே இடமுண் டென்பது கூத்தப்பெருமான் திருக்கரமொன்றில் உடுக்கு வைத்திருப்பதால் தெளியப்படும். கூத்தப்பெருமான் உயிர்களை நோக்கி அஞ்சேலென்று அபயங்காட்டும் திருக்கரமுடைமையால் அவர் காத்தற் கடவுளென்பது நன்கு விளங்கும். இறைவன் ஒரு திருக்கரத்தில் நெருப்புவைத் திருப்பதால் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கும் கடவுளும் அவனே என்பதும் தெளியப்படும். ஊன்றிய திருவடி உணர்த்துவது யாதெனில் இருவினைப் பயனை நுகரும்படி உயிர்களைப் போகத்திற் பிணிப்பதாய மறைத்தற் றொழிலே. இறைவனது தூக்கிய திருவடி பிறப்பிறப்பற்று முடிவாகப் பெறுதற்குரிய வீட்டின்பைக் குறிப்பதாகும். கடவுளே உயிர்களுக்கு நல்வினைக்கு நன்மையும் தீவினைக்குத் தீமையும் விதிப்ப ரென்ற கருத்துடையார்க்கும், அவருடைய திருவடியடைதலே முத்தி என்று கருதுவார்க்கும் கூத்தப் பெருமான் திருவுருவே வழிபடற்குரியதாகும். இறை வனை ஞானமயமாகக் கருதுவார் சிதம்பரமென்ற சொல்லின் பொருளை நாடின் தில்லைமன்றே தாம் வழி படும் இடமென்று கொள்வர். அறிவின் நிறைவாய் எப்பொருளும் தன்னுள் அடங்கப் பெறும் அருள்வெளி என்று அதுபொருள் படும். சித்

-அறிவு.அம்பரம் -ஆகாசம் அல்லதுவெளி. இனி இறைவனை எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிக்கின்ற முதல்வனாகக் கருது வார்க்குக் கூத்தவடிவமே அவ்வருட்செயலை நினைவுறுத்தும். எல்லார்க்கும்பொதுவாக நடுநிலையில் உள்ள இறைவன், பொதுவில் நடனமாடுகின்றான். ஆதலின் நீதித் தலைவனாக இறைவனைக் கருதுவார்க்கும் தில்லைமன்று பொருத்த மானதே. போகத்தையும் வீட்டையும் இறைவன் அருளு தலால் இறைவனைப் பெருங் கருணையாளனாகக் கருது வார்க்கும் சிற்றம்பலம் சிறந்ததோ ரிடமே இக்கருத்துப் பற்றியே 'முத்திதரும் தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே'என்றார்.

"மாது காதலி பங்கனை "(ஆசையெனும்,11)

"இல்லாளியா யுலரகோ டுயிரை யீன்று"(,,24)

"பச்சை நிறமாய்ச் சிவந்த பாகங்கல ந்துலகை
இச்சையுடன் ஈன்றாளை"

(எந்நாட்க்ண்ணி,தெய்வவணக்கம்,7)

என்று வரும் பகுதிகளிலே மாதொரு பாகனாய் விளங்கும் இறைவன் திருவடிவு போற்றப்பட்டது.

ஆனை முகன் வாழ்த்தும் ஆறுமுகன் வாழ்த்தும் எந்நாட் கண்ணியுள் தெய்வ வணக்கத்தில் காண்க.

இறைவனது பிற திருவடிவங்கள் மிகுதியாக விதந் தோதப்படவில்லை .

"குருலிங்க சங்கமமாகக் கொண்ட திருமேனி
அருள் மயமென்றன்புற்றருள் பெறுவதெந்நாளோ"

(எந்நாட்க்ண்ணி, நிலைபிரிந்தோர்நிலை , 16)

"குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி "

(உடல் பொய்யுறவு 23)

என்றமையால் குருலிங்க சங்கமங்களும் இறைவன் திருமேனிகளே என்பது அடிகள் கருத்து.

அன்பர் விரும்பிய வடிவமாய் இறைவன் தோன்றியருள் புரிவானென்பார்,

"ஏது பாவித்திடினும் அதுவாகி வந்தருள் செய் எந்தை நீ"

(எங்கு நிறைகின்ற பொருள், 3)

என்றார். இறைவனது பேரருட்டிறம் இதுகாறும் இயம்பப்பட்டது. இனி இறைவன் வீடுபேறெய்தும் உயிர் கட்கு எல்லையில்லாத பேரின்ப மளிக்கின்றானென்பது அடிகளால் யாண்டும் நிறுவப்படுவதை ஆய்ந்தறிவாம்.

உயிர் ஐம்புல நுகர்ச்சியினா லெய்து மின்பத்தையே பெரிதும் நாடிநிற்பது. அவ்வின்பம்நிலையாததாகலானும், சடமாகிய மாயையின் தொடர்பால் வருவதாக லானும், அதனைச்சிற்றின்ப மென்பர் பெரியோர். அறிவுடைப் பொருளாகிய உயிர்க்கு அறிவில்லாத பொருள் வாயிலாக வரும் இன்பத்தினும் அறிவுடைப் பொருளின் இயைபால் வருமின்பம் சிறந்ததாகும். ஆதல்பற்றியே புறப்பற்றினும் அகப்பற்றை வலி மிக்கதென்பர். புறப்பற்று -பொன் மண் முதலிய பொருள்களின் பாலுள்ள அவா; அகப்பற்று - மனைவி,மக்கள், உற்றார், நண்பர் முதலியவர் மாட்டு வைக்கும் விருப்பம். இவர்களும் பிறவிதொறும் வேறு வேறாகவே அமைவர். என்றும் உயிர்க்குயிராய் இலங்கும் இறைவனது தொடர் பால் வருமின்பமே சாலச் சிறந்ததாகும் இவ்வின்பப் பேற்றின் பொருட்டே உயிர்கள் தவஞ்செய்து வீடுபெறக் கருதும்.

உயிரினது அறிவும் விருப்புஞ்செயலும் இறைவனது அறிவு விருப்புச் செயல்களுக்கடங்கி அவற்றின் வயமாய் நிலைப்பட்ட காலை இறைவனது வரம் பிலின்பம் உயிர்களால் எஞ்ஞான்றும் நுகரப்படும். அஃதே சிவானுபவ மெனப்படும். இறைவன் பாற் பேரின்ப முண்டென்று உயிர்கள் அறியாதவிடத்து அதனைப பெறுதற்குரிய முயற்சியில் அவைகள் தலைப்படமாட்டா.ஆதலின் இறைவன் இன்ப வடிவின னென்பதை அடிகள் பன்முறை தம் திருப்பாடல்களிலே வற்புறுத்துவாராயினர்.

இறைவனது பேரின்பத்தைப் பெற்றவர்கள் பிறிதோர் இன்பத்தையும் நாடாதவண்ணம் நிறைவான தன்மையுடை ய்வர்களாதவின்,

"ஆனந்த பூர்த்தியாய் " (பரசிவவணக்கம் 1)

"ஆனந்த மயமான ஆதியை " ("3)

"ஆனந்த மயமாகி "(பொருள் வணக்கம் (1)

"அகம்புறம் என்றுன்னாத பூரண ஆனந்தமாகி" (பொருள் வணக்கம் 7)

"சதா னந்தமான பெருந்தகையை "

(பொருள் வணக்கம்10)

"மன்னு பரிபூரணச் சுகவாரி" (சின்மயானந்தகுரு,8)

"போக்கு வரவில்லாத இன்பமாய் நின்ற "

(சின்மயானந்த குரு 10)

"முடிவிலா இன்பமே செய்யுந் தானமே "

(சிவன் செயல் , 6)

"பூரணா னந்த வாழ்வே " (கற்புறு சிந்தை,1)

என்னுந் திருவாக்குகள் எழுந்தன.

இறைவனது பேரானந்தம் அறிவுமயமாய் அறிவின் கண்ணேயே நிலைத்ததாகலின் அடிகள்,

"ஞான ஆனந்தமாம் பெரிய பொருளே"

(பரசிவவணக்கம்2)

"ஞானக் கண்ணாரக்கண்ட அன்பர் கண்ணூ டே
ஆனந்தக் கடலாய்" (பொருள் வணக்கம் 9)

"அறிவிலூறும் ஆனந்த வெள்ளமே" (சுகவாரி,7)

"அறிவானந்தத் தேனாகி" (பன்மாலை,5)

மதியுள் நின்றின்ப வாரி வழங்குமே"
(பொன்னை மாதரை, 29)

"உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவர் உணர்வினூடே
கரையிலா இன்ப வெள்ளங் காட்டிடும் முகிலே"

என்றார்.

(ஆசையெனும்,4)

இறைவனது பேரின்பம் எத்துணைக்காலம் நுகர்ந்தாலும் விருப்பின்மை விளைக்காது ஆதலின்,

"உவட்டாத பேரின்பம் எத்துணைக்காலம் நுகர்ந்தாலும் விருப்பின்மை விளைக்காது ஆதலின்,

"உவட்டாத பேரின்பமான சுகவாரியினை"
(சின்மயானந்தகுரு,2)

"ஆனந்த வெள்ளம் சோ்ராது பொழியவே"
(சுகவாரி,8)

"என்றும் ஆனந்த நிலையாகி" (ஆகாரபுவனம்,2)

"பூரண மெய்யதாம் இன்பம் என்றும் விளைவதே"
(பொன்னை மாதரை8)

"அகண்டானந்தனே" (பொன்னை மாதரை 35)

"கரையிலின் பக்கடலமுதே" (பொன்னை மாதரை,39)

"உலப்பிலா ஆனந்தமான வெள்ளமே"
(ஆரணம்,4)

"தெவிட்டா அமுதே" (காண்பேனோ கண்ணி 1)

"மாறாத தேனென ருசித்து" (சிவன் செயல்,10)

என்னுந் திருவாக்குகள் எழுந்தன.

கடவுளானந்தம் மனம் காலம் முதலிய தத்துவங்கட்கு அப்பாற்பட்ட தாய் மாசற்றதாயுள தென்பார்,

"மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப மயமாய்"
(பொருள் வணக்கம்,3)

"மனதவிழ நிறைவான துரிய வாழ்வை"
(பொருள் வணக்கம்,5)

"இரவு பகலில்லாத பேரின்ப வீட்டினில்"
(சின் மயானந்த குரு,6)

"தூவெளிய தாய் அகண்டானந்த சுகவாரி"
(கருணாகரக் கடவுள் 2)

"ஆனந்தத் தூவெளி வெள்ளமே"
(பொன்னை மாதரை,42)

"கருதரும் அகண்டானந்தக் கடவுள்"
(வம்பனேன்,3)

"இன்பாதீ தத்தனியிடை"

"மாசற்ற ஆனந்தவாரி"
(ஏசற்ற அந்நிலை,1)

என்றார்.

அருளினை ஐம்பூதத்திற்கு ஒப்பிட்டது போலவே ஆனந்தத்தையும் ஐம்பூதத்திற்கு ஒப்பிட்டுள்ளார்.

"ஆனந்தமயத் தெய்வக் குன்றே"

(ஆகாரபுவனம் ,1)

"ஆனந்த வெற்பே" *(உடல் பொய்யுறவு,44)*

"இன்ப வெற்பே " *(பராபரக் கண்ணி,2)*

என்றவிடத்து ஆனந்தம் மலையாயிற்று

"ஆனந்த மழை பொழியும் முகிலை"

(பரசிவவணக்கம்,2)

"வானேயவ் வானில் இன்ப மழையே "

(கருணாகரக் கடவுள்,9)

"வானமாய் நின்றின்ப மழையாய் இரங்கியெனை

வாழ்விப்ப துன்பரங்காண் " (சுகவாரி,3)

"பகமான இன்பவெள்ளம் மூழ்க் வேண்டும்"

(சிற்சுகோதய விலாசம்,5)

"ஆனந்தமாகடல் வளைவதின்றே"

(தேன்முகம்,7)

"ஆனந்த சாகரத்தை "

(மண்டலத்தின் ,3)

"ஆனந்த வெள்ளப்பேராறே"

(பராபரக்கண்ணி,4)

என்ற விடத்து ஆனந்தம் முகிலாகவும் , மழையாகவும் , ஆறாகவும், கடலாகவும் புனைந்துரைக்கப்பட்டமை காண்க.

"சொருபானந்தச் சுடர்க் கொழுந்தே " (சொலற்கரிய,4)

"பரமஞான ஆனந்த ஒளியே " (மலைவளர் காதலி,1)

என்றவிடத்து ஆனந்தம் ஒளியாயிற்று.

அன்பினால் மூர்ச்சித்த அன்பருக்கு அங்ஙனே அமிர்த சஞ்சீவிபோல் வந்து " (சுகவாரி, 4)

என்றவிடத்து ஆனந்தம் சஞ்சீவிக் காற்றிற் கொப்பிடப் பட்டது.

"என்னைப்பூரண இன்ப வெளிக்குளே
துன்னவைத்த சுடரெனத் தக்கதே"

(பொன்னைமாதரை,25)

"சுகவான் பொருளே "

(பாயப்புலி 43)

"சுகாரம்பப் பெருவெளியை "

(பொருள் வணக்கம்,1)

என்றும் வரும் இடங்களில் ஆனந்தம்,ஐந்தாம் பூதத்திற்கு ஒப்பிடப்பட்டது. இன்பத்திற்கு உவமையாக இனிய பொருள்களையே அமைத்துள்ளார்.

"அன்பர் மிடிதீரப் பருகவந்த செழுந்தேன் ஆகி"

(பொருள் வணக்கம் 7)

"அகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை
அமிர்தை"

(பொருள் வணக்கம்,4)

"தெள்ளிமறை வடியிட்ட அமுதப் பிழம்பே
தெளிந்த தேனே - சீனியே
திவ்வியரசம் யாவும் திரண்டொழுகு பாகே"

(கருணாகரக் கடவுள்,8)

"இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனி தேன்
எனருசித்திட" (சுகவாரி,1)

"தேனாகிப் பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற்
செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த ஒன்றே"
(பன் மாலை, 5)

"அருள் பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே ஆரமுதே"
(ஆகாரபுவனம் 7)

"கரும்போ தேனோ முக்கனியோ என்ன என்னுட்
கலந்து நலந்தரும் பேரின்பப் பொருளே"
(தன்னை யொருவர், 3)

என்றதுகாண்க.

இறைவனோடு அத்துவித முறுதலால் ஆனந்தம் உண்டாமாதலின்

"அத்துவித வானந்த சித்த முண்டாம்"
(நினை வொன்று,7)

"அத்துவித அனுபவத்தை" (மண்டலத்தின்,7)

என்றும் பகர்ந்தனர்;

"போரின்பமதாய்ச் செறியும் பொருள் நீ"
(தன்னை யொருவர் ,4)

"ஆனந்தரூபமயிலே"
(மலை வளர் காதலி,5)

என்றமையால் ஆனந்த மென்றது சிவசக்தி என்ற வாறாயிற்று. மலைவளர் காதலி என்னும் திருப்பதிகத்திலே உமையம்மையின் பெருமையை அடிகள் அழகுறப் பகர்ந்தனர். இறைவன் கோலத்தை,

"கொண்டாடினார் முனங்கூத்தாடும் அத்தன் தன்
கோலமெல்லாம்
"விண்டாலம்ம ஒன்றுங் காணாது வெட்ட வெறு
வெளியே"
(பாயப்புலி,5)

என்றவிடத்து வெட்டவெளி யென்று புகன்றதுபோல இறைவியைக் கூறுமிடத்து,

"நாதாந்த வெட்டவெளியே"
(மலைவளர் காதலி, 8)என்றனர்.

சிவசக்தி சுத்தமாயையிலே தொடர்புடைமை யாலும், மந்திரங்களின் மூலம்,சுத்தமாயை யாதலாலும், நாதவடி வாகிய மகாமந்திர ரூபியே என்றனர், சிவத்தி மாயையொடு உயிர்களின் பொருட்டுத் தொடர்புற்றாலும் அதன் கண் மயக்கமுற்றுத் துவக்குறாது தன்னியல்பு மாறாது நிற்றலின்,

"அகிலாண்ட கோடியீன்ற அன்னையே. பின்னையும் கன்னியென மறை பேசும் ஆனந்தரூப மயிலே"
(மலைவளர்காதலி,5)

என்றார்.

இறைவன் எங்கும் நிறை பொருளாயிருப்பினும், சில விடங்களிலே தயிரில் நெய்போல் விளங்கி யருள் புரிவானா தலின், அடிகள் அவற்றைச் செய்யுளிலே விதந்தோதுகின்றார்.

"கடவுளாகிய நீ வீற்றிருப்பது, அண்டத்தின் முடி விலுள்ள சிவலோகத்திலோ,அண்டத்திற்கு வெளியே யுள்ள உருத்திர புவனங்களிலோ பகலவன் மண்டல நடுவிலோ, ஓமத்தீநடுவிலோ, தண்ணமுதமும் பொழியுந் திங்கள் மண்டலத்திலோ அன்பர்கள் உள்ளம் உருகிமலர்கள் தூவி வணங்கி வழிபடுந் திருவடிவங்களிலோ, திசை களிலோ, திசைகளின் முடிவுகளிலோ வானிலோ விந்து தத்துவத்திலோ, நாத தத்தவத்திலோ,வேதாந்த நிலை யிலோ,

சித்தாந்த நிலையிலோ காணப்படும் பொருள்கள் பலவற்றிலுமோ, படைப்பிடந் தன்னிலோ, ஐம்பொறி யடக்கமும் உள்ள அடக்கமுமுடைய தொண்டர்களிடத்திலோ இவைகளிலே யாண்டென்று அடியேற்கு உண்மை பகர்ந்தருள் வாயாக'' என்றார்.

(சுகவாரி 10)

இதன் நுட்பம்:-சிவலோக மெனப்படும் உருத்திர லோகானது அண்டத்தின் முடிவிலுள்ளது. அவ்வுலக முதல்வன் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்த ஞான மூர்த்தியாய்க் கீழுள்ள அயன்,அரி முதலிய எல்லாத் தேவர் களுக்குந் தலைவன். அண்டத்திலே இறைவன் திருவருள் செவ்விதின் விளங்குமிடம் அஃதொன்றே. அண்டத்திற்கு வெளியே பத்துத்திசையிலும் நூறு புவனங்களிருக்கின்றன. அவற்றின் ஒவ்வொன்றிலும் ஞானம் பெற்ற ஒவ்வோர் உருத்திரர் தலைவராக வீற்றிருப்பர் என்று சிவாகமங்கள் செப்புகின்றன. ஆதலால் அவ்விடங்களில் சிவவிளக்கம் சிறந்திருக்கும்.

கதிரவன் மண்டலம் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள உலகங்கட்கு ஒளி கொடுத்து அவைகள் தத்தம் நிலையில் இயங்குவதற்கு ஏதுவா யிருத்தலால் அம்மண்டிலத்தின் நடுவே சிவபெரு மானை வழிப்டுதல் நம் முன்னோர் வழக்கு. அனல் வளர்த்துஅதன் நடுவிலே சிவபெருமானை வழிபடுதல் யாவரும் அறிந்ததே. கதிரவனைச் சிவபெருமானது இருக்கை யாகவும் சிவத்தின் பகுதி யாகவும் தண்மை மிக்க திங்களைச் சத்தியின் பகுதியாகவும் கருதுதல் மரபு. அன்பர்கள் மலர்தூவி இறைவனை வழிபடும் வடிவங்களிலே கடவுள் சிறப்பாக விளங்கி அருள் புரிவாரென்பது.

''தாபர சங்கமங்க ளென்றிரண் டுருவில்நின்று
மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்பன்''

என்பதாற் றெளியப்படும். திக்குகள் என்பது, வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு என்ற நாற்றிசைகளையும் திக்கின் முடிவுகளென்பது வடகிழக்கு, தென்கிழக்கு , தென் மேற்கு, என்னுந் திசைகளையும் குறிக்குமெனக் கொண்டு எட்டுத்திக்குப்பாலகர்க்கதி பதியாய் உருத்திரர்கள் உள்ளார் என்னுங் கருத்திற் கிணங்க இறைவன், ''திக்குத் திகந்தத்திலோ '' இருப்பதொன்றா றென்றலுமுண்டு. பிற பூதங்களுக்கு இடங்கொடுத்து நிற்கும் ஐந்தாம் பூதமாகிய ஆகாசத் திற்குச் சதாசிவமூர்த்தி தலைவ ராதலானும் . காணாத அருவினுக்கும் காணும் உருவினுக்கும் நடுவாயுள்ள சதாசிவ வடிவம் சிவாகமங்களாற்சிறப்பித்துக்கொண்டாடப்படுவதாலும் ' வெளியிலோ நீ வீற்றிருப்ப' தென்றார்.

எல்லாத் தத்துவங்கட்கு முடிவாகிய தத்துவங்கள், சிவம், சத்தி யெனப்படும். அவை நாதவிந்து தத்துவங் காளதலின் அவற்றை அடிகள் சிறப்பாக இறைவன் நிலைய மென்றார். வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்கள் நூற்றெட்டினுஞ் சிறந்த சைவ உபநிடதங்களிலே முடிவாகக் கூறப்படும் வீடும், சிவாகமமாகிய சித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் சிவப்பேறும் ஒன்றாமாதலின், வேதாந்த . சித்தாந்தநிலை தன்னிலோ இறைவன் வீற்றிருப்பதென்று அடிகள் வினவினர். எல்லாப் பொருளையும் இறைவன் வடிவென்று பார்க்கும் பெரியோர்க்கு அவர்கள் கண்டபல பொருளும் இறைவன் வைகும் கோயில்களேயாம். 'எவ்வுயிரும் பராபரன் தன்சந்நிதியதாகும் இலங்குமுயிர் உடலனைத்துமீசன் கோயில்' என்றனர் பிறரும். எல்லாச் சடப்பொருள் களும் ஒடுங்கிய இடத்து இறைவன் திருவருளேயன்றிவேறொன்றும் புலனாகா மையின், அவ்விடத்தைப் பாழென்றும் சூனியமென்றுங் கூறுவர். சுடுகாடு என்பதும் அதுவே. மணிவாசகப் பெருமான். கோயில் சுடுகாடு'என்றதும் உற்றுநோக்குக. காலதத்துவமானது செயல்களையெல்லாம்

வரையறைப் படுத்துமிடத்து முதல்வனை நினைவூட்டுவதாய் அவனது ஞானசத்தியால் தொழிற்பட்டு நிற்றலின் அதனையும், எல்லாந் தோற்றுவித்தற்கு மாயை மாமாயையின் கண்ணே இறைவன் ஐந்தொழிலியற்றுதலால் அவற்றையும் இறைவனின் பீடங்களாகப் பேசினர்.சித்தாகிய உயிர்களுட் சிறந்த பேரன்பினாரய தொண்டர்களுடைய உள்ளத்தை இறைவன் கோயிலாகக் கொண்டமை அருள் நூல்களாற் பெரிதும் வற்புறுத்தப்படுதலின் அந்நடமாடுங் கோயிலையே இறுதியிலமைத்து அடிகள் செய்யுள் இயம்பினமை பாராட்டத்தக்கதே .

''பெரிதுபெரிது புவனம் பெரிது''

என்ற பிறர் தனிச் செய்யுளில்,

''இறைவரோ தொண்டருளடக்கம்

தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே''

என்றதுமது.

''மாசற்ற அன்பர் நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசுற்ற மாமணிநின் றேசினையுங் காண்பேனோ''

(காண்பேனோ கண்ணி,4)

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கடவுள் இயல்பாகவே கட்டின் நீங்கினமை, தம் வயமுடைமை, இயற்கையறி வுடைமை, முற்றறிவுடைமை, தூயஉடம்புடைமை,

வரம்பிலாற்றலுடைமை,பேரருளுடைமை,வரம்பிலின்பம் உடைமை யென்னும் எண் குணங்களுடையராய், உலகத்தி னோடு முயிரோடும் தாக்கற்ற நிலையில் இரண்டறக் கலந்து,உயிர்களின் பொருட்டு ஐந்தொழிலையும் நடத்து பவராய் உயிர்கட்குத் தகுதிவந்த காலத்தே அவர்கட்கு

அருளுதற் பொருட்டு அவை நினைந்த திருவடிவங் கொள்ளுங் கருணைக் கடலாய் அருவம், அருவுருவம், உருவமென்னும் முத்திறத்தும் குருலிங்கசங்கமம் என்னும் வாயிலாகவும் வழிபடற் குரியராய்த் தொண்டர் களுள்ளத்தைத் திருக்கோயிலாக் கொண்டவரென்பது தெளியப்படும்.

3. உயிரியல்பு

"என்று நீ அன்று நானுன்னடிமை யல்லவோ"

(சுகவாரி, 7)

என்றபடி, அக்கடவுளுக்கு மீளா அடிமையாய்ச் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உடைய உயிர்களினியல் பினையாரய்வாம்.

"என்றுளை நீஅன்றுளம் யாம்"

(கல்லாவின், 17)

என்றமையால் என்று கடவுள் இருக்கின்றாரோ அன்றே உயிர்களும் உள்ளனவாதலால், உயிர்கள் கடவுளாற் படைக்கப்பட்டனவல்ல என்பது தெளிவு. உயிர்க்குரிய உடம்பையும் உலகத்தையும் உண்பொருளையும் கடவுள் படைத்தாரென்பதே உயிரைப் படைத்தாரென்று வழங்கலாயிற்று.

"அருளுடைய பரம் என்றோ அன்றுதானே
யான் உளனென் றும்எனக்கே ஆணவாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்றும் என்னாற் கட்டிப்
பேசியதன் றே அருள் நூல் பேசிற் றன்றே"

(ஆகாரபுவனம், 29)

என்றமையால் பரம்பொருளாகிய கடவுள் கைம்மாறு கருதாத கருணை யொன்றினால் உலகத்தோடு மயலற்ற தொடர்புடையவரே யன்றி. ஆணவம், கன்மம், மாயை முதலிய கட்டுகளில்லாதவ ரென்றும், அக்கட்டுகளெல்லாம் உயிருக்கே யுள்ளனவென்றும் அருள் நூலாகிய சைவப் பனுவல்கள் புகல்வதை துணிபாகக் கொண்டவரென்பது தெளியப்படும். மௌனகுருவாகிய தம் ஆசிரியர் தம்மை நோக்கி,

"பாராதிபூத நீயல்லை உன்னிப்
பார் இந்திரியங் கரணநீயல்லை
ஆராயுணர்வுநீயென்றான்"

(ஆனந்தக்களிப்பு, 9)

என்றும்,

"ஐந்துபுலன் ஐம்பூதங்கரணமாதி
அடுத்தகுண மத்தனையு மல்லையல்லை
இந்தவுடல் அறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றினதன் இயல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்துநீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மையேம்யாம்"

(ஆகாரபுவனம் 18)

என்றும் இயம்பியருளினா ரென்றார். இதனால் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதாவது உயிரானது பூதம். மனம், குணம் முதலிய தத்துவங்களில் ஒன்றாகாது; அஃது அறிவுடைய பொருளேயன்றி, அறிவென்றல் முற்றுண்மையாகாது. அறியாமையாற் பிணிக்கப்படுவதன்றி அறியாமை அதன் குணமென்று சொல்லுதல் தவறு என்பதே. உயிர் அறிவுடைப் பொருளா யிருப்பினும் எதைப் பற்றி நிற்குமோ அதன் அதன் இயல்பாய் நிற்கும் இயல்புடையது.

"அறியாமை சாரின் அதுவாய் அறிவாம்
நெறியான போது அதுவாய் நிற்கும்"

(உடல் பொய்யுறவு, 22)

என்றது காண்க.

சார்ந்ததன் வண்ணமாகிய தன்மை உயிருக்கிருத்தலால் அறிவில்லாத பொருளோடு சார்ந்து அதன் மயமாயிருந் தாலும், அந்தச் சார்பினின்று விடுதலை யடையத்தக்க இயல்பு

உயிர்க்குண்டு. இதனாற்றான் அதைப் 'பளிங்கனைய சித்து' என்றார். பளிங்கு எப்பொருளைச் சார்ந்ததோ அப்பொருளைத் தன் அகத்தே காட்டும். ஆனால் பளிங்கு அறிவில்லாப் பொருள்; உயிர் அறிவுள்ள பொருள். உயிருக்குச் சார்புபற்றிய இயல்பு இல்லையாயின், அதனை அறியாமையான ஆணவக்கட்டில் நின்றுவிடுவித்தல் ஒருவர்க்கும் இயலாது. அங்ஙனமாயின் உலகப் பற்றே அதன் இயல்பாகக் கொள்ள வேண்டிய திருக்கும். எஞ்ஞான்றும் சடப்பற்றே உயிர்க்குள்ள தாயின் அது சடத்தை விட்டுக் கடவுளைப் பற்றுவதெப்படி? கடவுள் அதன் இயற்கையை எவ்வாறு மாற்றமுடியும்? மாற்ற முடியாதாயின் கடவுள் செய்யும் ஐந்தொழிற்குப் பயன் யாதுமிலதாம். ஆதலால், உயிரினியல்பு ஆணவத்தோடு எக்காலத்தும் அத்துவிதமா யிருப்பதன்று. ஆணவத்தை யொழிக்கப் பெறுமியல்பு அதற்கிருத்தலினாற்றான் அடிகள் பந்தம் அறும் சித்து நீ' யென்றும்,

"ஆணவத்தோ டத்துவிதம் ஆனபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை ,28)

என்றும் பகர்வாராயினர்.

கடவுளைப் போல அறிவுடைய பொருளாயின் ஆணவ முதலிய கட்டுப்படாது, மாயைபோல அறிவில்லாப் பொருளாயின் அஃதுஅறிவுடைய கடவுளை ஒரு காலத்தும் அறியமாட்டாது. ஆதலின்,

"அறிவறி யாமையும் நீயல்லை"

(ஆகாரபுவனம்,18)

என்றார். கடவுள் எக்காலத்தும் ஆணவ முதலிய கட்டிலாதவராதலால் உயிர்களை ஆணவத்தோடு பிணித்தவர் கடவுளல்லர் என்பது தெளிவு.

இறைவன் உயிருக்குயிரா யிருக்கின்றாரென்பது,

"உயிருக்குயிராய் எந்நாளும் ஓங்கா நிற்பர்"

(ஆகாரபுவனம்,14)

என்னுந் திருவாக்கால் தெளியப்படும்.

உயிர்களுடைய எண்ணிற்கு அளவில்லை யாதலாலும் எண்ணிறந்த உயிர்க்குந் தலைவன் இறைவன் ஒருவனே யாதலாலும்,

"அளவிலாத ஆருயிர்கட் கோயிராய் அமர்ந்தாயானால்"

(ஆசையெனும்,12)

"எண்ணில் பல கோடி உயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் கண்ணிற் கலந்த அருட்கண்ணே பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி,277)

என்று அடிகள் அருளிச் செய்தனரென்க.

இறைவனைத் தனக்கு உயிராகப் பெற்ற உயிரானது தானே நன்மையும் தீமையும் அறிய வல்லதாயின் அறியாமை யாகிய ஆணவக் கட்டுக்குள் அகப்படாது அறிவுடைப் பொருளாகிய முதல்வனையே பற்றி நிற்கும். அவ்வாறு நில்லாது ஆணவக் கட்டுடையதா யிருத்தலின் அஃது அறிவிக்க அறியும் இயல்புடைய தென்பது தெளிவு. இக்கருத்துப் பற்றியே,

"சதசத் தருளுணர்த்தத்தான் உணரா நின்றவித முற்றறிவெனும் பேர் மெய்"

(உடல் பொய்யுறவு 22)

என்றருளிச் செய்தனர்.

இதன் கருத்தாவது :- இயற்கை அறிவுடைமையால் என்றும் மாறாத பொருள் சத்து எனப்படும். அறிவில்லாது தொழிற்படும் உலகம் அசத்தெனப்படும். அசத்தோடு

சேர்ந்தபோது அசத்தாயும் சத்தோடு சேர்ந்த போது சத்தாயும் இருக்குந் தன்மையதாகலின் , உயிர்க்குச் சதசத்துஎன்று பெயர். திருவருள் அவ்வுயிருக்கு உணர்த்த அஃது உணருமாதலின் அறிவுடைய தென்ற பெயர் உயிருக்கும் உண்டு என்பதே .

"நீ யுணர்த்தநானுணரும் நேசத்தாலோ
அறிவென்றே யெனக்கோர் நாமம் இட்டதே"

(உடல் பொய்யுறவு,4)

ஆணவம் அற்றநிலையில் உள்ள உயிர் தனக்குயிராகிய முதல்வனைப் பற்றி

நிற்குமாதலினாலும், முதல்வன்பால் அறியாமை யாதுமில்லை யாதலாலும் அத்தகைய உயர் நிலையிலிருந்து தனக்கு முரணான ஆணவக்கட்டிலே உயிர் போய் விழுத்தற் கிடமில்லை.

"தீதிலா விளக்கெடுத்து இருள் தேடவும் சிக்காது
ஆதலாலறிவாய் நின்ற இடத்தறியாமை ஏதுமில்லை"

(ஆசையென்னும் ,17)

என்றனர்.

ஆதலின் உயிரானது முதல்வனையடைவதற்கு முன்னர்த் தான் ஆணவக் கட்டிலே கிடப்பதென்றுணர்க. அஃது எப்பொழுது அக்கட்டிற் குள்ளாய தென்று கூறவொண்ணா தாதலின் அஃது அனாதியே ஆணவத் தொடர்புடையது என்பதே கருதத்தக்கது. உடல் முதலியவற்றை உயிருக்கு இறைவன் கொடுத்த லாலும் ஆணவத்தை இறைவன் உயிருக்குக் கெடுக்க வல்லனாதலாலும் உயிர் உடலின் பகுதியாகிய ஐம்பொறிகள் வாயிலாகப் பொருள்களை அறிதலாலும் உடம்பெடுக்குமுன் உயிர் என்ற நிலை ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாய் அறிவின்றி விளங்கப் பெறாத இருள் நிலையாம். அவ்விருள் நிலையில் அடிகள் தம்மை,

"அறிவின்றி நிற்குங் குறியேன்"

(உடல் பொய்யுறவு, 4)

என்றார்.

காரிட்ட ஆணவக் கருவறை" என்றதுமது.

இந்நிலையைக் கேவலமாகிய மறப்பு நிலை என்பர் சித்தாந்த நூலோர். இந்நிலையிற் கிடக்கும் உயிரை அறிவுடையதென்றல் சாலாதென்பார்,

"அறிவென்ற கோலம் வறிதே "

(உடல்பொய்யுறவு,4)

ஆமென்றார்.

உலகப் பற்றுமில்லாது கடவுட்பற்று மில்லாதவிடத்து

மனம் கேவல நிலையில் வழுவிவிடுமென்பார்.

"பற்றினதைப் பற்றும் எந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேலவத்தில்
உற்றுவிடு நெஞ்சமுனை ஒன்றிநிற்ப தெப்படியோ."

(பலவகைக்கண்ணி, 18)

என்றார்.

இதனால் உயிரானது ஏதாவதொன்றைப் பற்றி நிற்கும் இயல்புடையதென்பது தெளியப்படும். உலகத்தையாதல் கடவுளையாதல் உயிர் பற்றாதவிடத்து அஃது அறியாமையைப்பற்றி நிற்கும். அறிவுடைய உயிருக்கு அறியாமை இன்பந் தராதாதலின் உயிருக்குத் தன்னிற்றானே ஓர் இன்பம் உண்டென்பாரது கொள்கை பொருத்தமில்லாத தாகும்.

ஆத்மாவே பிரமென்றும் ஆத்மா தன்னையறிந்தால் தன்னில் தானே ஆனந்தமுடையதாய் விளங்குமென்றும்

கூறுவதடாதென்பதே அடிகள் கருத்து. உயிர் தன்னிலே இன்பமுடையதன்று என்றும், உயிர்தன்னையறிந்தால் திருவருளின் உண்மையுணர்ந்து தலைவனையே பற்றி நிற்குமல்லது பிறிதொன்றினையும் பற்றாதென்றும் தெள்ளிதின் அடிகள் பின்வரும் செய்யுட்களிலே வற்புறுத்து கின்றார்.

"எத்தனையோ தேர்ந்தாலும் என்னாலே இன்ப முண்டோ
சித்துருவே இன்பச்சிவமே பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 18)

"தன்னை யறிந்து அருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 96)

"தன்னை யறிந்தால் தலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே"

(பராபரக் கண்ணி,94)

உயிரின் கேவல நிலைய்யும் சகல நிலையையும் சிற்சுகோதய விலாசம் இரண்டாஞ் செய்யுளில் அழகாக விரித்துரைத்தனர்.

நெருப்பிற் காயச்சின இரும்பு நெருப்பே ஆகாமலும் நெருப்பினைப் போல் அழல் வதால் அதற்கு வேறாகாமல் அதன் மய்மாயும் நிற்றல் போலக் குணங் குறியாதும் விளங்காமல் ஆணவத்தி லழுந்தி அதன் மயமாய் அறியுந்தன்மை யாதுமின்றி அறிவின்மை வடிவாயிருந்த எனக்கு நீ உன் பேரருளினாலே புறக்கருவிகள் அக்கருவி களோடு கூடிய எண்ணற்ற உடம்பு முதலியவற்றை யெல்லாம் நல்கிய போது, அங்ஙனம் அவற்றை யளித்த உன்னையறிந்து உன்னோடு பிரியாத வண்ணம் நின்றிடாமல் பல நிறங்களையும் தன்பால் கவர்ந்து கொள்ளும் இயல்புடைய

பளிங்குக் கல்லைப்போலப் பல் பொருள்களிலும் பற்று வைத்துமாயையென்னும் பெரிய கடலில் ஆழ்ந்து நீ கொடுத்தருளுஞ் சிறந்த அருளை மறந்துவிடுகின்ற சிறியேனாகிய யான் உன்னை வந்தணைந்து இன்பாயிருப்பது எக்காலம்? என்றார்.

கேவலம், சகலம்,சுத்தம் என்ற மூன்று நிலையும் சின்மயானந்தகுரு 6,7ஆம் பாட்டுகளிலும் விளக்கப்பட்டன. இனிச்சகல நிலையில் உடம்பெடுத்த உயிர்கட்கு ஐந்து வ்கையான உணர்ச்சி நிலைகள் உள்ளன. அவை ஆசையெனும்25,26ஆம் பாட்டுகளிலே நன்கு விளக்கப் பட்டன.

அச்செய்யுட்களின் கருத்து வருமாறு:-சாக்கிர அவத்தை நிகழ்தற்குரிய நெற்றியில் மெய், வாய், கண், மூக்கு,செவி என்னும் ஐந்திற்கேதுவாய தத்துவங்களும் சொல்லுதல் செல்லுதல் இருத்தல் கழிதல்,இன்புறுதல் என்னும் ஐந்திற்கும் ஏதுவாகிய தத்துவங்க்ளும் தொழிற்படும். முன்னைந்திற்குப் புலனாகும் பொருள்களும், பின்னைந்தின் தொழில்களும், பத்து வாயுக்களும் மனம், புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கு உட்கருவிகளும்,போகப் பொது நோக்குடைய உயிராகிய புருடனுடன் பொருந்தி நிற்கும்.சொப்பனத்திற் கிடமாகிய கழுத்தினில் அறிவுக் கருவிகளாகிய ஐந்தும் தொழிற்கருவிகளாகிய ஐந்தும் ஆகிய பத்து இந்திரியங்களும் நீங்க முன்சொன்னவற்றில் ஏனைய பொருந்திநிற்கும். சாக்கிரத்தில் தொழிற்படும் கருவிகள் முப்பத்தைந் தென்றும், சொப்பனத்தில் தொழிற்படுங் கருவிகள் இருபத்தைந் தென்றும் நுண்ணறிவாளர் நுவல்வர். சுழுத்தி நிலையில் இதயத்தில் பிராணவாயுவும் சித்தமும் புருடதத்துவமும் பொருந்தி நிற்கும். துரியத்தில் உந்தியில் பிராணனும் புருடனும் மாத்திரம் தொழிற்படும். துரியாதீதத்திற் கிடமாகிய மூலாதாரத்தில் புருடதத்துவ மாத்திரம் நிலை பெறுமென்று

ஐந்தவத்தையிலும் கருவிகள் நிற்கும் வகையினை அறிஞர் செப்பினர். இங்கே கூறிய சாக்கிரம், சொப்பனம்,சுழுத்தி, துரியம் , துரியாதீதம் என்னும் ஐந்தினையும்,தமிழ் நூலோர் நனவு,கனவு,உறக்கம், பேருறக்கம்,உயிர்ப்படங்குதல் என்னும் ஐந்தாகக் கூறுவர்.நனவிலேயே நினைப்பு மறப்பு முதலியன நிகழ்தலால் இங்ஙனங் கூறிய ஐந்து உணர்ச்சி வகைகளும் ஒவ்வோர் அவத்தையிலும் நிகழுமென்று பெரியோர் கூறுவர். நனவிலே அடிகள் கூறிய முப்பத்தைந்து கருவிகளோடு இருவகைப் பூதங்களும் தொழில் செய்ய எல்லாப் பொருள்களையும் நுகரும் நிலை நனவில் நன வெனப்படும். நனவிற் கனவுயாதெனில் எல்லாப் பொருள்களையும் அனுபவிக்கிற நிலையில் மனம் துன்புறுதற் கேதுவாகிய ஒன்றைக் கேள்விப்பட்டு வெளிச் செய்திகள் புலனாகாமல் துன்பத்திற்கு காரணத்தை ஆய்ந்து கொண்டிருக்கு நிலையாகும். மனத் துன்பத்தை மாத்திரம் உணர்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலைநனவில் துயிலாகும். துக்கத்திலாழ்ந்து பெருமூச்செறியு நிலை நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்னும் அதீத நிலையாகும்.

சிவஞானம் பெற்ற உயிருக்குக் கூறப்படும் ஐந்தவத்தை களின் இலக்கணம் வருமாறு : காணும் பொருளனைத்தையும் சிவ வடிவமாகவும், நுகர்வனவெல்லாம் சிவானந்த மயமாகவும் உணரும் நிலை நின்மலசாக்கிரம் அல்லது மாசில் நனவு எனப்படும். இதற்கிடம் நெஞ்சு கழுத்தில் சிவோகம் பாவனை செய்வது மாசில் கனவாகும். சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்ததாகத் தன்னைப் பாவித்தல் சிவோகம் பாவனையாகும். மூலாதாரத்திலே அறியப்படுங் கடவுளை யும் அறிவையும் தன்னையும் உயிர் உணர்ந்து நிற்பது, மாசில் துயில் எனப்படும். புருவ நடுவில் சிவத்தை யறிதல் மாத்திரையா யிருப்பது மாசில் பெருந்துயில் ஆகும். பிரமரந்திரத்திலே எல்லையற்ற சிவத்தை இரண்டறப் பெற்று நுகர்ந்திருப்பது நின்மல துரியாதீதம் எனப்படும் மாசில் ஒடுக்கமாம்.

ஈண்டுக் கூறிய ஐந்து உணர்ச்சி வகைகளுடைய முப்பகுதி முறையே கலப்பில் தனி நிலை, கலப்பிற் கலப்பு நிலை, கலப்பில் தூய நிலை எனப்படும். இவற்றின் விரிவுகளைச் சித்தாந்த நூலுட் காண்க.

உயிர்கள் மலம், மாயை, கன்மம் என்னும் மூன்று கட்டுகளினாற் பிணிப்புற் றிருக்கின்றன.

"மலமாயை கன்மம் திரும்புமோ"

(பரிபூரணானந்தம், 5)

என்றது காண்க.

மும்மலங்களின் வேறாக மறைப்புச் சத்தியாகிய திரோதான சத்தியையும் மாயையினாலாகிய உலகத்தையும் மேலிரண்டு பாசங்களாகக் கருதும் முறைக்கேற்ப அவற்றை வேறு வேறு கூறியுள்ளார்.

"உயிராகிய நம்மையும், நம்மைப் பற்றியுள்ள வினையையும், இறைவனையும், நமக்குத் தோன்றாதபடி மறைக்கின்ற இறைவனது மறைப்பாற்றலை விட்டு நீங்கும் நாள் எந்நாளோ?"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறைமை, 24)

"சன்னல் பின்னலான தத்துவக் கூட்டமாகிய குப்பையை ஞானத் தீயால் இறைவன் எரித்தொழிப்பது எந்நாளோ?"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறைமை, 26)

என்றமையால் அடிகள் ஐவகைக் கட்டையும் உயிர் நீங்கப் பெற வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தியவாறாயிற்று. எல்லாத் தத்துவங்கட்கும் வேறாக நிற்கும் நம் உயிரினை நாம் அறிய வேண்டுமென்பார்.

"தத்துவமாம் பாழ்த்த சடஉருவைத் தான்சுமந்த
சித்துருவாம் எம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ?"

(எந்நாட்கண்ணி, தன்னுண்மை, 3)

என்றார்.

தத்துவங்கள் யாவும் சடமென்பதும் உயிர் அவற்றின் வேறாகிய அறிவுப் பொருள் என்பதும் தெளிக. இதனைப் பல்முறையுந் தெளிவுறுத்துவான், 'தன் உண்மை' என்னும் பகுதியுள், தேக முதலியவற்றிற்கு வேறாக உயிரைக் காண்பதெப்போது? ஐம்பொறியை உயிரென்னும் சிறுமை எப்போது ஒழியும்? அந்தக்கரணம் உயிரென்ற தப்பெண்ணம் ஒழிய நம்மைத் தனியே காண்பதெப்போது? முக்குணத்தைச் சீவனென்னும் மூடக் கொள்கையை விட்டுத் திருவருளின் உதவி கொண்டு நம்மையறிந்து கொள்வதெப்போது என்றிவ்வாறு இயம்பி மெய்யறிவை யூட்டினர்.

உயிரின் வேறான தத்துவங்களனைத்தையும், எந்நாட் கண்ணியுள் 'தத்துவ முறைமை' என்னும் பகுதியில் அடிகள் அழகாக வகுத்துரைத்தனர். ஐம்பூதத்தாலே அலக்கழிதல், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களிலே திரியும் ஐம்பொறிகளாகிய ஆசைக் கள்வரால் உயிர் துன்புறுதல், சொல்லுதல் செல்லுதல் முதலிய ஐவினைப் பொறிகளால் உளதாகிய மாயா காரியங்களிலே வீண்காலம் போக்குதல், ஆகிய இத்துன்பங்களை உயிர்ஒழித்த இடத்தேதான் உயிருக்குத் திருவருள் சுரக்குமென்று அடிகள் உறுதி கூறுகின்றனர்.

4. மனவியல்பு

ஐம்பூதங்களின் நுட்பம் தன்மாத்திரைகளெனப்படும். அவைகளை யறியும் ஐயறிவிற்கும் ஐம்புலனென்ற பெயருண்டு. ஐயறிவாகிய ஐம்புலன்கள் வழியாக மனம் செல்லுங்காலை அஃது உலகப் பற்றில் ஈடுபடும். மனமே உயிர் உலகத்தை ஆராய்வதற்குக் கருவியாக உள்ளது. எல்லாவிதமான நினைவிற்கும் மனம் இடமாக விருத்தலாலும், உலகிற் கண்டவற்றை மனம் தன்னிற் பதிவு செய்து மீண்டும் உயிர் அவற்றை நினைப்பதற்குக் காரணமாயிருத்தலாலும், மனதினைப் பெரியதொரு மாயா தத்துவமாகக் கருதி அதன் இயல்புகளை அடிகள் விரிவாகப் பல செய்யுள்களில் விளம்பினர்.

(ஆசையெனும், 28)

வாசனையாகிய முன் தொடர்ச்சி வயத்தால் மனம் உலகைப் பற்றும். அந்த மனதால் சொல் உண்டாகும். சொல்லின்படி தொழில் உண்டாகும். தொழிலாகிய வினையால் பிறப்பிறப்பு உண்டாகும். ஆதலின் அம்மனதைப் பற்றாமல் அது தன்னின் வேறாகிய மாயை என்னுஞ் சடப்பொருள் என்று உயிர் கழித்து விடுமாயின் கண்ட வெல்லாம் நிலையாத பொய்ப் பொருளென்பது நன்கு விளங்கும். மனதை ஒடுக்காது உலகத்திற் செல்ல விட்டால் மனம் குரங்கு போல எங்குந் தாவிச் சென்று அறிவுடைப் பொருளாகிய உயிருக்குப் பல்வகையாகிய இன்னல்களை விளைத்து அதனைச் சீர்குலைக்குமாதலின்,

"மனமான வானரக்கைம் மாலையா காமல்
எனைஆ ளடிகள்அடி யெய்துநா ளெந்நாளோ?"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறைமை, 5)

என்றார்.

இச்செய்யுளில் மனமென்னுங் குரங்கின் கையிலகப் பட்ட மாலையாகத் தம்மை உவமித்தார்.

''கொள்ளித் தேள்கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க் குரங்காய்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டாய் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி, 172)

''காடுங்கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டோட
அதன்பிறகே ஓடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ''

(காடுங்கரையும், 1)

என்றதுங் காண்க.

''குணமிலா மனமெனும் பேய்க்குரங்கின் பின்னே
மாறாத கவலையுடன் சுழலஎன்னை வைத் தனையே''

(கல்லாலின், 4)

என்றதுமது,

மனமானது ஐம்புலன்களின் வழிச் செல்லாது உலகோடு கலந்துள்ள முதல்வன்பாற் சென்றால் திருத்தமடையுமாதலின்,

''வேட்டைப் புலையர் மேவாத வண்ணமனக்
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்ப தெந்நாளோ''

என்றார்.

மனமானது திருத்தி அதன்கண் திருவருளாகிய மரம் முளைத்து வளருமாயின், அம்மரத்தினடியில் கடவுள் குரு வாயிருந்து அருள் புரிவாராகலின்,

''மனதேகல் லாலெனக் கன்றோ தெய்வ
மௌன குருவாகி வந்து கைகாட்டி
எனதாம் பணிஅற மாற்றி
இன்னருள் வெள்ளத் திருத்தி வைத்தாண்டி''

(ஆனந்தக் களிப்பு, 12)

என்றார்.

சடமாகிய உலகத்தைப் படைத்துக் காக்கும் முதல்வன் ஒருவன் உளனென்றும், உலகம் ஒடுங்கியபின் அறிவென்னும் பெருவெளியில் அவ்விறைவனே நிற்பனென்றும், அது நம்மால் எத்தன்மைத்தென்று அறிய இயலாமையின் திருவருள் வழி நிற்கும் பேசாப் பெருநிலையே நன்றென்றும் உன்மனமே உனக்கு உணர்த்துமாயின் அது திருவருளின் வயப்பட்டு நின்று உணர்த்துதலால் அங்ஙனம் உணர்த்தும் மனம் சடம் என்று எண்ணி மயங்காதே. உண்மை உணர்த்தின இடமே குருவாகலின் அருள் சேர்ந்த மனமே குருவாம். அருளில்லாமல் ஒரு பொருளுமில்லை என்று அடிகள் நினைவொன்றின் ஒன்பதாம் பாட்டிற் கூறியது திருந்திய மனதை நோக்கி என்றுணர்க.

''ஆனாலு மனஞ்சடமென் றழுங்காதே உண்மை
அறிவித்த இடங்குருவாம் அருளில தொன்றிலையே''

என்றது காண்க.

திருந்தா மனத்தின் தன்மையை அடிகள் பலவிடங்களிலும் பகர்கின்றார்.

எங்கும் நிறைகின்ற பொருள் 4ஆம் பாட்டின் கருத்து வருமாறு : சொன்னபடி இணங்கி வராத பிள்ளையைத் தாயானவள் தொட்டிலில் வைத்து ஆட்டியாட்டித் தொடையைக் கிள்ளுதல் போல, மனமானது ஏதாவது ஒரு பொருளிலே நினைப்பை யுண்டாக்கும். அந்நினைப்பினை மறைக்கும் அறியாமை நிலங்களாகிய ஏழு இடங்களிலும் தலைசுற்றி யாடும். கணவனுக் கடங்காத பெண் போல, தானே வெளிச்சென்று அலையும். கல்லினும் இரும்பினும் மிகுதிப்பட்ட வன்மையைக் காட்டும். காணாமற் கேட்ட வற்றை எல்லாம் தான் கண்டனவாகக் காட்டி உயிரினின்று அறிவினை அணுவாகச் சுருக்கி விடும். எல்லா வகையான வஞ்சனைக் கூத்தின் வித்தைகளனைத்தும் மனமென்னும்

மாயாதத்துவம் செய்ய வ்ல்லது. அஃது இயற்கை நல்லறி வில்லாத என் வயப்பட்டு அடங்குமோ என்றார்.

ஆணவமலத் தொடர்புடைய உயிர் மாயையாகிய உலகத்தில் நன்கு அழுந்தாத பொழுது, உடம்பாகிய தொட்டிலில் அங்குமிங்கும் ஊசலாட உலகப் பொருள்களிலே உயிரின் அறிவு அழுந்த நேருமாதலின், அதனைத் தொடை யினைக் கிள்ளுவதற்கு உவமித்தார். மனம் ஒரு பொருளைப் பற்றுவதனாலேதான், உயிர் அதனில் அழுந்துவதாகிய துன்பத்தை யடைகிறது. மனம் ஒரு பொருளைவிட்டு மற்றொரு பொருளைப் பற்றுங்கால் முன்பற்றிய பொருளை மறத்தலால் 'தொடுத்தழிக்கும்' என்றார். பற்றிய பொருளின் தாக்கினாலேயே பலவகையான வேட்கைகளில் ஈடுபட்டுத் திரிந்து தலைசுற்றி ஆடும் என்றார்.

ஏழு பூமியென்றது எழு வகையான மோகவிகாரங்களை, அறநெறியில் மனம் அடங்கி நில்லாது தான் விரும்பிய வண்ணம் வரம்பு கடந்து செல்லுதலால் அதனைக் கணவனுக் கடங்காத மனைவிக்கு உவமித்தார்.

விருப்பாவது வெறுப்பாவது மிகுந்த விடத்து அதனைப் பெறவோ அல்லது அழிக்கவோ முயல்கின்ற மனம் தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் உறுதி கொண்டவிடத்து இரக்கமின்றிச் செல்லுந் தன்மையாதலின் கல்லினும் இரும்பினும் அது மிக வலியதென்றார். தான் அனுபவத்தில் உணராத ஒன்றைப் பிறர் நுகர்ந்ததாகக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அதன் தன்மையெல்லாம் தானறிந்தது போல நினைத்து அதனை யடைய முயலுவதால், **''கேட்டதைக் கண்டதாகக் காட்டி''** என்றார்.

சடமாகிய உலகப் பொருள் யாதாவதொன்றிலே உயிரின் அறிவு அழுந்தியவிடத்து அது விரிவடையாது அப் பொருளின்கண் ஒடுங்கிப் போதலின், ''அணுவாய்ச் சுருக்கிடும்'' என்றார்.

எத்தனையோ வகையான உலகப் பற்றுகளிலே உயிரினைத் தந்திரமாக மனம் அழுத்துதலால் அதனை வெல்லுதலரிதென்றார். மனதின் பொய்ப்பாவனைகளைச் சில எடுத்துக்காட்டுகளால் அடிகள் இனிது விளக்குமுறை வருமாறு : ''கண்ணினை மூடி விழித்தற்குரிய கணப் பொழுதை உலகம் தோன்றி ஒடுங்கும் வரையுள்ள கற்ப நீடூழி காலமாகத் தோற்றுவிக்கும்; நிலையில்லாத இவ்வுலகத்தை எவ்வளவோ சிறந்த உலகமாக எண்ணும்படி செய்விக்கும்; மகளிர்பாற் பெறக்கூடிய சிறிய அளவுடைய இன்பத்தைப் பெரிய மேருவின் அளவினதாகக் காட்டிக் குடும்பச் சுமையை எடுங்களென்று நம்மைத் தூண்டித் தன்னையே சும்மாடாக வைத்து நம்மைச் சுமை ஆளாகவுஞ் செய்து நாள்தோறுங் கெடுமதியை அளித்து நல்லறி வனைத்தையுங் கொள்ளை யிட்டுச் சூழ்ச்சிகள் மிக்க ஒரு வாழ்க்கை நாடகத்தை நடிக்கும் இம்மனதின் வியத்தகும் இயல்பினை என்னென்று சொல்வோம்! இதனை வெல்லுதல் எளிதாகுமோ! கடவுளே நின் திருவருளைப் பெற்ற பேர்க்கெல்லாம் ஒளியோடு விளங்குகின்ற இந்த மனம் அருட்டன்மை யுடையதோ, அல்லது மருட்டன்மை யுடையதோ? இந்த நுட்பத்தை நீ எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்'' என்றார். மனத்தினை வெல்லுதல் அருமை என்பதைத் தேசோமயானந்தம் எட்டாவது செய்யுளில் ஒப்புமை நயம் விளங்க அடிகள் உரைத்தார். கட்டுத் தறிகளை முறிக்கும் மத யானைகளை வசப்படுத்தி நடத்தலாம்; ஒப்பற்ற சிங்கத்தின் முதுகில் ஏறியிருக்கலாம். நச்சுப் பாம்புகளை எடுத்து ஆட்டுதல் கூடும்; வெய்ய நெருப்பிலே ஐந்து உலோகங்களையும் இரத குளிகையிட்டுப் பொன்னாக்கிப் பொன்னை விற்றுப் பொருள் பெற்று நுகரலாம்; மற்றொருவர் காணாதபடி இவ்வுலகத் திலே உலவலாம்; தேவர்களை ஏவல் கேட்கச் செய்யலாம்; வாழ்நாள் முழுதும் இளமையுடனிருக்கலாம்; பிறிதோர் உடம்பிலும் புகுதல் கூடும்; நீர்மேல் நடக்கலாம்; நெருப்பின்

மேலிருக்கலாம்; ஒப்பற்ற எண்சித்திகளையும் பெறலாம். உள்ளத்தை யடக்கிச் சும்மா இருக்கின்ற நிலை இவை யாவற்றிலும் அரிதாகு மென்றார்.

இங்கே கூறிய சித்திகளெல்லாம் மனம் ஈடுபட்டமுந்திய உலகத்தின் கண்ணுள்ள பொருள்களாதலின், அவை மணி மந்திரம் மருந்து முதலியவற்றைச் செம்மைப்படுத்தி வைத்துக் கொள்வதாற் கைவருவன. உலகப் பற்றினை ஒழியாமலே இவற்றை முடிப்பதைப் பார்க்கிலும், உலகப் பற்றை ஒழித்தல் அரியதாதலின் அவ்வாறு கூறினார். எத்தகைய சித்தியைப் பெற்றாலும், மனதையடக்கப் பெறாதவர்க்கு வாய்ப் பேச்சினால் என்ன பயன் என்ற கருத்தினைப் பராபரக் கண்ணி நூற்றுறுபத்தொன்பதாம் பாட்டினில்,

"சினம் இறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே."

என்று விளக்கியுள்ளார்.

மனமானது நெடுநாட் பழகிய பழக்கத்தால், நாம் அது போன போக்கில் செல்லாது நல்லதொன்றை நாடும்போது நம்மை மல்வீரரைப் போல வந்தெதிர்க்கும் என்பார்.

"வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பாழ்த்தமன
மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 170)

"ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்
போதித்த உண்மைஎங்கே போகவிட்டாய் – வாதுக்கு
வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி னாயேயுன்
புந்திஎன்ன போதம்என்ன போ"

(உடல்பொய்யுறவு, 5)

என்றார்.

மனமானது அடக்கம் உற்றாற்போலத் தோன்றினாலும் பழைய தீச்செயலின் கண்ணே மீண்டு மீண்டுஞ் செல்லும்; அங்ஙனஞ் செல்லின் அதனாற் பயனில்லை.

"சூதாடு வார்போல் துவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடி லென்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே"

(பராபரக் கண்ணி, 171)

மனத்தினை அடிகள் வண்ணானுக்கு ஒப்பிடுகின்றார். கற்றநற் கல்விக்கிசைய ஞான ஒழுக்கத்திலே செல்ல இடங்கொடாது, படித்த படிப்புகள் சிதறிப் பயனில்லாமற் போகும்படி, உடைகள் அடியுண்டு நூல் பிரிந்து போமாறு அவற்றை அடித்து ஒலிக்கும் வண்ணானைப் போல என்னை அங்குமிங்கும் இழுத்திழுத்து அடித்தாய் என்பார்.

"இழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சோர
அழுக்கடிக்கும் வண்ணார்போ லாய்"

(உடல்பொய்யுறவு, 65)

என்றார்.

மனமானது ஆசையெனும் பெருங் காற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்டால்,

"காற்றிலகப்பட்ட இலவம் பஞ்சுபோலப் பறந்துதிரிந்து
மோசம் வருவிக்கும்"

(ஆசையெனும், 1)

என்றார்.

"பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவிஐயா
அஞ்சாதே என்றின் னருள்செயவுங் காண்பேனோ"

(காண்பேனோ என்கண்ணி, 21)

என்றதுங் காண்க.

மனதினை வானத்திற் பறக்கும் காற்றாடிக்கு உவமை கூறிய பாட்டுகளும் உள்ளன.

"ஆடுகறங்காகி அலமந் துழன்று மனம்
வாடுமெனை ஐயாநீ வாவெனவும் காண்பேனோ"

(அடி 22)

காற்றாடிக்கு வாலற்றுப் போனால் கீழே விழுந்து சும்மா கிடப்பது போல மனம் வலியற்று அடங்கும்படி இறைவன் அருள்புரிய வேண்டுமென்பார்.

"வாலற்ற பட்டமென மாயா மனப்படலங்
காலற்று வீழவும்முக் கண்ணுடையாய் காண்பேனோ"

(அடி 7)

என்றார்.

மனம் எண்ணும் எண்ணங்கட்கு ஓர் அளவிலை யாதலின்,

"எண்ணாத எண்ணமெலாம் எண்ணியெண்ணியேழை
நெஞ்சம் புண்ணாகச் செய்ததெலாம் போதும் பராபரமே"

(பராபரக் கண்ணி, 35)

மனமாகிய கல் கரைவதற்கு, கங்கையைத் தலையில் வைத்த பெருமானைக் கூவி நாவினாற் கரைய வேண்டு மென்பார்.

"திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையும் கரையு மனக்கல்"

என்றார்.

இனி அடிகள் தமது மனத்தின் இயல்பினைப் பற்றி இழித்துக் கூறின பகுதிகளை ஆராய்வாம் :

"கல்லேனும் ஐய ஒரு காலத்தி லுருகும் என்
கல் நெஞ்சம் உருக இலையே"

(சுகவாரி, 3)

என்ற விடத்துத் தமது நெஞ்சினைக் கல்லினும் வலிய தென்றார். சூரிய காந்தக்கல், சந்திர காந்தக்கல் என்பவைகள் முறையே, ஞாயிறு, திங்களின் கதிர்கள் பட்டவுடனே உருகுமென்பார் ஒரு சிலர். திங்களும் ஞாயிறும் கூடுகிற அமாவாசை யன்று கருங்கல் உருகு மென்பர் வேறு சிலர். ஆதலால் ஒருகாலும் உருகாத நெஞ்சைக் கல்லினும் வலியதென்றார்.

தம் ஆசிரியன் கூறிய ஒரு மொழியின் பொருளை யுன்னி உருகாமைக்காகத் தமது நெஞ்சினைக் கடிவார்.

"வன்நெஞ்சோ இரங்காத மரநெஞ்சோ
இருப்பு நெஞ்சோ வயிரமான

கல்நெஞ்சோ அலது மண்ணாங்கட்டி நெஞ்சோ
எனது நெஞ்சம் கருதிற்றானே"

(ஆசையெனும், 4)

என்றார்.

இதன்கண் 'மரநெஞ்சோ' என்றது எதனாலெனின், மரம் ஒருநாளும் உருகாதலின், அதுபோல ஒரு காலும் மனம் உருகாதிருந்து விடுமோ என்ற ஐயத்தைக் குறிப்பதற்கு, 'இருப்பு நெஞ்சோ' என்றது, செயற்கை முயற்சியால் உருக்கப்படும் இரும்பு போல மிகவும் கடுமையான தவத்தால் மனம் உருகுதல் கூடும் என்ற கருத்தை விளக்குதற்கு. கல்லானது காலத்தினியைபு பற்றி ஒரு பொழுதில் உருகுதலால் பக்குவகாலம் ஏற்படும்போது மனம் தானே உருகுதல் கூடுமோ என்பார். 'கல்நெஞ்சோ' என்றார்.

கல்லினும் வலி குறைந்த மண்ணால் கட்டியானது உறுதியாகத் தாக்கியவுடனே உதிர்ந்து போவது போலத் திருவருட் பதிவின் உறைப்பால் மனம் வலியற்றொழியு மாதலின் மண்ணாங்கட்டி நெஞ்சோவென இறுதியிற் கூறினார்.

இறப்பும் பிறப்பும், மறப்பும் நினைப்பாகிய மனத்தின் செய்கையால் மிகுவதென்பார்.

"இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த – எனக்
கெவ்வண்ணம் வந்ததென் றெண்ணியான் பார்க்கின்
மறப்பும் நினைப்பு மாய்நின்ற – வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது"

(ஆனந்தக் களிப்பு 1)

என்றார்.

இறைவனை நோக்கி எனது மனத்தைக் குவியச் செய்தல் எல்லாம்வல்ல உனக்கு அரியதோ வென்பார்.

"ஆழ்ந்த கடலானது, செயற்கையாகக் கட்டிய கரை யில்லாமல், ஒரு வரம்பில் நிற்கவில்லையா? கொடிய நஞ்சு அமுதமாக வில்லையா? கடலின் நடுவே வடவையனல் நிலை பெற இல்லையா? வானிலே பல கோடி உலகங்கள் கீழே விழாமல் தத்தம் நிலையில் நிலவ இல்லையா? மேரு மலையானது வில்லாக வளைய வில்லையா? ஏழு வகையான வியக்கத்தக்க முகில்களும் விண்ணவர் தலைவன் கட்டளைப் படி செல்கின்றன அல்லவா? இராமன் பாதம் பட்டபோது கல்லாயிருந்த அகலிகைப் பெண்ணாக இல்லையா? மணி, மந்திரம், மருந்து முதலியவைகளால் விரும்பிய சித்திகளைப் பெறுவதற்கு வழி வகுக்கவில்லையா? எத்தகைய அருஞ் செயல்களையும் நிகழ்த்தவல்ல உனக்குப் பாழான என் மனமானது உலகின்கண் விரிந்து செல்லாது அகமுகமாய் ஒடுங்கும்படி ஒரு சூழ்ச்சி செய்வது முடியாத தொன்றா?" என்றார்.

(பரிபூரணானந்தம், 9)

இச்செய்யுளில் விளக்கக் குறிப்பாவது : வட அனலென்பது பெட்டைக் குதிரை முகவடிவமாய் இருப்பதென்று புராணங் கூறும். இதனை ஊழித் தீ என்றுங் கூறுப. அது கடலின் நீர் மிகாமற் செய்வதென்றும், ஊழிக் காலத்தில் வெளிப்பட்டு உலக ஒடுக்கத்திற்குக் காரணமாவ தென்றும் நூலோர் கூறுவர். அதனை மின் சக்தி போன்ற ஒரு வெம்மைச் சத்தியென்று கருதுவாரும் உளர். வானிலே உலகங்கள் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் ஒன்றையொன்று தன்பால் ஈர்க்கும் கவர்ச்சியை அமைத்து அவற்றிற்கெல்லாம் ஆதரவா யிருக்குஞ் சிவசத்தியே. இதனை ஆதார சத்தி என்ப. மேரு என்பது நிலவுலகிற்கு நடுவில் இருப்பதாய் அதற்கு அச்சாணி போல் விளங்கும் பொன்மலை என்ப. நிலத் தத்துவத்திற்கு இயற்கை நிறம் பொன் என்பதாலே மேரு வென்பது மிகவும் நுட்பமாகிய முதல் தத்துவத்தினாலாயதாய் மக்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருப்பதென்று கருத வேண்டும்.

மேருவின் கண்ணே விண்ணவர்க்கு இருப்பிடங் கூறப்படுதலால் அது நுட்பமாயிருக்குந் தன்மைய தென்பது இனிது விளங்கும். மேருவை வில்லாக வளைத்த தென்பது இயற்கை மாற்றங்களைக் குறிப்பதேயன்றிச் செயற்கையாக நேரில் நிகழ்ந்ததில்லை என்பாரு முளர். இந்திரன் ஆணையிற் செல்லும் அதிசயமான ஏழு மேகங்கள், நீர், பூ, பொன், மணி, மண், கல், தீ என்பவைகளை முறையே பொழிவன. இராமாயணத்தில் வரும் அகலிகை கதை யாருமறிந்ததே. மணி மந்திர முதலியவற்றாற் சித்தியடைதல் சித்தர்கணம் என்பதனுள்ளும் பிற இடங்களிலும் நன்கு கூறப்பட்டது. மனம் உலகிற் செல்வதால் பயன் யாதுமில்லையாதலின் 'பாழன என் மனம்' என்றார். குவிதல் ஒடுக்கத்தைக் குறிக்கும்.

மனத்தினை ஒருவாறு வென்றும், அவ்வெற்றியை நிலைபெற ஒட்டாதபடி அது போராடுந் திறத்தை அடிகள்

சுகவாரி 12–ல் அழகாகச் செப்பினர். மனமானது உயிரைப் பார்த்து யாது சொல்கின்றதென்றால், எக்காலத்திலும் உயிராகிய உன்னைப் போல் நானும் என் நண்பனாகிய பிராணனும் உன்னோடு ஒருங்கியிருக்க வில்லையா? அப்படியிருக்க எங்களை அறிவில்லாத சடமென்றும், உன்னை அறிவுடைய சித்தென்றும் அந்த நாளில் எவனோ பிரித்து வைத்தான். அங்ஙனம் பிரித்து வைத்தது முதல் இன்று வரைக்கும், அநியாயமாய் எங்களை ஒடுக்கி இடையிலே வீழ்ந்து நெருக்கி அரசாட்சி செய்து எங்களுக்கெதிரில் என்ன கோட்டை நீ பிடித்துக் கொண்டாய் என்பதே.

இவ்வாறு பிதற்றி மூடமனமானது என்னை மிகுதியும் வைய, அதனால் மூண்டெரியும் தீயிடைப்பட்ட மெழுகு போல் யான் கருதுதல் நீதி முறையாகுமோ? பதினாயிர முறை சொன்னாலும் நின்னுடைய திருவருள் இரங்குவதில்லையே? இனி எப்படி இன்பம் உண்டாகும்? நீயே சொல்! என்றார். இதனுள் மன அடக்கம் ஏற்பட்டாலும் திருவருள் பதியப் பெறாவிடில் நிலைத்த இன்பம் இல்லை என்பது குறிப்பாலுணர்த்தப் பட்டது.

''ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயம்இன்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு''

என்ற திருக்குறட் கருத்துமது. 'ஏசற்ற அந்நிலை' என்னும் பதிகத்துள் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் நெஞ்சறி வுறுத்தலென்பது காணப்படுகிறது.

''நெஞ்சமே! ஊசற்கயிறு போல உலக நெறியின் கண்ணே சென்று சென்று பற்றெனுங் கட்டினுள் அகப்படாதிருப் பாயாயின் குற்றமற்ற நிலை அமையும். அப்போது குற்றமற்ற சிவானந்தப் பெருக்கு முழுவதையும் எந்தை தந்தருளுவன்''

(ஏசற்ற அந்நிலை, 1)

''வீணாக உலகப் பரப்பு அனைத்தையும் உட் கொண்டாலும் என்ன பயன்? ஆனந்தக் கடலில் மூழ்க நீ படிக்க மாட்டாயா? திருவருளாகிய திருவடியின்கண் தாழ்ந்து வணங்காயா? அங்ஙனம் வணங்குவாயின் நீயும் என் போல அழியாதிருப்பாய்.''

(ஏசற்ற அந்நிலை, 2)

உலகமெல்லாம் உய்வதற்கு அன்புநிலை வேண்டுமென் பார்கள். அதுவும் உன்னையன்றி உண்டோ?''

(ஏசற்ற அந்நிலை, 8)

''உன்னுடைய அறிவை ஆராய்ந்தால் நீ திருவருளுக் கொப்பாவாய்; நீ அன்பு செய்ய உதவாயாயின் நீ இரந்து தென்புலத்தாரோ டிருந்து நான் செய்கின்ற பூசையை ஒப்புக் கொள்'' என்றார். மனம் அன்பு செலுத்தின், அஃது உயிரைக் கடவுள்பாற் சேர்ப்பித்தலால் அது திருவருளுக்கு ஒப்பாகு மென்றார்.

''மனமேயுன் புரைகள் தீர்ந்தா யென்னிலோ
யான் பிழைப்பேன் எனக்கினியா ருன்போல் வாரில்லை
இல்லை
உன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவாய்''

(மண்டலம், 8)

என்றது காண்க.

திருந்தாத் தம்மனதைக் கடியு முறை வருமாறு:

''நெஞ்சமே! உன்னுடைய கெடு வழிகளை எல்லாங் கட்டி ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு உண்மையை ஆராய்ச்சி செய். அடிக்கடி உலகமெங்கும் சுழல்கின்றாய்; உனக்கு அறிவுரை கூறினாலும் நீ ஓர்வதில்லை; அங்ஙனமாயின் நீ கெட்டுப் போவாய் பார்! திருவருளாகிய ஆயுதத்தைக் கொண்டு உன்னை வெல்லுவேன்'' என்றார்.

(பாயப்புலி, 50)

தாம் முதல்வனோடு ஒருமைப்பட்ட காலத்தே மனதை வென்றதைக் கூறுவார். ''அருளே கோயிலாய்ப் பேரின்ப மயமாயிருந்த பரம்பொருளோடு யான் உடனிருந்த காலை, ஓடிப்போய் ஒளித்த நெஞ்சே! நீ முயற் கொம்போ! ஆகாயப் பூவோ! கானலோ! நீ விளங்க இருந்தவிடம் எந்தவிடம்? எனக்குத் தெரியவில்லையே'' என்றார்.

(ஏசற்ற அந்நிலை, 9, 10)

முயற் கொம்பு முதலிய மூன்று பொருளும் இல்லாத பொருளுக் குவமையாகக் கூறப்படுவன. அடிகள் வென்ற மனதை வினைத் தேவதைகட்குப் பலி கொடுத்து விட்டதாகக் கருணாகரக் கடவுள் எட்டாம் பாட்டிற் கூறியது காண்க.

''துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்கர்ம
துட்ட தேவதைக ளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையாம் உனக்கே
தொழும்பன் அன்ப பிடேகநீர்
உள்ளுறையி லென்னாவி நைவேத்தியம் பிராண
னோங்கு மதிதூப தீபம்
ஒருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
ஒப்பு வித்தேன்''

(கருணாகரக் கடவுள், 8)

இதனுள் மனதினைத் துள்ளுகின்ற ஆட்டிற்கு உவமித்தார். மனமானது சில வேளைகளில் சும்மா விருப்பது போலத் தோன்றி உலகப் பொருள்களில் இடையிடையே சென்று பற்றுகின்றது. பற்றியவுடன் பற்றுக் காரணமாகச் செயல்களேற்படுகின்றன. அவற்றால் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்கள் விளைகின்றன. அவைகளே கர்ம துட்ட தேவதைகளாகையால் மனதை அவற்றிற்குப் பலியாக்கினார். சிறுதெய்வங்கட்குப் பலியிடும் உலக வழக்கை வைத்து இவ்வாறு கூறினார். சிறு தெய்வங்கட்குப் பலியிடுதல்

கூடாதென்பதே பெரியோர் கருத்து. அக்கருத்துப் பற்றியே 'தூய்மையும் பொறையுமுடைய உனக்கே அடியேன்' என்றார்.

அன்பென்பது மன உருக்கத்தால் உண்டாவதாதலின் அதனை நீருக்கு உவமித்தார். நீர் பயன்படுவது திருமுழுக்கிற்கே யாதலால், 'அன்பு அபிடேக நீர்' என்றார் கண்ணப்ப நாயனார். காளத்தியப்பர் மீது பொழிந்து வாய்நீரை விளைந்த அன்பிற்குச் சேக்கிழார் நாயனார் உவமித்தமை காண்க.

இறைவனோடு இரண்டறக் கலப்பது உயிராதலின் அதனை நைவேத்தியம் என்றார்.

நறும்புகையானது காற்றினாலேயே நன்மணம் வீசுவதாதலின் உடம்பிற்கு ஆதாரமாகிய பிராணனைத் தூபமாக்கினார். அறிவு, பொருளை விளக்குதலின் அதனைத் தீபமென்றார். இங்குக் குறித்த அகப் பூசையினை ஒரு காலஞ் செய்து ஒரு காலஞ் செய்யாதிருந்தால் மனம் ஒடுக்கம் அடையாதாதலின்,

''சதாகால பூசையா யொப்பு வித்தேன்''

என்றார்.

இனிப் புத்தியின் இயல்பைப் பற்றி அடிகள் கூறுவதை ஆய்வாம். ''படத்திலே புள்ளிகள் வாய்ந்த பாம்பாகிய புத்தி தத்துவத்தின் வாயிலே தேரையைப் போல – அகப்பட்டு வருந்தாது சிவபெருமானுடைய திருவருள் விளங்குநாள் எந்தநாளோ'' என்றார்.

(தத்துவமுறை, 8)

புத்தி என்பது ஒரு பொருள் இத்தன்மைத்து என்று துணிதற்கேதுவாகிய தத்துவம், துணியப்பட்ட பொருளின் வடிவமாய்ப் புத்தி நிற்குங்காலை அது பாவகம் எனப்படும்.

பலவகைப்பட்ட பாவகத்திற்குப் புத்தி காரணமாதலானும் அப் பாவகங்களின் வழியே நின்று உயிர் கடவுளை யறியாது உலக பாசங்களிற் சுழன்று வருந்துதலாலும் புத்தி தத்துவத்தைப் பல புள்ளிகளுடைய பாம்பிற்கு உவமித்தார். புத்தியால் அறிவுண்டாக, அறிவினால் நிலையாதவற்றில் வெறுப்புண்டாகி, அறநெறிச் சென்று செல்வம் பெற்ற காலைச் செல்வத்தினாற் செருக்குண்டாகிச் செருக்கினால் பாவச் செயல் ஏற்பட்டு, பாவச் செயலினால் அறியாமை மிகுந்து, அறியாமையால் ஆசை மிகுதிப்பட்டு, அதனால் வறுமையுந் துன்பமு மேற்படவே, மீட்டும் அறத்திலும் நல்லறிவிலும் கருத்துச் செல்லும். இங்ஙனமாகப் புத்தி தத்துவமாகிய சக்கரத்தில் மீண்டும் மீண்டுஞ் சுழன்று சுழன்று கடவுளை நோக்கி மேற்செல்லாது உயிர் வருந்தும். பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரை தப்பிப் பிழையாமை போல, புத்தியின் சுழலிலே அகப்பட்ட உயிர் உய்தல் அரிதென்பது சுட்டப்பட்டது.

''அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டு இங்கு
அறிவின்றி
விளைவொன்றும் அறியாதே வெறுவியனாய்க்
கிடப்பேனுக்கு''

என்ற திருவாசகமுங் காண்க.

புத்தியில் நின்று அகங்காரமென்னும் தத்துவம் உண்டாகும். அது யான் இது செய்வேனென்ற உணர்ச்சியை எழுப்புவது. அது யான் என தென்னும் செருக்கினை விளைப்பதால் அதனை மத யானையாகவும் உயிரை அதன் வாயிற் கரும்பாகவும் கருதி,

'ஆங்காரமென்னு மதயானை வாயிற் கரும்பாய்
ஏங்காமல் எந்தை யருளெய்துநா ளெந்நாளோ''

என்றார்.

மௌனகுரு 9–ஆம் பாட்டில் ஆங்காரத்தி னியல்பைத் தெளிவாக அடிகள் விளக்கியிருக்கின்றார். ''பரம்பரை வேடரைப் போன்ற ஆங்காரமாகிய கொடிய பேயானது பாழாகிய ஆணவப் பேயினும் வலிமை மிக்கது. அது நல்லறிவினை மயக்கிவிடும். முறையறிய வொட்டாது, எப்பொருளை எது பற்றினாலும் அதன் மயமாய்த்தான் நின்று பொறுமையில்லாமல் தனக்குத் தோன்றியதைப் பிதற்றும். இறைவனருள் மிக்க அயன், அரி, அரனென்னும் மூவருக்கீடாகத் தன்னை மதிக்கும். தடையில்லாமற் செல்கின்ற தேருக்கு அச்சாணி போல அசைவில்லாதிருக்கும். எனக்கொப்பார் யாவரென்று பெருமிதம் பேசி இராவண வடிவங் கொண்டு உள்ள விலாசமெங்கும் உலவித் தனி அரசாட்சி செய்யும். இதனின் நின்று விலகி நில்லாமல் இதனோடு எப்போதும் நின்று போராட முடியுமோ'' என்றார்.

இதன் நுட்பம் : ஆங்கார தத்துவமானது புத்தி தத்துவத்தினின்று இராசகுண மிகுதியால் உண்டாவதாகலானும், பொருள்வழிச் சென்று தனக்கென்று அதனைப் பற்றுவதாலும், வேட்டையாடிப் பழக்கம் மிகுந்த விரைவுமிக்க குலவேடனுக்கும், விரைவிற் பெரிய வெம்பேய்க்கும் அதனை ஒப்பிட்டார். உயிரின் அறிவை மயக்கும் ஆணவ மலமானது யாதொரு செயலையுஞ் செய்வியாது ஆன்மாவையுங் காட்டாதிருத்தலின், பாழ்த்த ஆணவமென்றார். ஆங்காரமானது செயலுக்குக் காரணமாய் யானென்ற உணர்ச்சியை எழுப்புதலால் ஆணவத்திலும் வலிதுகாண் என்றார். தன்பற்று மிகுதிப்பட்ட காலை, பொருள்களின் உண்மை இயல்பு விளங்கா தாகலானும் நடுவு நிலைமையாக இருத்தல் இயலா தாகலானும் 'அறிவினை மயக்கிடும், நடுவறிய வொட்டாது' என்றார். அவாவிய எப்பொருளையும் பிறர் கொள்ள இடங்கொடாது, தானே கவரக் கருதி அதற்குத் தக்க வழக்குத் தொடுக்கும். இங்ஙனம் பொறாமை விளைதற்கு இடமா யிருத்தலின், 'தாங்காது

மொழிபேசும்' என்றார். அவாவுடைமையானும் மும்மூர்த்தி களுக்கும் தன்னுணர்ச்சி ஓரளவில் உண்டென்று கேட்கப் படுதலானும் 'அரிகரப்பிரமாதி தம்மொடு சமானமென்னும்' என்றார். உடம்பாகிய தேரில் நின்ற உயிரானது எங்குஞ் சென்று எல்லாம் பற்றுவதற்குத் தன் தற்போதமே அடிப்படையா யிருத்தலின், 'அஞ்சுருவாணி' என்றார். பிற பொருள்களின் பற்று வைத்தற் பொருட்டே மனம் வெளிச்செல்ல வேண்டுமேயொழிய தன்கட் பற்றுவைத்ததற்கு அங்ஙனஞ் செல்ல வேண்டியதில்லை. ஆதலின், 'தன்னிலசையாது நிற்கு'மென்றார்.

இராவணன் இறைவனிருந்த திருமலையையும் எடுக்கத் துணிந்த பேரகந்தை உடையானாதலின், 'இராவணாகார'மென்றார்.

பற்றுதற்கிடம் இதயமாதலின், 'இதயவெளி எங்கணும் தன்னரசு நாடு செய்திருக்கு'மென்றார். ஆங்கார தத்துவத்திற்கு வேறாக உள்ளது. உயிரென்றறிந்து அத்னின் விலகுதலே முறையென்பார்.

> ''வாங்கா நிலாதடிமை போராட முடியுமோ''

என்றார்.

நான் என்னும் அகந்தையால் எல்லாம் விளைவ தென்பதை,

> ''நானென்னு மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
> நலிந்தவுடன் சகமாயை நானாவாகித்
> தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்ப
> சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்றவல்லார்''

– என்றவிடத்து இனிது விளக்கினார்.

சித்தமென்பது ஒரு தத்துவமாகக் கூறப்பட்டாலும் ஒரு பொருளில் ஊன்றி இது யாது என்று சிந்திப்பதற்குக் கருவியா

யிருக்கும் மனப்பான்மையே அஃதென்று நூலோர் முடிவு கட்டி யிருக்கின்றார். மனதால் ஆராய்தற்குரிய எப் பொருளிலும் சித்தம் செல்லுதலால் அதன் வியாபகத்தைக் கடலுக்கும், அதன் செயலைக் கடலின் அலைக்கும் ஒப்பிட்டார். சித்தத்தின் வழிச் செல்லும் உயிர் கடற்றிரையால் தாக்குதலுறும் துரும்பிற்கு ஒப்பிடப்பட்டது.

> ''சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்துரும்பாய்
> நித்தம் அலையாதருளி நிற்கு நாளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை, 10)

பராபரக்கண்ணி முப்பத்தாறாவது பாட்டினும், இக்கருத்தே வருதல் காண்க.

> ''ஆழித் துரும்பெனவே யங்கும் இங்கும் உன்னடிமை
> பாழில் திரிவ தென்ன பாவம் பராபரமே''

(பராபரம், 26)

ஆங்காரத்தோடு இசைத்து ஆணவ மலத்தைக் கூறுதல் சில இடங்களில் காணப்படும். ஆணவத்தையும் ஆங் காரத்தைப் போலப் பேயெனவே அடிகள் கூறினர்.

> ''கெட்டவழி ஆணவப்பேய் கீழாக மேலான
> சிட்டர்உனைப் பூசை செய்வார் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி, 152)

பற்றினதையே பற்றும் செயலுக்கு ஆணவம் காரண மென்பார்.

> ''சொன்னதைச் சொல்லித் துடிக்கின்ற ஆணவப்பேய்க்
> கின்னல் வருவ தெந்நாள்? எந்தாய் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி, 153)

''பிடித்த தையே தாபிக்கும் பேரா ணவத்தை
அடித்துத் துரத்த வல்லார் ஆர்காண் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி, 306)

என்றார்.

ஆனந்தமானபரம் 6–ஆம் பாட்டில், ''ஆணவமாகிய கரியகாட்டை வேரறக் களைந்து வெளியாக்கி அகங்கார மென்னுங் கல்லினைப் பிளந்தெறிந்து, நெஞ்சமாகிய நிலத்தினைத் திருத்தி ஞான முடிவாகிய மோனமென்னும் விதையை விதைத்து, அன்பென்னும் நீரைப் பாய்ச்சி அது பயிராகும் வரை மயக்கத்தைத் தரும் மாயா காரியங்களாகிய வலிய பறவைகள் அணுகாத வண்ணம் நேர்மையுடன் பாதுகாத்து விளைந்த சிவபோகத்தை உண்டு பிழைத்த உனது அன்பரிணக்கம், எனக்கும் கிடைக்கும்படி முன்னின்று உதவுவது நின்னருட் கடமையாகு''மென்றார்.

5. வினையியல்பு

இனி வினையின் தன்மையை ஆராய்வோம். ஆணவத்தால் பிணிக்கப்பட்ட உயிர் உலகத்தோடு தொடர்புற்ற காலை அதன்கண் பற்று வைக்கின்ற செயலுக்குக் காரணமாயுள்ளதே மூலவினை எனப்படும். உலகின்பாற் செல்லும் உள்ளச் செயலுள்ளவரை பன்முறை உண்மை நூல் கற்றாலும், மனக்கலக்கந் தீராமையால்,

''கண்டு கண்டுந் தேறாக் கலக்கமெல்லாந் தீர்வண்ணம்
பண்டை வினை வேரைப் பறிக்கும்நா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை 18)

என்றார்.

''இன்றோ இருவினை வந்தேறியது? நான்என்றோ
வன்றே விளைந்த தன்றோ? ஆற்றேன் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி, 160)

என்றவிடத்து இருவினை என்பதைப் பெருவினையாகிய மூலவினை என்று கொள்ளுதல் பொருத்தமானதே. நான் எப்போது உள்ளேனோ அப்போதே, வினையும் ஏற்பட்டதென்று கூறினது காண்க. ''நான்'' என்றோ அன்றே என்பதற்கு அகங்காரம் எப்பொழு துண்டாயிற்றோ அப்பொழுதே வினை விளைந்ததென்று கூறுவாருமுளர். வினைக்குக் காரணமாய் எண்ணத்தை நீ நினைப்பித்தாலன்றி எனக்கு உண்டாவதில்லை. அவ்வாறிருக்க, நான் அவ்வெண்ண முதிப்பதற்கு முன் செயக் கடந்த வினையேது? என்ற கருத்தினை அடிகள் பல இடங்களிற் குறிக்கின்றார்.

(பராபரக்கண்ணி, 161)

''என்னை யின்ன தென்றறியா ஏழைக்கும் ஆகெடுவேன்
முன்னை வினை கூடன் முறையோ''

(ஷெ, 162)

''அறியா நான் செய்வினையை ஐயோநீ கூட்டுங்
குறியே தெனக் குளவு கூறாய்''

(ஷெ, 163)

''என்னே நான் மறந்துழல வந்தவாறு இங்கு
எனக்கென வோர் செயலிலையே யேழையேன்பால்
முன்னே செய்வினை யெனவும் பின்னே வந்து
மூளும் வினையெனவும் வரமுறையேன் எந்தாய்''

(கல்லாலின், 27)

''ஆதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பது நின்
அருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பது நினருளாகி லெலியனேற்
கறிவாவதேது அறிவிலா
ஏதம்வரும் வகையேது வினையேது வினைதனக்
கீடான காயமேது''

(சின்மயானந்த குரு 10)

என்ற திருவாக்குகளானே உயிரினை அறிவிப்பதும், செய்விப்பதும் இறைவனாதலினால், தானே அறிந்து செய்ய இயலாத உயிர் வினையைச் செய்து அதன் பயனை நுகர்தல் யாங்ஙனம் என்பது வினாவாகின்றது. உயிர் சடப் பொருளாகாது. சித்துப் பொருளாய் ஆணவத்தான் மறைக்கப்பட்ட செயலும் அறிவுமுடையமையால் செயற் பயன் நுகர்தற்குரியது. தன் உணர்ச்சி கெட்டுச் சிவவுணர்ச்சி முனைத்தபோது வினைப்பயனை உயிர் நுகர்ந்து துன்புறுவதில்லை. அடிகள் எல்லாம் சிவன் செயலென்று கருதுமியல்பினராதலின் மேற் சுட்டிய வினாவினை

யெழுப்புமுகத்தான், அங்ஙனங் கருதுங் கடமையை எம்மனோர்க்கு வற்புறுத்தினரென்க.

இருவினையாகிய நோய் என்னைக் கெடுக்க வந்தது. என்னிடம் பேரருளுடைய நீ அவ்விரு வினையைக் கெடுப்பது முறையன்றோ என வினவுவார்.

''என்னைக் கெடுக்க இசைந்த இருவினைநோய்
தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே''

(பராபரம், 167)

என்றார்.

மூல வினையானது உயிர் எடுத்த பிறவியிலே நல்வினை, தீவினை என்னும் இருவகைச் செயலுக்கும் ஆதாரமாயி ருப்பது, பிறர்க்கும் தனக்கும் நன்மை செய்தல், தீங்கு செய்தல் என்பன முறையே நல்வினையுந் தீவினையுமாம்.

அவற்றின் பயனை நுகர்தற் கேதுவாகிய புண்ணிய பாவங்கள் புத்தி தத்துவத்திற் பொருந்திக் கிடக்குங்கால் சஞ்சிதமெனப்படும். நல்வினையும் தீவினையும் பயிர் போலவும், புண்ணிய பாவங்கள் நெற்போலவும், புத்தி தத்துவமும் அதற்காதாரமான மாயையும் நெல் வைத்த களஞ்சியம் போலவும் இருப்பன. பயிரானது வெயிலின் வெம்மையால் வாடி யொழிவது போல இறைவனது அருட்கதிரின் சூடுதாக்க இருவினையாகிய பயிர் மாயுமென்பார்.

''பைங்கூழ்வினைதான் படுசாவி யாகவெமக்
கெங்கோள் கிரண வெயிலெய்துநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணிதத்துவ முறை, 19)

என்றார்.

நான் என்னும் முனைப்பால் (வெளிப்படையாகச்) செய்யப்படும் வினை ஆகாமியம் எனப்படும். இது முன்வினைப் பயனை நுகருங்கால் செய்யப்படுவது, வினைப் பயன் நுகர்தற்குரியதாய் வருங்காலை அது பிராரத்த மெனப்படும். முன்வினை, மூள்வினை, செய்வினை யென்னு மூன்றும் முறையே சஞ்சிதம், பிராரத்தம் ஆகாமியமெனப் பெயர் பெறும். இம்மூன்று மொழிய வேண்டுமென்பார்.

"சஞ்சிதமே யாதி சரக்கான முச்சேரும்
வெந்த பொரியாக அருள்மேவுநா ளென்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை, 21)

என்றார்.

சஞ்சிதமானது புசித்த பின்னும் மேலை வினைக்கு வித்தாகத் தொகுத்து வைக்கப்பட்ட சரக்காதலின், அந்த வித்தினை அருட்கதிரால் வறுத்த வித்தாக்கினால் மேல் முளைத்தற் கிடமில்லையாதலின்,

"குறித்தவித மாதியாற் கூடும்வினை யெல்லாம்
வறுத்தவித்தாம் வண்ணம் அருள்வந்திடுநா
ளென்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை, 20)

என்றது காண்க.

"உணக்கிலாததோர் வித்துமேல் விளையாம லென்வினை
யொத்தபின்
கணக்கிலாத் திருக்கோலநீ வந்து காட்டினாய்"

என்ற மணிவாசகமும் இக்கருத்துப் பற்றி யெழுந்ததே.

தம்முணர்ச்சியால் வினையியற்றாது, திருவருள் நெறி நின்ற எதனையு மியற்றுவார்க்கு வினைப்பற்றறும், வினையை வெல்லுதல் கூடும்.

"சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்பார்க்கு
அபாயம் ஒருநாளு மில்லை"

என்றதுமது.

"காகமானது கோடி கூடுமென்றாலு மொரு
கல்லின்முன் எதிர் நிற்குமோ
கர்மமானது கோடி முன்னே செய்தாலும்
நின்கருணை ப்ரவாக வருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ"

(எங்கு நிறைநின்ற பொருள், 6)

என்றவிடத்து, அடிகள் தீவினைக்குக் காகத்தையும், திருவருளுக்கு கல்லினையு முவமித்தனர். காகங்கோடி யென்றது புத்தி தத்துவத்தைப் பற்றுக் கோடாகவுள்ள சஞ்சித கன்மங்களைப் பலப்பலவென் றறிவித்தற்கு. அவைகள் புசிக்கப்படுங்காலை, ஆகாமியங்களை விளையாதிருத்தற்குத் திருவருளே பேருதவி புரிவதாதலின் அதனைக் கல்லென்றார். கல்லைக் கண்டவுடன் காகங்கள் விலகுதல் போலத் திருவருளை நாடுமுள்ளத்திலே தீயனவியற்றுங் கருத்துக்கள் செல்லாவென்றுணர்க. திருவருளின்கண் அழுத்தமான நாட்டமில்லாதவர்கள் தவறுதல் கூடுமாதலின்,

"தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ"

என்றார்.

காகக் கூட்டம்போல, வினைகளும் கூட்டமாய் ஒருங்கே வந்து உயிர்களை வருத்துதல் காண்க.

"வினையெலாஞ் சங்கதேதமாய்க் கூடியே
தேகமானதை மிகவும் வாட்டுதே"

என்றதுமது.

காகங் கருநிறமுடைமை போல, வினைகளும் மயக்கம் விளைத்துப் பந்தத்தைப் பயத்தல் தெளிவு. ஆணவக் காரிருளான் மூடப் பெற்றுக் காகம் போன்றுள்ள யாமும் அகண்டாகார சிவத்தை நாட வேண்டுமென்ற விடத்துக் காகத்தின் கூட்ட ஒற்றுமையை அடிகள் குறித்ததும் உணர்க.

''காகமுறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீர் அகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக உருவாய்க் கிடக்குதையோ
இன்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாரும் செகத்தீரே''

(காடுங்கரையும், 3)

கன்மங்களின் வலி அஞ்சத்தக்கது. எந்த நற்செயலை முயலுங்காலத்தும், முயல்கின்றவனது வினைப்பயன் அதற்கோ ரிடையூறாக வந்து இடுக்கண் விளைக்கும்.

''கருவி கரணங்க ளோயக்
கண்மூடி யொருகணம்
இருக்க வென்றாற் பாழ்த்த
கன்மங்கள் போராடுதே''

(பரிபூரணானந்தம், 4)

என்றது காண்க.

வினையை நாம் வெல்ல முயலாது அதற்கு வெற்றி கொடுத்துவிட விசைதல் நலமில்லையென்பார்.

''பண்டையுள கர்மமே கர்த்தா வெனும்பெயர்ப்
பக்ஷம் நான் இச்சிப்பனோ''

(பரிபூரணானந்தம், 4)

என்றருளிச் செய்தார்.

அதற்கு இறைவனை வேண்டுவார்,

''எனைப்பாழாக்குந்
திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்
கொண்டால்
புண்ணியம் நினக்கே யன்றோ பூரணானந்த வாழ்வே''

(கற்புறுசிந்தை, 5)

என்று குறையிரந்தார்.

மதியினால் விதியை வெல்லலாகாதோ வெனின், மதியானது திருவருள் பதியப் பெற்றால், வெல்லும் ஆற்றலுடையதாகும். மதியானது மாயையிற் பதிந்து கிடந்தால் விதிவழியே மதிசெல்லுமாதலின்,

''விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தம்மதி மாயையிற்
பதிய வைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியை யெப்படிக் கண்டு களிப்பதே''

(பொன்னைமாதரை, 63)

என்றார்.

''எண்ணிய எண்ணமெல்லா மிறப்புமேற்
பிறப்புக் காசை பண்ணி''

(கற்புறுசிந்தை, 5)

என்றபடி உலகத் தொடர்பான நினைவுகளெல்லாம், வரும் பிறப்புக்களுக்கு வித்தாகுமெனில், நினைவுகள் அளவில்லா திருத்தல் போலப் பிறப்புக்களும் அளப்பில.

''கடலெனத் தனைமலை யெத்தனை அத்தனை கன்மமதற்
குடலெத் தனையத் தனைகட லுள்மண லொக்குமிந்தச்
சடலத்தை நான்விடுமுன்னே யுனைவந்து சாரவிருட்
படலத்தை மாற்றப் படாதோ நிறைந்த பராபரமே''

(பாயப்புலி, 38)

என்ற திருப்பாட்டு இதனைத் தெரித்தல் காண்க.

இருட் படலமாகிய ஆணவ மறைப்பால், உயிர் கடவுளை நோக்காது, உலகத்தை நோக்கிச் செல்ல அவாவிய போது விரும்பிய பொருளின்கண் வேட்கையும் வேண்டாப் பொருளின்கண் வெறுப்புக் காரணமாய சினமும் விளைகின்றன. விருப்பு வெறுப்பிற்கு அடிப்படையாயுள்ள அறியாமையை மயக்க மென்ப. அதனையு முடன் சேர்த்துக் காம வெகுளி மயக்கம் என்ற மூன்றையும் முக்குற்றமென ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கூறுவாராயினர். திருமூலமா முனிவரும் அவ்வாறே யுரைத்தனர். திருமூலமா முனிவரும் அவ்வாறே யுரைத்தனர். இவற்றை அடிகள் பின்வரும் செய்யுளில் அமைத்தமை காண்க.

''செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையும்
ஐய நின்னதென் றெண்ணும் அறிவின்றி
வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமாம்
பொய்யி லேசுழன் றேனென்ன புன்மையே''

(பொன்னைமாதரை, 12)

காமமானது, மோகம், மதம், லோபம், மாற்சரிய மென்னுந் தீக்குணங்களை விளைக்கும். இவை யைந்தினை யும் வெகுளியாய குரோதத்தோடு சேர்த்து உட்பகையாறெனக் கோடலு மரபே.

''மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ
முற்றுமாற் சரிய மோதான்''

(மலைவளர் காதலி, 6)

என்றவிடத்துக் காமத்தினையுஞ் சேர்ப்பிக்கக் குற்றம் ஆறாதல் காண்க. மோகமென்பது – தீயதென்று ஒன்றை யறிந்தும் அதன்கட் பற்று வைத்தற்கேதுவாய விருப்பம். மதமென்பது – பற்று வைத்த பொருளைப் பெரிதாக மதிக்கும் குணம். உலோபமென்பது – பற்றிய பொருளைப் பிறர்க்கீயாமை. மாற்சரிய மென்பது – விரும்பிய பொருள்

பிறருக்குக் கிடைத்துத் தனக்குக் கிடையாமையால் உண்டாகும் பொறாமை. இவைகள் எல்லா வகையான பாவச் செயல்கட்கும் வித்தாயுள்ளன.

காமமென்ற சொல் பொதுவாக ஆசையை யுணர்த்தும். மண், பெண், பொன் என்ற மூன்று பொருளின் கண் வைத்த மூவகைப் பற்றுள் நடுநின்ற பெண் பற்றினையே காமமென்று கோடல் சிறப்பு வழக்கு. ஆசையின் எல்லையில்லாத் தன்மையே அடிகள் பரிபூரணானந்தம் பத்தாவது செய்யுளில் அழகாக விளக்கினர். அதன் கருத்து வருமாறு : 'மக்களுடைய ஆசைக்கு ஓர் எல்லை இல்லை. நிலவுலக மனைத்தையும் ஒருவர் தம்கீழ் அடக்கியாளப் பெற்றாலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள கடல் முழுவதையும் தமது ஆட்சிக்குள்ளாக்க விரும்புவர். நிதிக்கிழவன் போல மிகுந்த பொன் சேர்த்து வைத்தவர்களும் இழிந்த உலோகங்களைப் பொன்னாக்கும் இரசவாத வித்தை கற்பதற்கு அது தெரிந்தாரைத் தேடி யலைவார்கள். நெடுங்காலம் நிலவுலகத்திலே வாழ்ந்து வயது சென்றவர்களும் இன்னும் நிலவரமாக உலகத்திலே வாழ்ந்திருத்தற் பொருட்டு உடலை வலிதாக்கும் கற்ப முதலிய உயர்ந்த மருந்துகளைச் செய்ய முயன்று அவை கைவராமற் போயின் மனம் வருந்துவர். இங்ஙனம் ஆசைப்படுவதெல்லாம் எதற்காக வென்று நினைத்துப் பார்க்கும் போது, பசிதீர உண்ணுவதும் உறங்குவதுமாக முடியும். இதற்காக நான் நான் என்று புலம்பி ஒன்றை விட்டு ஒன்றைத் தொட்டு ஆசைக்கடலில் வீழாமல் உள்ளதே போதுமென்ற மனத்தோடு கூடிய சஞ்சலமற்ற தூயநிலையை எனக்கு அருள்வாயாக''.

மூவாசையினைப் பற்றி வரும் செய்யுட் பகுதிகளாவன :

''பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடினேன்''

(பொன்னைமாதரை, 1)

"பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப்
பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி"
(தன்னையொருவர், 8)

பொன்னினால் முனிவரு மன்னரு முன்னியது முடித்தலானும், பசி நீக்குதற்குரிய உணவு முதலியவற்றைக் கைக்கோடற்குக் கருவியா யிருத்தலானும், அது யாவராலும் விரும்பப்படுவதே. ஆனால் அதன் பொருட்டு அறநெறிக்குப் புறம்பாய வழிகளிலே செல்லுதல் தவறு எனினும் பல மக்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பின் பொருட்டு எத்தனையோ சூழ்ச்சி களைக் கைக்கொள்ளுவர். இதனை ஆனந்தமான பரம் மூன்றாம் பாட்டிலே அடிகள் இனிது செப்பினர். அதன் கருத்து வருமாறு : "ஒரு சாண் அளவுள்ள வயிற்றின் நிமித்தமாக, மாறுபாடுள்ள தர்க்க விவகாரங்களைத் தொடுக்கக் கற்றிருப்பர். மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் ஒன்றாயிருப்பது போலப் பாவித்து மனது நிலையில்லாமல் உழலப் பேராசை கொண்டு நிற்கத் தெரிந்திருப்பர். வெவ்வேறு விதமான வேடங்கள் கொள்ளப் படித்திருப்பார்கள். ஏதாவதொரு மந்திரத்தை முணமுணவென்று உச்சரித்துக் கொண்டு உள்ளம் வேறாயிருக்கும் வித்தையை அறிவார்கள். சந்தையிற் பல பொருள்களைப் பரப்பி வைப்ப தொப்ப எம்மைப் போலச் சாத்திரங்களைப் பரப்பிக் காட்ட அறிவார்கள். சினங்கொண்ட புலியைப் போலச் சீறி மூச்சடக்கிக் கண்களை மிகச் சிவக்க வைக்க அறிவர். தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளே உறுதியானவை யென்று செருக்கு, சார்பு முதலிய தீக்குணங்களை மேற்கொண்டு சாதித்துரைக்க அறிவார்கள்". (எ-று)

மாதர் மயலே மனைவி மக்கள் பொருள் முதலியவற்றின் கண் பற்று வைத்தற்குக் காரணமாய் உடற்பற்றுக்குங் குடும்பக் கவலைக்கும் இடமாவதாலும் அதனை அடிகள் நன்கு கடிந்துள்ளார். மலைவளர் காதலி 2ஆம் பாட்டில் மாதர்களின் வெளிமயக்கால் ஏமாந்து போதல் கூடாதென்பர். அம்மயக்கத்திற் கேதுவாகிய வனப்பு வகைகளை அடுக்கி யுரைத்தார்.

"மாதர் காமுகரை மயக்கும் எத்திலும், அன்பின் மிகுதியாற் கடிந்து பேசுவது போலப் பேசும் வாய் வெட்டிலும், சிற்றிடையிலும், நடையிலும், சேல்மீன் போன்ற கண்களிலும், பாலனைய இன்சொல்லிலும், பிறை போன்ற நெற்றி வகிரிலும், நெற்றியிலிருக்கும் பொட்டிலும், அவர்கட்டும் பட்டிலும், பூசும் வாசனைப் பொடியிலும், அழகிய பாதத்திலும், பூரித்த மார்பிலும், நிற்கின்ற நிலையிலும், புத்தியைப் போக விட்டு மனம் போன போக்கிலே அலையாமல், அறிவிலும் பொறுமையிலும், அடியர் கூட்டத்திலும், நிலைத்த அன்பிலும், மயக்கமற்ற உண்மையினை அறியும் நாட்டத்திலும், உன்னுடைய இரண்டு திருவடிகளிலும் மனது செல்லும்படி நீ அருள் தருவையோ" என்றனர்.

எங்கு நிறைகின்ற பொருள் பத்தாம் பாட்டிலே பொன்னாட்டிலும் சிற்றின்பம் அமைந்திருப்பது நற்கதி யடைதற்கு இடையூறாமென்பதை அடிகள் குறித்தனர். முத்துப் போன்ற பற்களும் பவளத்தினையொத்த வாயினாற் பேசும் இனிய சொற்களும் ஆகிய பல அழகுகளாலே எம்மை மயக்கிக் கண்களாகிய வலையை வீசி மாயையின் விளையாட்டாகிய மோகக் கடலில் அழுந்தச் செய்யும் பாழும் பெண்டிரது சிற்றின்பமான விண்ணவர் உலகின் கண்ணும் அமைவதானால் அது பெரிய போராட்டமாகுமல்லவா? இவ்வுலகிலிருந்து பேரின்ப முத்தியை நாடியடைதற்கு எத்தனையோ தடைகளுள்ளனவென்று சுக முனிவர் சென்ற நெறியினை இவ்வுலகம் அறியாததோ" என்றார்.

வண்ணமென்னும் பகுதியிலும் மாதர் வனப்பு விரித்துரைக்கப்பட்டது. மாதர் மயல் உடம்பிலே யமவாதையாகிய நெருப்பினை வளர்த்தல் கூடுமென்று கருதி

மன்மதனும் தன் உடம்பினைத் துறந்தானென்று ஆனந்தக் களிப்பு 27ஆவது பாட்டில் அடிகள் கற்பித்துரைத்தார். உடம்பை ஒரு தேசமாகவும் வேட்கையைத் தீயாகவும் உருவகித்து அதனிற் சிக்கிய தம்மை, அதன்கண் நின்று விடுவிப்பார் யாருமில்லையா வென்று வினாவு முகத்தால் அடிக்ள் கூறிய செய்யுள் வருமாறு :

"அறிவாரு மில்லையா ஐயோ – என்னை
யாரென் றறியாத வங்கதே சத்தில்
வறிதே காமத் தீயிற்சிக்கி – உள்ள
வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேனான் தோழி சங்கர
சங்கர சம்பு"

(ஆனந்தக் களிப்பு, 25)

உடல் உயிரின் தன்மையை யறியாதாகலின், "யார் என்று அறியாத வங்கதேசத்தில்" என்றார். 'வான் பொருள்' என்றது ஞானத்தினை.

மாதரைப் பழித்தல் என்பதனுள் உடலின் இழிவினை நினைவில் வைத்து மாதர்பால் மயல் கொள்ளுதலைத் தவிர்க்கவென்பார்.

"மெய்வீசு நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான்மறைத்துப்
பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ தெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி, 1)

என்றார்.

யாக்கையைப் பழித்தலென்னும் பகுதியுள் உடம்பின் புனிதமின்மையையும் நிலையாமையையும் வற்புறுத்தினமை காண்க. உடலானது சிவந்த புழு முதலியவற்றிற்குப் பிறப்பிடமென்றும், நாற்றமுடைய அழுக்குகட்கு நிலையமென்றும், மலக்கேணியென்றும், நீர்க்குமிழி போல நிலையில்லாததாய்க் காக்கை, நரி, செந்நாய், கழுகு முதலியவைகள்

ஒருங்கு கூடி ஒருநாள் விருந்துதற் குரியதென்றும், அடிகள் பகர்ந்தனர். உடம்பின் அமைப்பினை அடிகள் கூறுமுறை வருமாறு : மேற்கு, கிழக்கு முதலிய திசைகளை ஓர் உழக்கினிடத்திலே வைத்தாற்போன்ற அமைவுடைய ஐம்பூதங்கள் கூடிய சிறுவீட்டினை, வெள்ளிய நரம்பாகிய வடக்கயிற்றினாலே, மன்மதன் திருவிழா நடத்துவான், இழுக்கப்படும். எலும்புதசை முதலியவற்றாலாய சிறு தேரினை, வெண்ணீர், செந்நீர், கண்ணீர், மலநீர், சிரங்குநீர் என்னு மிவற்றை வெளியே யெறியும் ஊன் துருத்தியைக் கருவாகிய மருந்து வைக்குங் கூட்டினை, வெட்ட வெட்டத் தளிர்க்கின்ற ஆசைமரங்கள் நிறைந்த வெய்ய காட்டை, மெய்போலிருந்து திடீரெனப் பொய்யாய் விழுகின்ற உடம்பைப் பொய்யென்றொழித்து, ஞானவடிவான பரம் பொருளே மெய்யென்று அதன் சார்பாய் நிற்பது எக்காலம்? என்று வினவுவது காண்க.

(சச்சிதானந்த சிவம்,2)

'அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்திலும்' என்பதற்கிணங்க, திசைகளை உடல் உள்ளடக்கி நின்றகாலை, அஃது அளவால் மிகச் சிறியதாகலின் அதனை உழக்குப் போல்வதென்றார். கண் இரண்டு, காதிரண்டு, நாசியிரண்டு, வாய், குதம், குறி என்னும் ஒன்பது வாயில்களையே ஒன்பது பலகணி யென்றார். வெண்ணீர், கோழை முதலியன. செந்நீர் என்பது இரத்தம், கருமருந்து என்பது, மருந்து போற் போற்றப்படுங் கரு.

சிற்சுகோதயவிலாசம், முதற் செய்யுளிலும் யாக்கையின் இழிவு கூறப்பட்டது. அதனுள் அயன் குயவனாகவும் எமன் தடிகாரனாகவு முவமிக்கப்பட்டமை காண்க. நிலையில்லாத பொய்யுடம்பை மெய் மெய் என்பதாற் பயன் என்? பொய்யை மெய் என்றாலும், பொய் பொய்யாயிருக்குமே யொழிய மெய்யாவதில்லை என்பார்.

"பொய்யெல்லாம் ஒன்றாய்ப் பொருந்தி வைத்த
பொய்யுடலை
மெய்யென்றால் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 178)

என்றார்.

"மின்னனைய பொய்யுடலை"

(ஷை, 179)

என்றதுமது.

"நாற்றச் சடலத்தை ஒன்பது வாசல்நடை மனையைச்
சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத் தொடக்கறையை
ஆற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை அடர்கிருமிச்
சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி
சேர்வதுவே"

(பாயப்புலி, 81)

இன்னும் உடலைத் தோலினாற் செய்த பாவை, அது கீழே விழுந்தால் நான்கு ஆட்களாற் சுமக்கப்படுவதென்பார்.

"தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ் சீவ னொன்றிங்
கார்ப்பா லெடுத்ததெவ ராலே பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 183)

என்றார்.

உயிரானது இழிவு மிக்க எந்த உடலை எடுத்துப் பிறப்பினும் அந்த உடலை நன்றென்றெண்ணும் மயக்க முண்மையை அடிகள் சுட்டினமை பாராட்டத்தக்கது.

"எந்த உடலேனு மெடுத்தவுடல் நல்லதென்று
சிந்தை செய்வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 177)

மனிதனாய்ப் பிறந்த உயிர் பன்றியுடலை யிகழ்ந்தாலும் பன்றியாய்ப் பிறந்துவிடின் அதற்கு அஃது இனிதாதலொரு தலை. உடல் நிலையாதபோது, உடலின் சார்பாகவரும் பெற்றோரும், உற்றாரும் நிலைப்பட்ட தொடர்புடையாரல்லர். ஆதலின்,

"தந்தை தாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டம் இதிலோ சந்தேகமில்லை"

(தேசோமயானந்தம், 3)

"இடம்பெறு வீடுமின் னார்சேய் சகமும் இருநிதியும்
உடம்பை விட்டாருயிர் போம்போது கூடி யுடன் வருமோ"

(பாயப்புலி, 17)

"மாடுமக்கள் சிற்றிடையோர் செம்பொனாடை
வைத்த கனதனமேடை மாடகூடம்
வீடும் என்பால் தொடர்ச்சியோ"

(பெற்றவட்கே, 9)

நல்ல வுடலை ஒருவன் உடையனா யிருந்தாலும் நற்பொருள் கேட்கக் காதில்லையாயின், அது காதில்லாத எழுத்தோலைக்குச் சமானமென்றார்.

"காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவதுண்டோ
தீதற்ற காயமுமச் செய்கையை"

(உடல்பொய்யுறவு, 27)

என்றது காண்க. இது பட்டினத்தடிகள் கருத்தென்ப, மாயையைக் கடலுக்கு உவமிப்பார்.

"அடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழி"

(திடமுறவே, 1)

என்றார்.

உடல் தங்குதற்குரிய உலகமானது மாயையாலாய தாகலின்,

"அண்ட பகிரண்டமு மாயா விகாரமே"

(பரிபூரணானந்தம், 1)

என்றார்.

மாயையின் சார்பாலே உயிர் மயக்கமுறுவதை அடிகள் மௌனகுரு 3ஆம் பாட்டில் தெள்ளிதின் இயம்பினார். அது வருமாறு : "இந்த மாயைக்கு முதன்மை கொடுத்தார் யார்? இதற்கு என் அறிவில்லாமல் வேறிடமில்லையோ? ஆகாயத் தாமரையும் கானல் நீரும் ஓர் அவசரத்திற்கு உபயோகப் படுமோ? எனக்குப் போதித்த நிலையில் நான் நில்லா வண்ணம் என்னை மயக்குகின்றதே! நான் அடைக்கலம் புகுந்த திருவருள் எனக்குத் தோன்றாமல் நிற்கும்படி பொய்யான உலகத்தை மெய்யென்று காட்டி என் அறிவினிடத்தில் இந்திரசால விளையாட்டுக் காட்டுகின்றதே! கடவுளே, இதனை வெல்லுதற்குரிய உபாயத்தை எப்போதெனக்குக் கொடுத்தருள்வாய்?" என்றனர்.

நிலையாமைப் பற்றி மாயையின் காரியமாகிய உலகினை ஆகாயப் பூவெனவும் கானல் நீரெனவுங் கூறினர்.

"அகில மாயை
கான்முயற் கொம்பே என்கோ
கானலம் புனலே என்கோ
வான்முக முளரி என்கோ"

(தேன்முகம், 1)

என்றது காண்க.

மாயையை அருங்கோடை என்றுங் கூறினர்.

"செகமாயை யானவருங் கோடைநீங்குந் திறமிலையே"

(பாயப்புலி, 8)

இவ்வுவமைகளை ஏகான்மவாதியார் உலகம் இல் பொருள் என்பதற்கு உவமையாகக் கூறுவர். அஃது அடிகள் கருத்தன்று. தோன்றும் தோற்றங்கள் யாவும் உள்ளனவே. அவை நிலைத்தல் அரிதாகலின் அவை நிலையாமைக்கு உவமைகள் என்பதே பொருத்தம். அவைகள் இல்பொருளைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுதல் கூடாதென்பதை வலியுறுத்தவே அடிகள் இவற்றை உவமைப் பொருளாகக் கொண்டார்."

"அகில வாழ்வத்தனையுஞ் சொப்பனங் கண்டாய்"

(உடல்பொய்யுறவு, 13)

என்றதுமது.

சகத்தை இல்பொருளாகக் கூறக் காரணம் –

"வருவான்வந் தேனெனல்போல் மன்னியழி யுஞ்சகத்தைத்
தெரிவாக வில்லையென்ற தீரம் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 106)

உள்ளபடி உலகம் இல்லையாயின் நமக்குப் பற்றேது? பற்றில்லை யாகவே நானே கடவுள் என்னலாம் என்பார்.

"மாயா சகமிலையேல் மற்றெனக்கோர் பற்றுமிலை
நீயே நானென்று வந்துநிற்பேன் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 107)

"மாயையெனுந் திரையை நீக்கி நின்னை
யார் அறிய வல்லார்"

(பன்மாலை, 8)

என்றமையால் மாயையொரு பொருளாயுள்ளது என்பது தெளியப்படும்.

மாயையைச் சேறென்றும் வெய்ய காடென்றும் அடிகள் கூறினர்.

சேற்றிலகப்பட்டால் வெளியே வருதல் அரிதாக லானும், காட்டில் அலைதல் கவலையையுந் துன்பத்தையுங் கொடுத்தலானும் இவ் உவமைகள் பொருத்தமாதல் காண்க.

''அளவில் மாயைச் சேற்றிலே
யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவே''
''வெம்மாயைக் காட்டி லலைந்தேன்
அந்தோ வென்விதி வசமே''

என்பன காண்க

6. தத்துவவியல்பு

கருணாகரக் கடவுள் இரண்டாம் பாட்டிலே மண் முதலிய ஐம்பூதமும் புறக்கருவிகளும் ஐம்பொறிகளும் தன்மாத்திரைகளும், முக்கரணங்களும் அசுத்த மாயா தத்துவங்களும், சுத்த தத்துவங்களும் ஆகிய தொண்ணுற்றாறு தத்துவங்கள் மாயையில் நின்று வந்தன என்று குறிப்பாக வுணர்த்தினர். புறக்கருவிகள் அறுபது என்பார்.

''ஆன புறக்கருவி யறுபத்து மற்றுளவும்
போன வழியுங்கூடப் புன்முளைப்ப தெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை, 15)

என்றார்.

வாக்கு நான்கும், குணங்கள் மூன்றும், அகங்காரம் மூன்றும், பூதகாரியம் இருபத்தைந்தும், வாயுக்கள் பத்தும், நாடிகள் பத்தும், கன்மேந்திரியங்களின் விடயங்கள் ஐந்தும் ஆக அறுபதாதல் காண்க.

வாக்குகள் என்பவை சூக்குமை; பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்பன. இவற்றுள் ஒன்றைப் பார்க்கிலும் மற்றொன்று வெளிப்படையாயுள்ளது. சூக்குமை என்பது மிகவும் நுட்பமானதாய் அழியாத் தன்மையுடையது. உயிர்கட்குச் சுட்டறி வுண்டாவதற்கு மூல காரணமாயுள்ளது. பைசந்தி என்பது சூக்குமையில் தோன்றியதாய் அறிவுக்குக் கருவி யாகிய எழுத்தின் கருவாயிருப்பது. மத்திமை என்பது புத்தியிலே தோன்றும் எழுத்தொலியாய்ப் பிறர்க்குப் புலப்படாதிருப்பது. வைகரி கேட்கத்தக்க எழுத்தொலி களாலாயது. இவை நான்கும் சுத்த தத்துவங்களில் உண்டாவன.

குணங்கள் மூன்றென்ப, அவை சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்பன. அடக்கம், அருள், வாய்மை என்பனவும்,

அவை போன்ற பிறவும் சாத்துவிகக் குணங்கள். கல்வி, கேள்வி, ஊக்கம் முதலியனவும் விரைந்து செய்யுமியல்பும் இராசத குணங்கள். சோம்பல், துயில், மறதி முதலியனவும், காமம், கோபம் முதலியனவும் தாமத குணங்கள். அகங்காரமென்பது இராசத மிகுதிப்பாட்டால் புத்தியினின்றுந் தோன்றுந் தத்துவம். இதுவும் முக்குணச் சார்புடையாமல் மூவகைப்பட்டது.

பூதகாரியம் ஐந்து வகைப்படும். முதற் பூதத்தின் கூறு மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை; இரண்டாம் பூதத்தின் கூறு ஒடுநீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை; மூன்றாம் பூதத்தின் கூறு ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்; நான்காம் பூதத்தின் கூறு ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல்; ஐந்தாம் பூதத்தின் கூறு காமம், குரோதம், உலோபம், மதம், மாற்சரியம் என்பவை நிகழ்தற் கேதுவாவன. நாடிகள் பத்தும், முதற்றத்துவத்தின் காரிய மாயுள்ளன. நாடிகள் பத்திற் சிறந்த சுழுமுனை நேரே உடலின் நடுவே நிற்பது. இடைகலை இடது மூக்கிலே நிற்பது, பிங்கலை வலது மூக்கிலே நிற்பது. காந்தாரி கண்ணிலே நிற்கும். அலம்புடை செவியிலே நிற்கும். சிங்குவை நாவிலே நிற்கும். சங்கினி கழுத்திலே நிற்கும். குரு மார்பிலே நிற்கும். புருடன் பாதத்திலே நிற்கும். அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்.

நோய் நாடியாகிய வளி, பித்தம், கபம் என்பனவற்றை அகங்கார மூன்றிற்குப் பதிலாகக் கூறுவது முண்டு. அவை கால், அனல், புனல் என்று மூன்றின் கூறாயுள்ளன. குண மூன்றிற்கும் பதிலாக மண்டலங்களைக் கொள்வாருமுளர். கீழ்நோக்கியிருக்கும் நெருப்பு மண்டலம், மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற் கிடைக்கு மேலுள்ளது. ஆதித்த மண்டலம், உந்திக்கு நாலுவிரற்கிடைக்கு மேலுள்ளது. சந்திர மண்டலம் தலை நடுவில் உள்ளது. அதன்கண் அமுத மேல்நோக்கி யிருக்கும். வாயு பத்தும் வாயு பூதத்தின் கூறாயுள்ளன: பிராணன் மூச்சிற் காதாரமாயுள்ளது. அபானன் மலக்கழிவினைச் செய்வது, வியானன் தோலிலே நின்று தொடுதலை அறிவிப்பது, உதானன் அன்ன சாரத்தை நாடிகளிற் சேர்ப்பது, சமானன் எல்லா வாயுவையும் மிகுதல், குறைதல் செய்ய இடங்கொடாது சமன் செய்வது. நாகன், விக்கலும், கக்கலும் உண்டாக்குவது; கூர்மன், கண்ணை இமைக்கச் செய்வது, கிரிகரன், தும்மல், அழல் என்பவற்றிற்குக் காரணமாயுள்ளது. தேவதத்தன், ஒடுவித்தல், உலாவுவித்தல் முதலியவற்றைச் செய்வது; தனஞ்சயன் பிராணன் உடலைவிட்டுப் போனபின் உடலை வீங்கவும், விரியவுஞ் செய்து மூன்று நாளைக்குப் பின் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்வது. கன்மேந்திரியத்தின் தொழில் நிகழ்தற்கேதுவாய விடங்களையே வசனாதி யைந்துமெனக் கொள்க. ஐம்பொறிக்கு விடயமான பொருள்கள் போல, வினைப் பொறிக்கு விடயமான காரியங்களே, வசனம். கமனம், தானம், விளக்கம், ஆனந்த மெனப்பட்டன.

இங்கே கூறிய அறுபதும், தத்துவங்களினாலே உண்டாகிய தாத்துவிகம் எனப்படும். இவை முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடன் சேர்ந்து தொண்ணூ ற் றாறாதல் காண்க. தத்துவங்களைக் கூறுமிடமெல்லாம் அடிகள்,

> "பூத முதலாகவே நாத பரியந்தமும்"
>
> (மலைவளர்காதலி, 3)

> "இருநிலம் ஆதிநாதம் ஈறதா மிவை கடந்த"
>
> (வம்பனேன், 3)

என்பதால் முப்பத்தாறு தத்துவமுந் தொகுத்துச் சுட்டப்பட்டன. பிரகிருதி, குணதத்துவத்தின் நுட்பமாதலால்,

> "முக்குணத்தா லெல்லாம் முளைக்கப் பிரகிருதிக்
> கிக்குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே"
>
> (பராபரக்கண்ணி, 166)

என்றனர்.

இதனாற் பிரகிருதிக்குக் கீழுள்ள தத்துவங்கள் சுட்டப்பட்டன. அஃதெங்ஙனமெனின், பிரகிருதியினின்று குணதத்துவமும், அதன்கணின்று சாத்துவிக மிகுதியால் புத்தியும் அதன்கணின்று இராசத மிகுதியால் ஆங்காரமும், ஆங்காரத்தின் சத்துவப் பகுதியினின்று மனமும் ஐம் பொறியும், இராசதப் பகுதியினின்று வினைப் பொறியைந்தும், தாமதப் பகுதியினின்று தன் மாத்திரையைந்தும், தன் மாத்திரையினின்று ஐம்பூதமும் உண்டாதலின் என்க.

பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட தத்துவங்களை, வித்தியா தத்துவமேழாகவும், சுத்த தத்துவம் ஐந்தாகவும் பகுத் தோதுகின்றனர்.

"வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் வெருண்டோடச்
சுத்தபர போகத்தைத் துய்க்குநா ளெந்நாளோ"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை, 11)

"சுத்த வித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத்
தத்துவத்தை நீக்கியருள் சாருநா ளெந்நாளோ?"

(எந்நாட்கண்ணி, தத்துவமுறை, 12)

வித்தியா தத்துவமென்றது, கலை, நியதி, காலம், அராகம், வித்தை, அசுத்தமாயை, புருடன் என்பவைகளை. புருட தத்துவமென்ற தனித்தத்துவம் இல்லை. கலை முதலிய ஐந்துடன் கூடிய உயிர் பிரகிருதி மாயைப் போக நோக்குடையனாய் நிலையாதவற்றை நிலையாக வுணரும் அறியாமை, அவா வேட்கை, ஆசை, வெகுளி முதலிய வற்றாற் பீடிக்கப்பட்ட நிலையே அஃதாம்.

அசுத்த மாயாதத்துவமானது நிலமுதற் கலை வரையுள்ள தத்துவங்களுக்கு முதற்காரணமாய் மயக்கஞ் செய்வ தாயுள்ளது. அசுத்த மாயாதத்துவத்தினின்றும் காலம், நியதி, கலை என்னும் தத்துவங்கள் உண்டாகும். உயிர் நுகர்வதை

வரையறைப்படுத்துவதே காலதத்துவம். இன்ன இன்ன வினைப்பயன்கள் உயிரால் நுகர்தற்குரியனவென்று வரையறைப்படுத்துவது நியதி தத்துவமெனப்படும். கலை என்னுந் தத்துவம் உயிரினுடைய ஆணவமல மறைப்பைச் சிறிது நீக்கி, அதன் தொழிலாற்றலை விளக்குவது. அறிவுப் பொறி (ஞானேந்திரியம்) ஐந்தும், தொழிற் பொறி (கன்மேந்தரியம்) ஐந்தும் பூதமுதலைந்தும் அவற்றின் முதலைந்தும் இருபது தத்துவங்களாகும். மனம், புத்தி, அகங்காரமென்னும் மூன்றும் சேர்க்கத் தத்துவங்கள் இருபத்து மூன்றாகும். சிலர் சித்தத்தையும் ஒரு தத்துவமாக வைத்துத் தத்துவம் இருபத்து நான்கென்பர். சித்தம் மனதுளடங்குதலின் அதனை வேறாக வைத்து எண்ண வேண்டியதில்லை. குணதத்துவமும் பிரகிருதி தத்துவமும் வெவ்வேறென்பது சைவக் கொள்கை. சிலர் இரண்டையும் ஒன்றாகக் கொள்வர். அவர்கள் புருட தத்துவமென்பதை ஒரு தத்துவமாக வைத்துத் தத்துவம் இருபத்தைந்தென்பர். அங்ஙனம் கொள்ளுதல் தவறு. குணத்தையும் பிர கிருதியையும் வெவ்வேறாகக் கொண்டு பிரகிருதி முதலாகிய கீழ்த்தத்துவங்கள் இருபத்தைந்து என்றலே பொருத்த முடைத்து. பிரகிருதியை அசுத்த மாயா தத்துவங்களோடு வைத்து எண்ணுமிடத்து நிலம் முதல் குணம் வரை கீழுள்ள தத்துவங்கள் இருபத்து நான்காதல் காண்க. இவை ஆன்ம தத்துவமெனப்படும்.

பிரகிருதி தத்துவம் கலையினின்று உண்டாவது. கலை, நியதி, காலம், வித்தை, அராகம், அசுத்த மாயை என்னும் ஆறோடு முற்கூறிய இருபத்தைந்தையும், உடன் சேர்க்கத் தத்துவங்கள் முப்பத்தொன்றாகும். இவற்றிற்கு வேறாகவுள்ள சிவம், சக்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்னுஞ் சுத்த தத்துவங்களைத்துஞ் சேரவே, தத்துவங்கள் யாவும் முப்பத்தாறாதல் காண்க. உயிர்களுக்குச் சுட்டறிவு விளங்குதற் கேதுவாகிய அதிசூக்குமை, சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை,

வைகரி என்னும் ஐந்து வாக்குகளும் உண்டாவதற்கிடம் இத்தத்துவங்களே. இவை ஐந்தும் சுத்த மாயை என்பதன் பிரிவுகளே. இத்தத்துவங்களிலே கடவுள் நேரே ஐந்தொழிலையு மியற்றுவர்.

சிவ தத்துவத்தில் இறைவனுடைய ஞான சக்தி மாத்திரம் விளங்கும். சத்திதத்துவத்தில் முதல்வனது கிரியா சக்தி விளங்கும். சதாசிவ தத்துவத்தில் இறைவனது ஞானசக்தியும், கிரியா சக்தியும் ஒத்து விளங்கும். ஈசுர தத்துவத்தில் இறைவனது கிரியா சக்தி சிறப்பாக மிக்கு விளங்கும். சுத்த வித்தையில் ஞான சத்தி மிக்கு நிற்றற்குக் காரணம் ஞான நூல்கள், மந்திரங்கள் முதலியன வெளிப்படுதற்கும் கீழ்த் தத்துவங் களிலுள்ளவர்களை இயக்கும் மூர்த்திகட்கு ஞானம் உதிப்பித்தற்கு மென்க. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் கடவுள், உயிர், மலம், கன்மம், மாயை என்பவற்றின் இலக்கணங்கள் அடிகள் திருப்பாடல்களினாலே புலனாகும் அளவு ஒருவாறு விளக்கப்பட்டன.

இனி வீடடையக் கருதும் உயிர் செல்லுதற்குரிய வழிகளை அடிகள் அறிவுறுத்திய வண்ணம் ஆய்ந்து தெளிவாம்.

7. வழிபாட்டியல்பு

இப்பிறவின் தன்மையைப் பற்றி தேசோமயானந்தம் இரண்டாவது செய்யுளில் அடிகள் கூறுவது வருமாறு : ''இந்தப் பிறவி என்னும் ஓர் இருட்கடலிலே மூழ்கி நானென்னும் சுறாமீனின் வாயிற்பட்டு இரு வினைகளென் கின்ற அலைகளாலே மொத்துண்டு நீர்க் குமிழி போலும் மார்புகளையும் பவழம் போன்ற இதழ்களையும் காட்டும் பெண்டிரது மயக்கமாகிய பெரும் புயற்காற்றுப் பலகாலும் வந்து வந்து தாக்காத குறையாத ஆசையாகிய காட்டாறு வானத்தினின் றிழியுங் கங்கை போல மேலுமேலும் வந்து மோதக் கைத்தோணிக்காரர் போல ஞானமாகிய மரக்கலத்தையுங் கைவிட்டு அறிவு கலங்கித் திருட்டுக் கப்பற்காரரைப் போன்ற நமன் தூதர் வருவார்களென்று அஞ்சிக் கண்ணீரருவி பொழியும் எளியேன், சொல்லுதற்கரிய முத்தியாகிய கரையினை அடையும் பொருட்டு நீ அருள் புரிவையோ' என்றனர். இக்கருத்துப் பின் வரும் திருவாசகச் செய்யுளின் கருத்தை ஒத்திருக்கின்றது.

''தனியேனன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத்
தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே''

பிறவி பலவற்றுள்ளும் மனிதப் பிறவி சிறந்தது.

எதனாலெனின்? அஃது ஐம்பொறி யறிவோடு பகுத்தறிவாகிய மன அறிவு வாய்க்கப் பெற்ற பிறவியாகலி னென்க. மேலும் இன்பமே நுகரும் விண்ணுலகத்திலே

கடவுள் நினைவு வருதல் அரிது. துன்பமே நுகரும் கீழுலகத்திலே கடவுளின் அருட்டன்மை இனிது விளங்காது. ஆதலால் இரண்டுமுடைய நிலவுலகிற் பகுத்தறிவோடு பிறத்தல் கடவுளை வழிபடுதற் கேதுவாயிருத்தலின்,

"எண்ணரிய பிறவிதனின் மானுடப் பிறவிதான்
யாதினும் அரிதரிதுகாண்"

(சித்தர்கணம்,4)

என்றார்.

உயிர் ஒருமுறை மனிதப் பிறப்பெடுத்தால் அதன் அடுத்த பிறவியும் மனிதப் பிறவியாயிருக்க வேண்டுமெனல் கட்டாய மில்லை யாதலின்,

"இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ"

(சித்தர்கணம், 4)

என்றார்.

அரிய மனிதப்பிறவி பெற்றபின் உலக நடையிற்செல்வது துன்மென்பார்,

"துன்பமா யலையவோ உலகநடை யையவொரு
சொப்பனத்திலும் வேண்டிலேன்?'

(சுகவாரி 4)

என்றார்.

உலகநடையினியல்பினைச் சித்தர் கணம் 5-ஆம் பாட்டிலே அடிகள் தெளிவாகப் பேசுகின்றார் :

"பொய் மிகுந்து விளங்கும் உலக நடையைப் பற்றி யாது சொல்வேன்? உலகினர் காலங்கழித்தல் எப்படியெனில் நிலையற்ற வுடலினைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு உணவுக் காகத் திரிதல், உண்டபின் தூங்குதல் என்னும் அவ்வளவினதே.

இந்த இரண்டும் வஞ்சகத்திற் கிடந்தருவதேயன்றி உயிர்க் குறுதி பயக்கும் நற்றவமாமோ? இது கண்ணிலாத குருடர்க்கும் வெளியாய்த் தெரிந்ததே. இவ்வொழுக்கத்தைக் கண்டித் தொழித்து அதனின் விலகி நிற்றல் எந்தக் காலத்திலோ எனக்குத் தெரியவில்லை" யென்றது காண்க.

அடிகள் ஐம்பெரும் பாதகமில்லாத நல்லொழுக்கம் வேண்டுமென்பார்.

"கொலை களவுகட்காமம் கோபம்விட் டாலன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருள் தான் வாய்க்கும் பராபரமே"
என்றார்.

(பராபரக்கண்ணி,288)

கொல்லாமையை அடிகள் மிகவும் உறுதியுடன் வற்புறுத்துகின்றார். கொல்லா விரதத்தை உலகத்தார்க் கெல்லா முரைக்கும் இச்சையுடையார் அடிகளாதலின்,

"கொல்லா விரதங்குவலயமெல்லாமோங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவ்தெ னிச்சை பராபரமே"
என்றார்.

(பராபரக்கண்ணி,54)

ஆனந்தமானபரம்1-ல் "கொல்லாமையாகிய குணம் எத்தனை தீக்குணங்களைப் போக்கும்,அஃது இல்லாத விடத்துக் கொடிய நடக்கைகளெத்தன்ன? ஓரமான செய்கைகளெத்தனை ? முரணான கொடுமைகளெத்தனை ? அறியாமையால் வரும் வீணான கொடுமைகளெத்தனை? செருக்கான செய்கைகளெத்தனை ? கரவான செயல்கள் எத்தனை? உயர்ந்த நல்ல காரியங்கள் சொன்னாலும் தெரியா திருக்கும் வகைகள் எத்தனை? நற்கதிக்கென்று அமைத்த அருள் நெறியிற் செல்லாது தவறிழைப்பதெத்தனை? வீண் கூட்டங்களெத்தனை? பயனில் முயற்சிகள் எத்தனை? பயனற்ற நினைவுகள் எத்தனை? சஞ்சலங்கள் எத்தனை?

நிலையற்ற உடலில் வைத்த விருப்பத்தாற் செய்யுஞ் செயல்களெத்தனை ?உனக்கடிமை யாகிய நான் இவற்றிற் கெல்லாம் ஆளாவேனோ,''என்றது காண்க.

கொல்லாமை யென்பது எவ்வுயிரையும் அதன் உடலில் நின்று பிரிக்காமை யென்பது மாத்திரமன்று. பிறவுயிர்க் கெவ்வகையான தீங்கு மியற்றாதிருத்தலும் அதன் கண் அடங்கும். எல்லா உயிரையுந் தன்னுயிர் போற் கருதி அவற்றிற்கு நன்மை செய்தலே கொல்லாமையாகும் .

''எவ்வுயிர்த்திரளுமுலகி னென்னுயி
ரெனக்கு ழைந்துருகி நன்மையாம்.''(சிற்சுகோதயம்,8)

என்னுயிரெனக் கொடிய செய்கைகள் கொலை செய்வாரிற் காணப்படுதல் யார்க்குந் தெளிவு. பிறருக்குப் பசி வந்த காலை உணவு கொடுத்தல ஆசாரக்குறை, தாகந்தவிர்ப்பத் தண்ணீருதவுதல் ஆசாரக் குறையென்ற கொள்கையுடையார் இரக்கமின்மையால் ஓரமுடையவர் களாகின்றார்கள். ஒருவனுக்கு இருமனைவிகளும் குழந்தைகளு மிருக்குங் காலை ஒரு மனைவி தன் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதுபோல மற்றொரு மனைவியின் பிள்ளைகளைக் கவனியாதிருத்தல் ஓரமான செயலுக்கு உரிய எடுத்துக்காட்டாகும். இஃதும் தன்னைப் போலப் பிற உயிரைக் கருதாமையால் வருவதே. கொன்றுண்பார்க்கு வன்குணம் அமையுமென்று நூலோர் கூறுகின்றார்கள்.

''படை கொண்டார் நெஞ்சம் போல் நன்றூக்கா தொன்றன்
உடல்சுவை யுண்டார் மனம்''

என்றார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார். அறியாமையாற் சிறு தெய்வங்கட்குச் சூற்பன்றி. எருமை, மாடு, ஆடு முதலியவைகளைப் பலியிடுதல் நிகழ்தலால் ''பாழ்ங் கல்லாமை எத்தனை?'' என்றார். புதையல் ஒன்றைப் பூதமொன்று காப்பதாகக் கேள்வியுற்று அதற்கு நரபலி கூடச்

செய்வதற்கு அஞ்சாமை உலகத்திற் காணப்படுகின்றது. அகந்தை காரணமாக, அரசரும் செல்வரும் தொழிலாளரும் பிறரும் தங்கள் எதிரிகளைத் துன்புறுத்து வதுங்கொலை செய்வதும் எத்துணை முறை உலகில் நிகழ்கின்றன.

காமங்காரணமாக ஒருபெண்ணை விழைவார் பலருட் கலாம் விளைந்து கொலை நிகழ்தல் யாவரும் அறிந்ததே. ஊனுண்பார்க்கு எவ்வளவு போதித்தாலும் தங்கள் பழக்கத்தை விடுதல் கடினமென்று சொல்வதோடமையாது ஊனுண்டலே நல்லதென்று வாதித்தலுங் காணப்படுதலின் ''சற்காரியஞ் சொல்லிடினு மறியாமை யெத்தனை'' யென்றார். தனக்குத் தீங்கிழைத்த பிறவுயிர்க்குந் தீங்கிழையாமையாகிய அருள் நெறி வீடு சேர்க்குமாதலின், 'கதிக்கென் றமைத்தவருள் என்றார். வீண் பொழுதுபோக்குவார் கூடுங் கூட்டங்களிலே வேடிக்கை விளையாட்டாகச் சாவற் போர் முதலிய கொடுமைகள் நிகழ்தலின் அடிகள் அவற்றைக் குறித்துரைத்தார். ஊன் வேள்வி முதலியன இயற்றினாற் பலன் உண்டென்று கருதி அவற்றைச் செய்ய முயலுதலும் அவற்றைச் சைவர்கள் செய்யலாமோ செய்யலாகாதோ வென்ற ஐயுறவுகளும் பிறவும் ஏற்படுதலாற் 'சிந்தை எத்தனை சலனம் என்றார். நில்லாத தேகத்தைநோயினின்று காத்தற்கு ஊன் கலந்த மருந்து முதலியன உட்கோடல் கொலைச் சார்புடையதாகலின் இந்திரசாலம் போன்ற தேகத்தில் வாஞ்சை முதலா அல்லலாமை யெத்தனை'என்றார்.

எல்லாவற்றானுங் கொலையை யொழித்தவர் நல்லவரென்பது அடிகள் கருத்து.

''கொல்லா விரதம் ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே'' (பராபரக்கண்ணி,192)

இறைவனது திருவருளை நாடி நிற்பதொன்றே அடிகள் யாண்டும் விரும்புவது. இரக்கமும் ஒருவருக்குத் திருவருளு தவியால் உண்டாவதென்பார்,

''எவ்வுயிரும் என்னுயிர் போ லெண்ணி இரங்கவுநின்
தெய்வவருட் கருணை செய்யாய் பராபரமே''என்றார்.

(பராபரக்கண்ணி65)

அன்பர் பெருமை கூறுமிடத்தும், கொல்லாமை அன்பரது சிறப்பிலக்கண மென்பார்.

''எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர் கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி அன்பர் நெறி 12)

என்றார்.

''கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே''
என்றதுமது.

(பாயப்புலி22)

இல்லறம் துறவறம் என்ற இருநெறியுந் திருவருள் வழி நிற்போக்கு மேன்மை தருவனலே என்பது அடிகள் கருத்து.

''சாட்டையிற் பம்பர சாலம்போ லெலாம்
ஆட்டுவான் இறையென அறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டம் ஒன்று அறஅருட்செயலின் நிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டும் மேன்மையே''

(ஆசையெனும்,3)

என்றது காண்க.

ஒரு கயிற்றிற் கட்டிய பம்பரத் தொகுதிகள் போல எல்லா உலகங்களையும் ஆட்டுவிக்கின்றவன் கடவுளென்றறிந்து எதையும் ஆசைப்பட்டுப் பெற முயலாமல் திருவருட் செய்கைக்குட்பட்டு நிற்பையாகில் இல்லறம் துவறமாகிய இரண்டும் மேன்மை தருவனவே என்றார். உலகங்களெல்லாம் பம்பரம் போன்ற வடிவுடையனவாய் கடவுட்சத்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு சுழல்கின்றமை இக்காலத்துப் பூத நூல் வல்லாரும் நன்கறிந்ததே.

உயிர்கட் கிரக்கமுடைய அன்பருக்கே தான் ஏவல் செய்ய விரும்புவதாக அடிகள் குறித்தனர்.

தம்முயிர்போ லெவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள் கூர்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே ''

(பராபரக்கண்ணி,149)

''அளவின் மகமெல்லாம் புரிந்தோரை வாழ்வித்தனை ''

(எனக்கெனச்செயல்,24)

என்றவிடத்து மகமென்றது ஊன் பயிலாத சிவ வேள்வியை என்று கருதுக. திருவருளை நாடி நிற்பார்க்குக் கல்வியிலும் ஒழுக்கமே வேண்டற்பாலது என்பதே அடிகள் கருத்து. அடிகள் எக்குறையினையும் தம்மேலேற்றிப் பேசுமுகத் தால் பிறருக்கு அறிவுறுத்து மியல்புடையார்.

சித்தர்கணம் 10 ஆம் பாட்டில் ''கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள், கற்றும் (நல்வழியில் நடத்தற்குரிய) அறிவில்லாத என் விதியை என்னென்று சொல்வேன். ஒப்பற்ற ஞானமுறையை நல்லோர் எடுத்து மொழிந்தால் கிரியை முக்கியமென்று அவருக்கு எதிரிடை கூறுவேன். கிரியை முக்கிய மென்று ஒருவன் சொன்னால் அவனை எதிர்த்து நின்று ஞானம் முக்கிய மென்று சொல்லுவேன். வடமொழிவல்லவன் ஒருவன் வந்தால் தென் மொழியிலே எல்லாம் நன்கமைந்ததாகப் பேசி வழக்கடுவேன் தக்க தமிழறிஞர் வந்தால் வட மொழியில் மேற்கோள்கள் சிலவற்றைக் கூறுவேன். ஒரு நிலையில் நின்று உண்மை பேசி வெல்லாமல் எவரையும் மயக்கஞ் செய்யப் படித்த கல்வி எம்முத்தி தரும்'' என்றனர்.

மௌனகுரு 6ஆம் பாட்டில் ஒழுக்கக் குறைகளைத் தம் மேல் வைத்து அடிகள் கூறுகின்றார். ''மேலாகிய அறிவு நூல்களைக் கல்லாமல் உலக நூல்களைக் கற்றுப் பெற்ற அறிவும், அந்த நூல்களைக் கேளாத கேள்வியும் இரக்கமற்ற பார்வையும், கொலை, களவு, கள், பிறன் மனை விழைதல் என்பவற்றை விரும்பும் நெஞ்சமும், பிறரை வஞ்சிக்கும் பொய்மொழியும் ஆகிய இவையன்றி நன்மைகள் பொருந்துங்

குணம் எத்தனையும் நானறியேன் புருடவடிவம் பெற்றதே யல்லாமல் கனவிலும் புருடார்த்தமாகிய அறம் எதையும் நாடமாட்டேன். எனக்கு உய்யும் வழி எவ்வழியோ தெரியவில்லை, '' என்றனர்.

கற்றாலும் ஒழுக்கமில்லாத வழிப்பயனில்லை யென்பார்,

''கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே
சுற்றுந் தொழில்கற்றுச்சிற்றின்பத் தூடு
சுழலின் என்னாம்''

என்றார்.

(பாயப்புலி,57)

நூலறிவானது அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட கடவுளைக் காணப் பயன்படாதாதலின் திருவருளின் வழி அது பெரும் பயனைத் தராதென்பார்,

''நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்

போலே கருவிநன்னூற்போதம் பராபரமே ''

(பராபரக்கண்ணி, 186)

என்றார்.

நூலேணி என்றது சாத்திரங்களை பருத்தி என்றது கருவி நூல்களை ஏணி வைத்து ஆகாயத்தை எட்ட முடியாமை போலச் சுட்டறிவினா லுணரப்படும் நூலறிவு கொண்டு சுட்டிறந்த பெரும் பொருளை உணர முடியாது என்றது கருத்து.

'ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்காகாது' என்றபடி நூலிற் கற்றதை வாயினாற் பேசிக்கொண்டிருப்பதனால் வாக்கு வாதம் உண்டாகுமேயன்றி இன்பம் யாதும் நுகர முடியாது. திவருளில் நாட்டமில்லாது கிளிப்பிள்ளை போலக் கேட்டதைப் பேசிக்கொண்டிருப்பதாற் பயனில்லை.

நூலாராய்ச்சி மாத்திரஞ் செய்து மகிழ்கின் றவர்கள் சிறு வீடு கட்டி மணற்சோறு சமைத்து விளையாடும் சிறுபிள்ளைகளை யொப்பர்.

''வாசகஞானத்தால் வருமோ சுகம்பாழ்த்த
பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே''

''கேட்டதையே சொல்லுங் கிளிபோல நின்னருளில்
நாட்டமின்றி வாய்பேசல் நன்றோ பராபரமே.''

''சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றை யொக்கும்
மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே.''

பராபரக்கண்ணி 188, 189, 187

திருவருளின் வழிநிற்போர் தத்தந் தகுதிக்கேற்றவாறு போக நெறியிலாவது வீட்டு நெறியிலாவது செல்லற்குரியர். சிவசத்தி வழிபாட்டினால் விரும்பியபேறு கிடைக்கு மென்பது அடிகள் கருத்து. ஆதிசத்தியாய் நின்று உயிர்களைப் போகத்திற் செலுத்தியும். அருட் சத்தியாய் நின்று வீட்டினிலுய்த்தும் பேருதவி புரியும் அம்மையை வழிபடுவதின் பயன் கூறுவார்,

''பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கள் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்
பவிசுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிரமணுகாக்
கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மை நின்றாளிற்
கருத்தொன்று முண்டர்குமேல்''

(மலைவளர் காதலி,1)

''பட்ட வர்த்தனர் பராவு சக்ரதர பாக்ய மானசுப யோகமும்
பார காவிய கவித்வ நான்மறை பராயணஞ்செய்மதி
யூகமும்

அட்ட சித்தியுநல் லன்பருக் கருள விருது
கட்டியபொனன்னமே''

(அகிலாண்டநாயகி,1)

''பூதமொடு பழகிவள ரிந்திரிய மாம்பேய்கள் புந்திமுத
லானபேய்கள்
போராடு கோபாதி ராட்சசப் பேய்கள்என் போதத்தை
யூடழித்து
வேதனை வளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன் விதித்தானிவ்
வல்லலெல்லாம்
வீழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய வித்தையை
வியந்தருள்வையோ''

(மலைவளர் காதலி 7)

என்றது காண்க.

போகநெறியை விட்டு ஞானநெறியை யடைதல் மிகவும் அரிய செய்கையென்பார், ஐம்புலன் நுகர்தற் குரிய பொருள்கள் நெருப்பாறாகவும், ஞானம், அதனைக் கடக்கு மயிர்ப்பாலமாகவு மிருப்பதாகக் கூறினர்.

''ஏறுமயிர்ப் பாலம் உணர்வு இந்தவிட யங்கள்நெருப்பு
ஆறெனவு நன்றா யறிந்தேன் பராபரமே.''

(பராபரக்கண்ணி,174)

தாயுமான அடிகள் உலகநெறியையுந் தவநெறியையும் ஒரு செய்யுளில் வேற்றுமைநயந் தோன்றக் கூறியுள்ளார்.

எங்கு நிறைகின்ற பொருள் 9 ஆம் பாட்டில் ''என் அன்பர்கள் மரவுரியை உடுத்திக் கொண்டும் மலை நெல்லினையும். காட்டு நெல்லினையும் பல்லினாற் கோதி யுண்டும், மரங்களினின்று உதிர்கின்ற சருகுகள் தமது வாயில் வீழ்ந்தால் அவற்றைத் தின்றும், கடுமையான பசியைத் தவிர்த்துக் கொண்டும்.தீ, வெயில், மழைமுதலியவற்றால் வருந்திக் கொண்டும், மூலாதாரத்திலுள்ள அனலைத் தலை வரை எழுப்பியும், புனிதநீரில் மூழ்கியும், உடம்பு நம் முடையதல்லவென்றும் கருதி உடலின்பத்தை விரும்பாது அறிவின்பத்தை விரும்பியோகம் நடத்தினார்கள். பாவி களாகிய யாங்களோ விரும்பிய வண்ணம் அறுசுவை உணவுகளை அருந்தி. இடுப்பில் விரும்பிய உடைகளெல்லாம் உடுத்தி மேடைமாளிகைகளி லமர்ந்து வேறொரு வருத்தமு மில்லாமல் இரவும் பகலும் மகளிரோடு கலந்து இருப்ப தானோம், நாள்கள் எவ்வாறு பிழைப்பதென்று சொல் வாயாக'' என்றது காண்க.

எத்தன்மையான போகத்தை நுகர்ந்தாலும் திருவருளை மறவாத வரந்தந்து கடவுள் தம்மைக் காக்க வேண்டுமென்பார்,

''பூங்கொத்துக்கள் விரிந்து மணங் கமழும் பொழில் களிலே நல்ல நிழலில் தங்கியிருந்தாலும், குளிர்ந்த இனிய நீரினைக் கையினாலள்ளி உட்கொண்டாலும், அந்நீரிடை முழுகி விளையாடினாலும்,தண்ணிய சந்தன மணங்கலந்த காற்றானது முற்றத்தில் உலாவக் கண்டு மகிழும் வசதியமைந்த காலத்தும், வெண்ணிறமிக்க முழுமதி பட்டப்பகற்போல நிலவு வீசுதலைக் கண்டு இன்புறுங்காலத்தும்,விண்ணவர் பெற்ற கடலமுதம் போன்ற அறுசுவையுணவு கொண்டின் புறுங்காலத்திலும் நறுமணமாலை, வாசனைப் பொருள்கள், வெற்றிலை பாக்கு முதலிய விரும்பின யாவும் விரும்பிய அளவு நுகர்ந்து பலவகை விளையாட்டுகளிற் பொழுது போக்கி இனிது துயின்றாலும் , எக்காலத்தும் நின்னருளை மறவா வரந்தந்து அடியேனைக் காத்தருள்வாய்'' என்றார்.

கடவுளை நம்பி அன்பொடு தொழுது வைதாலும், வாழ்த்தினாலும் கடவுள் பொறுத்தருள்வர். எனினும் அவரை எக்காலத்தும் வாழ்த்துவதே சிறந்த முறை என்பார்,''வாயார உண்டபேர் வாழ்த்துவதும் நொந்த பேர் வைவதும் இந்த உலகம் வழக்கம். ஆனால் உன்னுடைய ஞானநூல் முறை

யாதெனின், அங்ஙனமிருக்க, அதற்கு மாறாகக் குழறுதல் நல்லதன்று. ஆகலின் உலக முறை இரண்டில் எது சிறந்ததென்று தாய் போற் குற்றம் பொறுக்கும் நீ தெளிவாக உரைத்தருள்வாய்''

(சச்சிதானந்தசிவம், 8)

என்றார்.

போகம் வேண்டிச் செல்லும் நெறியிலே பலகாலும் முயன்று முத்திநெறியை விரும்பாத அறிவிலேன் என்று தம்மை இகழ்ந்து சித்தி நெறிக்குத் தாம் தகுதியிலராகக் கூறி அன்பர் பணிசெய்யும் பத்தி நெறியாவது தமக்கு அருள் வேண்டுமென்றுஅடிகள் வேண்டினர்.

''புத்திநெறியாக வுனைப்போற்றிப் பலகாலும்
முத்திநெறி வேண்டாத மூடனேன் ஆகெடுவேன்
சித்தி நெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல்செயும்
பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே.''

(திடமுறவே,9)

இதனால் சித்திநெறியும் முத்திநெறியும் ஒன்றோ டொன்று தொடர்புடையன வென்பதும், பத்திநெறி இவற்றிற்கு வேறாவதென்பதும் அடிகள் கருத்து என்பது தெளிக.

8. சித்தரியல்பு

முத்தி யடையும்வரை உடல் வேண்டப்படுமாகலான் பல பிறவிஎடுப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு பிறவியிலேயே காயாசித்தி பெற்று முத்திக்குரியராதல் சிறந்ததென்பது அடிகள் கருத்தாதலின்,

''தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி ஐயா (பராபரக்கண்ணி, 357)

என்றார். இதனுள் யாதேனுமொரு சித்தி என்றது மூவகைச் சித்திகளுளொன்றை யென்க.

''முத்தியுனுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றோர்

எத்தனை பேரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி,209)

என்றவிடத்து உருவுருவசித்தி, அருவசித்தி, அருவசித்தி யென்பன குறிக்கப்பட்டன. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் உருவ சித்திபெற்றவரென்றும் சம்பந்தமூர்த்தியும் அப்பரும் அருவுருவசித்தி பெற்றவரென்றும் மணிவாசகப் பெருமான் அருவ சித்தி பெற்றவரென்றுங் கூறுப அகண்டாகார சிவத்தின் பேரருள் பதியப்பெற்ற அன்பரது திருமேனி கற்பூர தீபம் போல விளங்கும் என்பார்.

''சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தா ருடல்தீபம்
வைத்த கர்ப்பூரம்போல் வயங்கும் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி,245)

என்றார்.

அவர்கள் உடம்பு தூயதாயும் மயக்கஞ் செய்யாத அறிவுமயமாயு மிருக்கு மென்றறிக.

''வெளியாய் அருவில் விரவுமன் பர்தேகம்
ஒளியாய் பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி,190)

என்றதுமது. பட்டினத்தடிகள் போலச் சீவன்முத்தர் திருமேனி, அவர்கள் முத்தி யெய்தியபின் இலிங்க வடிவமாயிருப்பது முண்டென்பதை,

''சத்தாகி நின்றோர் சடங்கள் இலிங்கமென
வைத்தாரும் உண்டே என் வாழ்வே பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி,244)

என்ற வினாவினா லறிவுறுத்தினார்.

காயசித்தி முத்தியின் பொருட்டாதலின், முத்தி யடையும் வரை உடல் வேண்டுமென்பார்,

''அறிவி லறியாமை யற்று அறிவாய் நின்று
பிறிவற ஆனந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழ்ந்தால்
அன்றைக்கு உடல் வேண்டேன் ஐயாஇவ் வாக்கையையே
என்றைக்கும் வேண்டுவனே யான்''

(உடல் பொய்யுறவு, 33)

என்றார். உலகப் பொருளையறியும் அறிவும் அறியாமையும் ஒழிந்து அருளில் நிலைபெற்ற அறிவாய் நின்று சிவானுபவம் பெற்றுத் தற்போத மொழிந்த அந்த நாளில் உடல் வேண்டேன். அதுவரை இந்த உடம்பே எப்போதும் வேண்டும் என்றது காண்க.

''சட்டையொத்த இவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச
நிட்டையைப் பெற்றையா நிருவிகற்பங் காண்பேனோ''

(காண்பேனோவென்கண்ணி,32)

என்றதுமது. முடிந்த பயனாக உடற்சித்தியை அடிகள் வேண்டிற்றில ரென்பது,

'' காற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமழியாதசித்தி
பெற்றாலும் இன்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி 285)

என்றமையால் இனிது விளங்கும். உடலுள்ளபோதே சீவன் முத்தியமையாமல், உடல் நீத்தபின் உயிர் முத்தியிற் சேர்தலென்பது பொருந்தாதென்பார்,

''உலக நெறி போற்சடலம் ஓய உயிர்முத்தி
இலகும் எனல்பந்த இயல்போ பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி, 358)

என்றார்.

தமக்கு மேற்பிறவி யுண்டெனில், யோகநெறி நின்று காயசித்திபெற்று முத்தி நாடும்படி உதவவேண்டும். பிறவிஇல்லையெனின் அருட்சித்தி துணை கொண்டு உயிர் முத்தி யெய்தவும் உடல் கற்பூரதீபம்போல வயங்கவும் இறைவன் அருள்புரிய வேண்டும் என்பார்,

''இன்னமும் பிறப்பதற்கு இடமுண்டென்றால் இந்த உடம்பு இறவாதிருக்கும் படி மூலாதாரத்தில் உண்டாகின்ற அனலானது அமுதத்தை ஊற்றும் மதி மண்டலத்திற் பொருந்தும்படி என் தாயாகிய குண்டலிசத்தியினிடத்திலே மாறுபாடு யாதுமில்லாது குழந்தை போல என்னை வளர்த்திடும்படி பேயேனை ஒப்புவித்தல் வேண்டும். பிறவாத நெறி எனக்கு உளதாயின் இப்பிறவியிலேயே கற்பூர ஒளி போல மின்னும் படி எங்கும் நிறைந்த அருட்சத்தியாகிய பராசத்தியினிடம் வினையேனை ஒப்புவித்து வீட்டுநெறி அடைவித்தல் மிகவும் நல்லது. இந்த இரண்டு வழியுமில்லாது உலக நெறிதான் எனக்கு உண்டெனில் தன்னந் தனியனா யிருக்கிற சிறியேன் அதனைத் தாங்க மாட்டேன்,'' என்றது காண்க.

காயசித்தியும் முத்தியும் பெற்ற பெரியோர்களைச் சித்தர்கணத்தில் வைத்துப் போற்றுவாராயினர்.

(சித்தர்கணம்,8)

சித்தர்கள்பால் அடிகள் வேண்டும் வரம் சித்தர் கணம் நான்காவது பாட்டினிற் காணப்படும்.

இந்த அகன்ற உலகிலே நான் உள்ளபொழுதே திருவருளாகிய வான் மண்டலத்தினின்றே நிலைத்த வரமாக இன்ப மழையைப் பொழிகின்ற மேகத்தோடு சேர்ந்து என் அறிவானது பரவசப்படும்படி செய்வது நன்று. அத்தகைய நிலையில் உறுதியுறும் வரை இந்த உடம்பின் கூத்துக் கலையாமல் குண்டலிசத்திஎன்னும் அம்மையின் அருளினாலே ஆகாயத்திலுள்ள மதியின் அமுதம்ஆனது இடையறாது பொழியப்பெறுவான் உங்கள் அடிமையாக வேண்டுவேனென்றார்.

சித்தர்கள் அட்டாங்க யோகம் வாய்ந்தவர்களாதலால்,

''மெய்திகழும் அட்டாங்க யோக
வேந்தரே பூமிக்குள் வளர்''

(சித்தர்கணம்,5)

என்றும்,

''என்றைக்கும் அழியாத சிவராச யோகராய்''

(சித்தர்கணம் ,6)

என்றுங்கூறினர்.

யோகம் என்பது நுண்ணிய உடம்பிலுள்ள சுழுமுனை என்னும் நாடியின் வாயிலாகப் பிராணவாயுவின் உதவியால் மூலதாராத்துக்கு மேலுள்ள அனலைச் சிரசின் நடுவிலுள்ள சந்திரமண்டிலத்திற் சேர்த்து அதன்கண் நின்றொழுகும்

அமுதத்தினை உடலெங்கும் பரவச் செய்து நெடுநாள் உயிரோடிருத்தலாகிய காயசித்தியைக் கருவியாகக் கொண்டு கடவுளை நினைந்து வழிபடுமுறை.

''மூலப் பிராண னோடங்கியைச்
சோம வட்டத் தடைத்துஞ்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
டோறு நிலைநிற்க வீறு
சித்திசெய்தும்''

என்றவிடத்து யோகித்தினியல்பு குறிக்கப்பட்டது காண்க. யோகத்தில் ஆறு ஆதாரமும் மூன்று மண்டலமும் இன்றியமையாதவை.

''கெடிகொண்ட தலம் ஆறும் மும்மண்டலத்தினும் கிள்ளாக்குச் செல்ல

(சித்தர்கணம்,6)

என்றது காண்க.

இடைகலை, பிங்கலை சுழுமுனை என்னும் மூன்று நாடிகளும் ஆறு ஆதாரத்தையும் மூன்று மண்டலத்தையும் ஊடுருவிச் செல்லுவன. சுழுமுனை என்பது உடம்பின் நடுவாகவுள்ளது. இடைஎன்பது இடது நாசியினால் உள்ளே வாங்கும் மூச்சாகும். பிங்கலை என்பது வலது நாசியின் வழியாகச் செல்வது சுழுமுனை என்பது இரண்டு பெருவிரல் வரையும் இருபிரிவாகவும் மூலாதாரமென்பது, குறிக்கும் குதத்திற்கும் நடுவே வட்ட வடிவமாயுள்ளது. அதன் நடுவே மின்னல் ஒளியுடைய முக்கோணம் ஒன்றிருக்கின்றது. அம்முக்கோணத்தில் நடுவே நாலிதழ்ப் பூவொன்றிருக்கின்றது, அந்தப் பூவிற்கு நடுவில் கணபதியும் அவருடைய பச்சை நிறமான சக்தியும் எழுந்தருளி இருப்பார்கள். ஒங்காரத்திற்கு நடுவில் கணபதியும் அவருடைய பச்சை நிறமான சத்தியும்

எழுந்தருளி இருப்பார்கள். ஓங்காரத்திற்கு அணித்தாகக் குண்டலி சத்தி என்பது மூன்றரை வளையம் உள்ள பாம்புபோல் மூலாதாரத்துள்ள சுழுமுனையின் வாயை அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மூலதாரத்துக்கு மேல் இரண்டங்குலத்தில் சுவா திட்டானாமென்னும் ஆதாரமுள்ளது. அது நாற்கோண முடையது. அதன் நடுவில் ஆறிதழ்ப்பூ வொன்றுள்ளது. அதன் நடுவில் நகர எழுத்துள்ளது. அதன்கண் அயனார் தமது சத்தியோடிருப்பர். இந்த இடம் பொன்னிறமானது. இது முதற்கலையின் கூறு.

உந்திக்கமலமே மணிபூரகமெனப்படும். இஃது ஏழாம் பிறை போன்றிருக்கும் . இதன் நடுவே பத்து இதழையுடைய மலர் வட்டமாயிருக்கும். அதன் நடுவிலே மகரவெழுத் துள்ளது. அதன்கண் திருமால் தமது சத்தியோடிருப்பர். இது பளிங்கு நிறமுள்ளது. இஃது இரண்டாங்கலையின் கூறு.

இதய கமலம் அனாகத மெனப்படுவது. இதன்கண் ஒரு முக்கோணமும், அதன் நடுவில் பன்னிரண்டிதழுடைய ஒரு பூவும் உள்ளன. அந்தப் பூவின் நடுவில் சிகாரவெழுத்துள்ளது, அதனடுவில் உருத்திரமூர்த்தி தமது சத்தியோடு வீற்றிருப்பர். இது மூன்றாங்கலையின் கூறு.

கழுத்திலே விசுத்தி என்னும் ஆதாரமுள்ளது. இஃது அறுகோணமாயிருக்கும். அதன் நடுவிலே பதினாறிதழ்ப் பூவொன்றுளது. அதன் நடுவே வகார எழுத்திருக்கும். அதன் நடுவில் மகேசுவரர் தமது சத்தியோடு எழுந்தருளியிருப்பர். இது நான்காம் கலையின் கூறு. இது மேக நிறமுள்ளது.

ஆஞ்ஞை என்னும் ஆதாரம் இரண்டு புருவத்திற்கு மிடையே யுள்ளது.மூன்றிதழ்ப் பூவொன்றின் நடுவில் யகாரத்தில் சதாசிவமூர்த்திமனோன்மணியுடன் எழுந்தருளி இருப்பர்.இதுபடிக நிறமாய்,ஐந்தாங்கலையின் கூறாயுள்ளது.

இந்த ஆறு ஆதாரங்களிலும் உள்ள பூக்களின் இதழ் நுனிகள் கிரந்த எழுத்திலுள்ள ஐம்பத்தொரு எழுத்துப் போலிருப்பதால் ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்களும் அவை களிலுள்ளன வென்று கூறுதல் மரபு. கிரந்த எழுத்து தமிழ் எழுத்திலிருந்து வந்தவை. க்ஷகரம் ஐம்பத்தொரு எழுத்தில் தனி எழுத்தன்று.

இந்த ஆறாதாரங்கட்குயிரான மந்திரங்கள் பிரணவமும் ஐந்தெழுத்துமாம்.

“ஓங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப் பாங்காய் நடத்தும் பொருளே அகண்ட பரசிவமே ”

(பாயப்புலி,9)

என்றது காண்க.

க்ஷகாரமானது ககரமும் சகரமும் சேர்ந்தது ஆதலால் அதைத் தவிர்த்து எழுத்துக்கள் ஐம்பது ஆதலின்,

“ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்து வேதங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தே யனைத்தாக மங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தின் அடைவை யறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தே ஐந்தெழுத் தாமே”

என்ற திருமூலர் வாக்கானறிக.

இனி மும்மண்டலங்களாவன: நெருப்பு மண்டலம், ஞாயிற்று மண்டலம், திங்கள் மண்டலமென்பன. நெருப்பு மண்டலம் மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற் கிடைக்கு மேலிருக் கின்றது. அது முதற் பூதமும் இரண்டாம் பூதமும் கூடின விடத்தில் நாற்கோணமாய் நடுவேயொரு முக்கோணமுடைய தாய் நாலிதழ்ப்பூப் போன்றிருக்கும்.

ஞாயிற்று மண்டலம் உந்திக்கு நாலுவிரலுக்கு மேலே இருதயகமலத்திற்கு அருகாக அறுகோணமாய் எட்டிதழ்ப்பூப்

போன்றிருக்கும். திங்கள் மண்டலம் தலை நடுவில் மிகுந்த வொளியோடு அமுதக்கலையுள்ளதாய் விளங்கும். சிலர் நெருப்பு மண்டலம் மூல முதல் உந்திவரையிலும், ஞாயிற்று மண்டலம் உந்தி முதல் கண்டம் வரையிலும், திங்கள் மண்டலம் கழுத்து முதல் புருவம் வரையிலும் வியாபித்திருக்கின்ற தென்பர். அசபை என்பது மூச்சினை இழுக்குங் காலும் வெளி விடுங்காலும் ஏற்படும் நுண்ணொலியாகிய மந்திரம் அதை அம்சமெனவும், சோகமெனவுங் கூறுவர்; ஊமை மந்திமெனவுரைப்பர். திங்கள் மண்டலம் கீழ் நோக்கிப் பொழியும் அமுதத்தை நாபியின் மேலுள்ள கதிரவமண்டலம் விழுங்கி விடுகின்றதென்றும், அதனால் நரை, திரை, உண்டாகின்றன வென்றும் யோக நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவராஜ யோகமென்பது யோகத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு சிவத்தியானம், சமாதி என்பவற்றை முயன்றடைதலாகும். புருவநடுவிலிருந்து ஆறுவிரற் கிடைக்கப்பால் தலைநடுவில் (பிரமரந்திரத்தில்) இருக்கிற ஆயிரவிதழ்த் தாமரையைச் சிவசூரியனால் விரியச் செய்து, அத்தாமரைப் பூந்தாதுவிலுள்ள திங்கள் மண்டலத்தை மூல நெருப்பினால் இளக்கி அதன் அமுதத்தை எல்லா நாடிகளிலும் பரவச் செய்வதே செய்யுமுறை யென்ப. யோகத்திற்கு முத்திரை, கரணம், பந்த முதலிய பல உபாயங்களிலும், கடவுட்டியானம் சிறந்ததாகலின், யோகத்துடன் கூடிய சிவத்தியானத் தைச் சிவராஜயோக மென்பர். வெறும் யோகத்தினும் சிவ யோகமே மிகச் சிறந்ததாகலின்,

"என்றைக்கும் அழியாத சிவராச யோகமாய் "

என்றனர்.

சுழுமுனை நாடியின் வழியாக, இந்த யோகத்தினியல்பினை அடிகள் சிற்சுகோதய விலாசம் 6 ஆம் பாட்டினும், பாயப்புலி 28ஆம் பாட்டினும் விளக்கியுள்ளார்.

சுழுமுனை வழியாகப் பிராணவாயு முதலியன செல்லுங்காலை, பல வகையான இசையொலிகள் கேட்கப் படும். அவற்றைத் திமூல மாமுனிவர், ஒரு செய்யுளிலடக்கு கின்றார்.

"மணிகடல் யானை வளர்குழல் மேகம்
மணிவண்டு தும்பி வளைபே ரிகையாழ்
தணிந்தெழு நாதங்கள் தாமிவை பத்தும்
பணிந்தவர்க் கல்லது பார்க்க வொண்ணாதே"

(திருமந்திரம், 606)

என்றது காண்க.

"தெசவித மாய் நின்ற நாதங்கள் ஒலிட" *(சித்தர்கணம், 6)*

என்றதுமது.

யோகிகளுக்குத் திங்கள் மண்டலம் விரிந்து அமுதம் பொழிதலின் அதனை அரசர்களது கொற்ற வெண்குடைக்கு உவமையாக்கிப்

"பூரண மதிக்குடை திகழ்ந்திட" *(ஷெ, 6)*

என்றார்.

இனி, அட்டாங்க யோகமானது பதஞ்சலி முனிவரால் யோக சூத்திரத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டது. அவற்றின் பகுதியாவன :- இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம் , தாரணை, தியானம், சமாதிஎன்பன. இயமமென்பது கொல்லாமை, பொய்யாமை, களவின்மை, பொறியடக்கம், உண்மை, பொறுமை, நடுவுநிலைமை, தயை, தூய்மை கள்ளுண்ணாமை, தூய, அளவான உணவு கோடல் என்பன. நியமமாவது:- தவம், செபம் , மன நிறைவு, கடவுள் நம்பிக்கை, கடவுள் வழிபாடு, ஈகை, மெய்நூற் கேள்வி, விரதம் , நன்மையில் விருப்பம், பாவத்தில் வெறுப்பு என்பன.

ஆசன மென்பது முக்கியமாக எட்டுவகை இருக்கை களைக் குறிக்கும். அவற்றுள் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுவது, பதுமாசனம். அஃதாவது, இருதொடை மேலும் இரண்டு உள்ளங்கால்களையும், மாறித்தோன்ற வைத்தல். இடது தொடையில் வலக்காற் பரட்டையும் வலத்தொடையில் இடக்காற் பரட்டையும் வைத்திருத்தல் என்னலாம். சுகாசன மென்பது உடம்பின் வசதிக்குத் தகுந்தபடி இருந்து கொள்ளுதல். அஃது எல்லார்க்கும் இயல்வதே .

பிராணாயாமமென்பது மூச்சை இழுத்து நிறுத்தி வெளியிடுவது அஃதாவது இடது நாசி வழியாகப் பதினாறு மாத்திரைக் காலவளவிலே காற்றை இழுத்து அறுபத்துநாலு மாத்திரை அளவு உள்ளே நிறுத்தி முப்பத்திரண்டு மாத்திரை யாகும் வரை வலது நாசியால் வெளிவிடுதலாம். மூச்சினை இழுத்தல் பூரகமெனவும் கூறப்படும் பிரத்தியாகார மென்பது புறப்பொருள்களில் நின்று மனதை இழுத்துஉள்ளே நோக்குதல் ; தாரணை என்பது உள்ளே இருக்கும் ஆதாரங்கள் ஏதாவதொன்றில் மனதை நிறுத்துதல்.

தியானமென்பது ஐம்புலனையும் அடக்கிக் கடவுளை இடைவிடாது நினைத்தல், சமாதி என்பது மனம் ஒடுங்கி நினைத்த தியானப் பொருளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்றல். எட்டு அங்கங்களையும் எட்டு மலைகளாகக் கூறுவதுமுண்டு. சுழுமுனையின் உச்சியை மேரு வென்பர். குண்டலி சத்தியை யோக முயற்சியால் எழப்பியகாலை அஃது ஒரு நேரான கோல்போல் நிமிர்தலால் அதனை யோக தண்டக்கோல் எனக் கூறலுமுண்டு. சந்திர மண்டலத்திலுள்ள அமுதகலைகளை மேகங்கட்கு உவமை கூறுதலுண்டு.

> ''மைதிகழு முகிலனங் குடை நிழற் றிடவட்ட
> வரையினொடு செம்பொன் மேரு
> மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண்டக் கோல்
> வரைந்துசய விருதுகாட்டி''

(சித்தர்கணம் 5)

என்றதுமது

யோகியர்க்குப் பிராண ஒடுக்கம் வாயிலாக மன ஒடுக்கம் அமைதலின் மனோலயமாயபின், ஞானத்தைப் பற்றுதல் எளிதாமாகலின் யோகியர்க்கே ஞானம் ஒழுங்காம்,

> ''யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான
> தாகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே ''

என்றனர்.

(பராபரக்கண்ணி,90)

பெருஞ் சித்தர்களியற்றும் அற்புதச் செயல்களைச் சித்தர்கணம் முதல் மூன்று பாட்டில் அடிகள் விளக்கினர். மனவேகம் போன்ற வேகத்தோடு எத்திக்கிலும் விரைந்து சென்று ஓடி ஆடி வருதலும், மேருமலையின் உச்சியில் விளங்கும் துருவத்தின் வரைபோய் நிற்றலும், எழுகடலையும் உள்ளங்கை அளவாகக் கொண்டு பருகுதலும், விண்ணவருல கத்தையும் இந்திரனது வெள்ளை யானையையும் பந்தாக விளையாடுதலும்; வான்மண்டலங்களை எல்லாம் கடுகினிற் புகுத்தி எட்டுப்பெருமலை களையுங் காட்டுவதும் வேறு வேறு மேலான சித்திகள் செய்வதும், கற்பக நிழலை உலகத்தில் வரவழைப்பதும், பதுமநிதி, சங்கநிதி என்னும் இரண்டினையும் பணிகொள்ளுதல், இரப்போரை மன்ன ராக்குதலும், ஊழிமுடிவில் உண்டாகும் பெருவெள்ளத்தை ஒரு கிணற்றிலடக்குவதும், உடைந்த ஓட்டினை ஆயிரத் தெட்டு மாற்றுள்ள பொன்னாக்குவதும், ஆதிசேடன் இளைப் பாறும் படியோக தண்டத்திலே உலகத்தைச் சுமப்பதும், ஐம் பூதங்களும் ஒடுங்கிய காலத்துப் பரவெளியில் தங்கி யிருப்பதும் பிரளய வெள்ளத்தில் மிதந்து நீர் மேலுறையும் வண்டு போலச் சுழன்று சிவயோகத்திலிருப்பதும், ஏழு மேகங்களும் மழை பொழி யுங் காலத்து, மதிமண்டலத்தில் தங்கி விளங்குதலும், அயன் முதலியோர் முடிவெய்துங் காலத்திலும் சிவபிரான் அருளால் உலகத்தி லுலாவுதலும்

உலகங்களெல்லாம் கீழ் மேலாகப் புரளும்படி பெருங்காற்று வீசுங்காலத்தில் தாரண யோகத்தினால் மேரு போல அசையாமல் நிற்பதும் செய்ய வல்லவர்கள் பெருஞ்சித்தர்கள் என்றனர்.

சிறந்த சித்திகள் எண்வகையாம். அவற்றுள் அணிமா வென்பது, அணுவிலும் மிக நுட்பமான வடிவுற்று நிற்றல். இவ்வடிவோடு எத்திசையிலும் விரைவிற் செல்லுதல் எளிது. மகிமா என்பது மேருவிலும் மிகப்பெரிய வடிவுற்று நிற்றல். இச்சித்தி கைவந்தவர், மேருவின் முடிவிலுள்ள ஒளிவட்ட மாகிய துருவ மண்டலத்தினை அடைதல் அரிதன்று. (மேருவின் உச்சியிலுள்ள ஒளிவட்டத்தினைத் தவஞ்செய்து துருவன் என்பவன் அடைந்தானாதலின் அதற்குத் துருவ மண்டலமென்று பெயர் வழங்கலாயிற்று).

இலகிமா வென்பது காற்றினும் மெல்லிய வடிவத் தொடு நிற்றல் . இதனால் பிரளயகாரத்திலும், நீர் மேல் உலாவும் வண்டுபோல் உலாவலாம்.

பிராத்திஎன்பது மனதால் எண்ணியதை எண்ணியவாறு பெறுதல், இதனால் கற்பக நீழலும் , சங்கநிதி, பதுமநிதி முதலியனவும் விரும்பியவாறு பெறுதல் கூடும். இரப்பவரை மன்னராக்குதலும். ஓட்டைப் பொன்னாக்குதலுங் கூடும்.

பிரகாமிய மென்பது மனதினால் ஆயிரம் மகளிரைப் படைத்து ஆயிரம் வடிவாயிருந்து அவர்களோடு விளை யாடுதல். இதனால் எவ்வுலக போகங்களையும் எளிதிற் பெறலாம். ஈசத்துவமென்பது அயன் முதலியோரிடத்தும் தன்னாணை செலுத்துதல் இதனால் அயன்பதவிக்கு மேலாய பதவி யேற்றலின், அத்தேவர்கள் முடிவு காலத்திற்குப் பின்னும் இறைவனருளால் நிலை பெற்றிருத்தல் கூடும்.

வசித்துவ மென்பது உலக முழுவதுந் தன்வச மாக்குதலும் உலகினை உண்டாக்குதலுமாம். குறுமுனிவர்

போல எழு கடலையும் உழுந்தளவாக்கி யருந்துதலும், பிரளய வெள்ளத்தைக் கிணற்றிலடக்குதலுமாகிய பல வகை அற்புதங்களையும் இயற்றுதலும், உலகத்தை யோக தண்டத்திற் பிணித்தலும் இதனு ளடங்கும்.

கரிமா வென்பது உலகப் பொருளை நுகர்ந்தும் அவற்றால் கட்டுப்பட்டு மயக்கமுறாமை. இஃது உயர்ந்த முத்திக்குத் தகுதி கொடுக்கும்.

இன்னும் அடிகள் சங்கற்பசித்தரென்பவர்களைப் பற்றிக் கருணாகரக் கடவுள் 10ஆம் பாட்டிலே சிறப்பாகப் பேசுகின் றார். அவர்கள் எக்காலத்தினும் பிறர்க்குதவுவார்கள். இன்சொல்லை யன்றிக் கடுஞ்சொல் என்றும் பகரார். குற்றமாகிய பொய்யினைச் சொல்லார். அவர் நினைத்ததை நினைத்தபடியே இறைவன் அருள்புரிவாராதலின், அவருள்ளத்திலுறைகின்ற கற்பக மரமாவர் கடவுள். பிரமரந்திரமாகிய தலைநடுவிற்குப் பன்னிரண்டங்குலத்திற் கப்பாலுள்ள பெருவெளியிலே பரம்பொருளாகிய சிவ பிரானைக் கண்டுகளிக்கும் பெரும்பேறு பெற்றவர்களே சிறந்த யோகியரென்பார்,

"ஒன்றிரண்டாய் விவரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம் யோகபூமி நின்றுதெளிந்தவர்பேசா மௌனநியாயத்தை "

(மண்டலத்தின்,2)

என்றார்.

"உன் மணிக்குள் ஒளிர் பரஞ் சோதியாம்" (பொன்னை

மாதரை,38)

என்றதுமது.

ஏழு யோக பூமிகளென்றது, ஆறாதாரத்தையும் பிரமரந் திரத்தையுமே. அவற்றைக் கடந்தவர், துவாத சாந்தப் பெருவெளியிலே முதல்வனைக் காண்பவர், 'நில மேழும்'

என்று குமரகுருபர அடிகள் கூறியதுகாண்க. ''அஞ்ஞான பூமி ஏழென்று' தாயுமானப் பெருந்தகையார் எங்கு நிறைகின்ற பொருள் 4ஆம் பாட்டிலே குறித்தனர். அவை உபாதிகளையாதல் ஆணவ காரியங்களை யாதல் குறிக்கும் என்றுணர்க.

''பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சத்த பூமியிடை ''

(எங்கு நிறைகின்ற பொருள்,4)

இதனுள் 'சத்தபூமி' என்பதற்கு ஒலி வடிவாய நூலறி வென்று கூறுவாருமுளர். ஆணவத்தின் காரியம் ஏழென ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் சிவஞான பாடியத்திற் கூறிப் போந்தனர். அவை, மோகம், மதம்,அராகம் கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பன. அவை முறையே மயல் கோடலும்,தான் பெற்றதை மயக்கத் தாற் பெரிதாக மதித்தலும், ஆசை மிகுதலும், பிரிவாற்றாமையாற் கவலு தலும், கிடையாததைப் பெற விரும்புதலும், அதற்கு முயன்று வாடுதலும் பெற்ற சிற்றின்பத்தில் திருப்தி யடைந்து பேரின்பத்தை அவா வாமையுமாம் என்று தெளிக. முத்தியில் விருப்பம் நற்கேள்வி சத்திலே மனநாட்டம், சத்துற்பத்தி, சித்தி இவற்றிற்கு வெறுப்பு, பரநாட்டமின்மை,விழியாநிலை என்பன எதிரிடையாய ஞான பூமிகளாம்.

பூதமைந்தினையும் மாயையும் சகுண மூர்த்தங்களையும், உயிருக்கு அனன்னியமான ஏழு தத்துவங்க ளென்று கூறிஇவற்றைத் தானெனக் கருதுதல் அஞ்ஞான மென்பர் ஏகான்மவாதிகள். தேகம் இந்திரியம்,பிராணன், மனம், புத்தி,அக்ங்காரம்,சித்தம் என்னும் ஏழினையும் உபாதியாகக் கொண்டு இவற்றைச் சத்த பூமி என்பாரு முளர்.

இனியோக பூமிகளை யோக வாசகத்திற் கூறியபடி கொள்ளுதல் ஏகான்மவாதக் கொள்கை, சித்தர்களுள் திருமூலர் மரபினையும் நவநாத சித்தர்களையுமே அடிகள்

விதந்தனர் அகத்தியர். மூலர், போகர் என்னும் மூவர் பரம்பரைகளையே சிறந்தனவெனக் கூறுப. நவநாத சித்தர்களென்ற சொற்றொடர், மௌன குரு7 ஆம் பாட்டிலும் கருணாகரக் கடவுள் 7 ஆம் பாட்டிலும் வந்துள்ளமை காண்க.

நவநாத சித்தர் என்போர் யோகத்தினாற் சுழுமுனை யிலுண்டாகும் நாதத்தில் மனதை வைத்துச் சமாதி யடைந்தவர்களென்றும் அதனால் மரணத்தை வென்று பிரமாண்ட வெளியில் உலாவுகின்றவர்களென்றுங் கேட் கிறோம். நவநாத சித்தராவார் ஆதிநாதர். சத்தியநாதர். சதோகநாதர். வகுளிநாதர், மதங்கநாதர், மச்சேந்திரநாதர். கடேந்திரநாதர், அநாதிநாதர், கோரக்கநாதர்,என்பவர் களாவர்,

சித்தர்களைக் கூறுமுகத்தான் யோகத்தினியல்பினை அடிகள் அறிவுறுத்தினர், ஏனைச் சரியை, கிரியைகளையும் அடிகள் தழுவியுரைத்தவற்றை ஆராய்வாம்:

''மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங் கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி. 156)

என்றவிடத்துச் சிவபெருமானை வடிவத்திலே வழிபடு வதும் சிறந்த திருப்பதிகளுக்குச் செல்வதும், புனித நீரில் மூழ்குவதும் தவமென்று கூறப்பட்டன.

''விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி 157)

என்றமையால் நான்கு நெறிகளும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன வென்பது குறிக்கப்பட்டது.

கடவுட் பூசைக்குரிய தொண்டுகளை அன்புடனியற்று பவர், கடவுளை நேரே பூசை செய்யவிரும்புவர். கடவுளைப் புறத்தே பூசை செய்வோர், அகப்பூசனை செய்ய விரும்புவர். அகப்பூசை செய்பவர் அதனைச் செவ்விதினியற்றுதற் பொருட்டு யோகநெறியில் நிற்பர். யோகநெறி நிற்பவர் கடவுளை அகண்டிதமாய் வழிபடற் பொருட்டு ஞானநெறி அடைவர். சரியைத் தொண்டுகளுட் பாமாலையும் பூமாலையும் சாத்துவது சிறுந்தது. உனக்குப் பாமாலை வேண்டுமா? அல்லது பூமாலை வேண்டுமா? என்று இறைவனை வினவுவார்,

"நாவமுத்துஞ் சொன்மலரோ நாள் உதிக்கும் பொன்மலரோ தேவையுனக் கின்ன தென்று செப்பாய் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 247)

என்றார்.

சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசனை புரிவோர் தற்சுத்தி, இடச்சுத்தி, பொருட்சுத்தி, மந்திரசுத்தி, வடிவச்சுத்தி என்னும் ஐவகைச் சுத்திகள் செய்து வழிபடுவா ராதலின்,

"பஞ்சசுத்தி செய்துநின்னைப் பாவித்துப் பூசை செய்தால் விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 154)

என்றார்.

உட்பூசை செய்தல் இறைவனுக்கு மிக உவந்த தாகலின்,

"நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே சுகந்தம் அன்பே மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி 151)

என்றார்.

இதனுள் மனம் கோயிலாகவும், சிந்தனை பரிமளப் பொருளாகவும், அன்பு திருமஞ்சன நீராகவும் செப் பினமை காண்க.

இறைவனது திருவருள் வேண்டுவார் நான்கு நெறியில் ஏதாவதொன்றில் நிற்க வேண்டுமென்பதைத் தம்மேல் வைத்துக் கூறுவார்,

"எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனை யேனுஞ் செய்து புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயினும் போட்டிறைஞ்சி நில்லேன்நல் யோக நெறியுஞ்செ யேன்அருள் நீதியொன்றுங் கல்லேனெவ் வாறு பரமே பரகதி காண்பதுவே,"

(பாயப்புலி, 31)

இதனுள் வடிவ வழிபாடு கூறவே சரியையுங் கிரியையுங் கூறப்பட்டன. அருள்நீதி யென்றது ஞானநெறியை. யோகநெறி நின்று அருந்தவங்கிடப்பாரது இயல்பைப் பற்றி ஆனந்த மானபரம் 4 ஆம் பாட்டில் விரிவாக அடிகள் உரைத்தனர். அது,

"அறிவுமிக்க பெரியோர் உதிர்ந்த காயையும் இலையையும் கனியையும் சருகையும், மிகுந்த பசிவந்த காலை அதை நீக்கப் பயன்படுத்தியும், பெரிய மலைக் குகையில் கருங்கல் போலசையாது கண்மூடி நெடுங்கால மிருந்தும், ஐந்தீ நடுவே நின்றும், புனித நீரில் மூழ்கியும், உடம்பு எலும்பெலும்பாய்த் தெரியும்படியாகத் தவநிலையில் நின்றும், குருவிகள் தமது தலை மயிரிடைக் கூடுவைத் தலைக்கும் படி வெயிலிலிருந்தும். பிராணவாயுவை அடக்கியும் மனதினை ஒடுக்கியும் பேசா நிலையிலிருந்தும், சூடுதணியும்படி, சந்திர மண்டலத்திலுள்ள அமுதத்தை யுண்டு, காட்டில் தங்கியும், ஆய்ந்த மறைமுடிவான திருவருளை விரும்பித் தேடினார்கள். அடியேன் உலக வாழ்வை விரும்புதல் முறைமை யாமோ," என்பது,

சரியை கிரியை யோகத்தினும் ஞானத்தையே சிறந்ததாக அடிகள் கருதினர்.

உலகப் பொருள்களை அறியும் அறிவும் அறியாமையும் நீங்கிச் சிவபெருமான் கொடுக்கும் கட்டுக்கடங்காத பேரறிவால் இறைவனை அறிவதே ஞானம் என்பது அடிகள் கருத்து.

''அறிவோ டறியாமை அற்றறிவி னூடே
குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை.2)

ஞானம் வந்தபோது உயிரின் சிற்றறிவு மறைந்து பேரறிவு உதிக்குமாதலின்.

''சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
உற்றறியா வண்ணமறிந் தோங்கநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை, 17)

தந்திரமந்திரங்கள் வாயிலாக வழிபாடு நடத்தினால் அறிவு அவற்றைச் சார்ந்து நிற்குமாதலின், அவையாவும் சடமாகிய தத்துவங்களின் அளவாக அமைதலின், ஞானமே இறைவனது திருவுருவாகக் கருதி அவனை வழிபட வேண்டுமென்றார்.

''தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாமறிவென்
றெந்தையுணர் வேவடிவா யெய்துநா ளெந்நாளோ'' *(18)*

சுட்டிறந்து கடவுளை அறியுங்காலத்து அகண்டமாகிய உலகத்தை அவனது திருமேனியாகக் கருது வார்க்கு இவ்வுலகமும் விண்ணுலகமுமாகிய வெல்லாம் ஞானப் பெருக்காகத் தொன்றுமாதலின் அத்தகைய யோகமே சிறந்த யோகமென்றார்,

''தாங்கியபார் விண் ஆதி தானேஞா னாக்கினியாய்
ஓங்கும் யோகவுணர் வுற்றிடுநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, நிலைபிரிந்தோர், (11)

9. அத்துவித இயல்பு

இறைவன் உலகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கின்றா னென்பதைக் கடவுள் அத்துவித்மாய் இருக்கின்றார் என்று மறைகள் செப்பிய இடத்து, ஏகம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல், அத்துவிதம் என்ற சொல்லை வழங்கியது, கடவுளும் உலகமும் பொருட்டன்மையால் வேறாயினும், கலப்பால் வேற்றுமை தோன்றாவாறு கடவுள் உலகத்தோடு கலந்திருக்கின்றார் என்று அறிவுறுத்தற்கெனத் தெரிந்து, அத்துவித பாவனை செய்வதே ஞான நெறியாதலின் அவ்வாறன்றிக கடவுளும் உலகமும் வேறல்ல எனக் கருதி ஏகான்ம வாதங்கோடல் தவறாகுமாதலின். அத்துவிதமென்ற சொல்லின் பொருள் தெரிந்து சிவத்தோடத்துவித பாவனை செய்யவேண்டுமென்றார்.

''அத்துவித மென்ற அநந்நியச்சொற் கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி. நிலைபிரிந்தோர், 4)

''ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய்
நின்ற சமயத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை 15)

நாம் பிரமமென்று பாவனை செய்தால் நாமென்ற உணர்ச்சி ஆங்காரத்தை யுண்டாக்கு மாதலால் அப்பாவனையை மறுப்பார்.

''நாம்பிரம மென்றால் நடுவேயொன் றுண்டாமால்
தேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி. நிலைபிரிந்தோர் 7)

என்றார்.

சிவத்தோடு இரண்டற்ற நிலையில் நிற்பார்க்கு சிவத்தைக் காண்கின்ற தானும் காணும் பொருளும் வெவ்வேறாகத் தோன்றுதல் கூடாது.

அகண்டாகாரமான சிவத்தின் தோற்றமொன்றே நிகழ்தற்குரியதாதலின்.

> ''காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றஅந்த
> விண்பாவம் போய துவாய் மேவுநா ளெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை, 20)

என்றார்.

''காண்பானும் காணும் பொருளுமாய்ப் பிரித்து நோக்குங்காலை காணும் பொருளை முன்னிலையாகச் சுட்டியுணர்தலால் அது சுட்டிறந்த ஞானத்திற்கு இடையூறாமாதலின்,

> ''முன்னிலை யொழிந்திட அகண்டிதா காரமாய்
> முதறிவு மேலுதிப்ப
> முன்பினொடு கீழ்மே லடுப்பக்க மென்னாமன்
> முற்றும் ஆனந்த நிறைவே
> யென்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள் வடிவ
> மெந்நாளும் வாழி வாழி''

(எங்கு நிறைகின்ற பொருள்,11)

என்றார்.

> ''முன்னிலைச்சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போத முளைக்கில் ஐயோ
> பின்னிலைச் சென்மம் பிறங்குங்கண் டாய்''

(பாயப்புலி,23)

என்றதுமது,

அதுஎன்று பரம்பொருளைக் குறித்து நினைத் தாலும், அது என்ற சொல் சுட்டுணர்வினை யெழுப்பிஅதீத பாவனைக்கு இடையூறாமாதலின்.

> ''அதுவென் றுன்னும் அதுவும் அறநின்ற
> முதிய ஞானிகள் மோனப் பொருளது
> எதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
> மதியுள் நின்றின்ப வாரி வழங்குமே''

(பொன்னை மாதரை.29)

என்றார்.

எச்சொல்லாலும் இறைவனைச் சுட்டாதுணரும் நிலை பேசா நிலையெனப்படும். அதையே மோனமென்பர். 'மோனமென்பது ஞானவரம்பு'' என்ற அறநூல் உரையுங் காண்க. செயலுமற்றுப் பேச்சுமற்ற அந்நிலையே சும்மா விருக்கின்ற நிலை எனப்படும். அத்துவித நிலை, மோன நிலை,சும்மாவிருக்கும் நிலை' என்பன. ஒரு பொருளைக் குறிக்கும். மிகச்சுருங்கிய செல்லாற் பெரிய் பொருளைத் தெரிக்கும் அடிகள் அத்துவித நிலையைக் கூறுமிடத்து.

ஆகாரபுவனம் 22 ஆம் பாட்டினிறுதியில் ''அது வானாலது ஆவர்-அதுவே சொல்லும் '' என்றார்.

இதன்கண், ''அதுவானால்'' என்பதின் பொருள் அத்துவித பாவனையுடையரானால் என்பது.''அது ஆவர்'' என்பதற்குச் சிவமாவரென்பது கருத்து. மூன்றாவது 'அது'சிவானுபவத்தைக் குறிக்கும்.ஷெ 23ஆம் பாட்டில்,''அது என்று சொன்னால் எது என்று ஓர் ஆசங்கையுண்டாகும். ஆதலின், அது என்ற கருத்தையும் அறவே யொழித்து மதுவுண்ட வண்டு போற் சனகனாதி மன்னனவர்களும், சுகர் முதலிய பெரு முனிவர்களும் பேரின்ப நுகர்ச்சியால் அசைவின்றி வாழ்ந்தனர்'' என்றார் தேனுண்ட வண்டு தேனின்

நினைவு தவிர வேறொன்றும் உணராதிருக்கும். அதுபோலச் சிவானுபவ முடையார்களுமிருப்பர் என்றவாறு. அத்துவித ஞானமாகிய மோனத்தைத் தவிர வீட்டின்பமடைதற்கு வேறு வழியில்லை யென்பது அடிகளது திண்ணிய கருத்து.

''முடிவிலா வீட்டின் வாழ்க்கை வேண்டி னர்க்குஉன்
மோனமல் லால்வழியுண்டோ'' (ஆரணம்,10)

''செகங்க ளெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
உகந்த பேருனை ஒன்றுவர் ஐயனே''

(பொன்னைமாதரை, 44)

''அத்துவிதப் பெரும்பேறு அத்துவிதக்
கட்டுக்குள் ஆவதென்றோ''

''மெய்ஞ்ஞானத், தாணுவினோ டத்துவிதஞ்
சாருநாள் எந்நாளோ''(எந்நாட்கண்ணி நிற்குநிலை,21)

என்றது காண்க.

அத்துவிதத்திற்குரியஉவமைகளை எந்நாட்கண்ணி 'நிற்குநிலை' முதலிய இடங்களில் அடிகள் தொகுத்துள்ளார். பகலவன்முன் மதியினொளி அடங்கி நிற்பது போலவும், வானூடடங்கும் வளி போலவும்,அப்பினிடை உடம் பெனவும், தீயினிரும்பு போலவும், நீரின்கண் நிழல் போலவும் பட்டப்பகல் விளக்கென்வும் உச்சிக் கதிரவனுக்கு எதிர்ப்பட்ட படிகம் போலவும், இறைவன் திருவடி நிழலில் அடங்குதலே அத்துவித நிலையாம்.

''தாள்', 'தலை'என்ற இருசொற்கள் 'தாடலை' என்று புணர்ந்து நின்றகாலை டகரமானது ஈரெழுத்தினொற்றுமையை விளக்குதல் போல இறைவன் தாளில் உயிரின்றலை அடங்கிய ஞான்று, இருவரது கலப்பாகிய அத்துவிதநிலை திகழு மென்பார்,

''ஆடலையே காட்டியென தாடலொழித் தாண்டான்
பொற்
றாடலை மேற் சூடித்தழைக்கு நாள் எந்நாளோ''

(எந்நாட் கண்ணி நிற்குநிலை,22)

என்றார்.

பேசா நிலையாகிய மௌனத்தை முடிந்த நிலையாகக் கடவுள் வைத்ததற்கு ஏது, குற்றமுள்ள நெஞ்சன் இவன் வஞ்சமுடையவன் ஆதலால் இவனோடு வாய் பேசுதல் தவறென்று இறைவன் கருதினமையே யாமென்று, நயம்படப் பலவகைக்கண்ணி ஆறாம் பாட்டிற் கூறியுள்ளார். தமக்கு இறைவன் மோனநிலை யாகிய நோக்கத்தினைத் தந்தருளினா ரென்பதை ஆனந்தக் களிப்பு ஏழாம்பாட்டிற் குறித்திருக் கின்றார்.

''நலமேது மறியாத என்னைச் - சுத்த
நாதாந்த மோனமா நாட்டந் தந்தே ''

(ஆனந்தக் களிப்பு, 17)

என்றது காண்க.

மௌனம் மௌனமென்று வாயினாற் பேசாமலும் கையை அசைக்காமலும் இருப்பதாற் பயனில்லை;இராப் பகலற்ற உணர்ச்சியோடு இறைவனை அறிவின் கண் நாடியிருத்தலே அஃதாமென்பார்.

''வாய்க்குங் கைக்கும் மௌன மௌன மென்
றேய்க்குஞ் சொற்கொண்டு இராப்பக லற்றிடா
நாய்க்கு மின்ப முண்டோ''

(பொன்னை மாதரை, 42)

என்றார்.

இதனால் மௌன மென்பது சுட்டிறந்த முதல்வனை யுணரும் ஞானநிட்டை என்பது தெளியப்படும்.

"கற்றதுங்கேட்டதுந்தானே ஏதுக்காக
கடபட வென் றுருட்டுதற்கோ
குணங்குறியற் றின்பநிட்டை கூட வன்றோ"

(நின்றநிலை.1)

"நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி,51)

என்றதுங் காண்க.

ஞானநிட்டையி னியல்பினைத் தேசோமயானந்தம் 4-ஆம் பாட்டில் சுருக்கமாக, "ஆடாமல் நின்றுவிட்ட பம்பரம் போல மனமானது விசையொடுங்கி வீழவும், அறியாமையான இருள் நீங்கவும், இருளொளியிரண்டுமில்லாத அருள் வெளியோ டத்துவிதமான என்னைக் கண்டு என்னுள்ளே யிருக்கும் சாந்த வெளியாகிய பரம்பொருளைக் கூட, அதீதமான இன்ப நிலையை நான் கூடினே னல்லனே"யென்று தமது ஞானப் பெரு விருப்பைக் குறித்தார். ஞானநிட்டையினியல் பினைச் சின்மயானந்த குரு 8-ஆம் பாட்டில் அடிகள் விரித்துரைத்தார்.

"கூடுதல், பிரிதல், பற்று வைத்தல், குவிதல், விரிதல் முதலிய செயற்கையின்றி, முக்குணமற்று, போக்கு வரவுஞ் சுட்டுணர்வும் மனமாசும் இல்லாது மேல், கீழ், நடு என்னும் பகுதிப்படுத்து நினைத்தலு, முணர்தலுமின்றி, ஐம்பூதம், விந்து, நாத முதலியவற்றைக் கடந்து காண்போன், காட்சி என்பற்றிலுணர்ச்சியின்றி, வாட்டம் யாதுமின்றி, ஒன்று, இரண்டு என்ற விவகாரமுற்று, மனமொடுங்கி முழுமுதற் பேரின்பக் கடலிற் றிளைத்துச் சிவமயமாய், வேறொன்றைத் தேடுதலுமில்லாத இடமே மேலாகிய நிலை" என்றது காண்க.

அந்நிலையிலே இருப்பதே சும்மாவிருத்தலென அடிகள் கருதுதலால் அச்சொல்லினைப் பலவிடத்தும் அடிகள் வழங்குகிறார்.

சும்மா விருப்பதற்கு நீ ஓர் உபாயம் அருளுதல் கூடாதா? என்று இறைவனை வினவுவார்.

"எம்மா லறிவதற எம்பெருமான் யாதுமின்றிச்
சும்மா விருக்கவொரு சூத்திரந்தா னில்லையோ"

(இல்லையோ வென்கண்ணி,3)

என்றார்.

சும்மாவிருக்கும் விருப்பம் அடிகட்கு மிகுதியுமுண்டென்பது,

"சொல்லும் பொருளும் அற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
அல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி, 5)

என்பதாற் றெளிக.

"சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே"

(உடல் பொய்யுறவு, 52)

"சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லாம்
அம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவும்"

(பாயப்புலி, 36)

"நானெனவும் நீயெனவும் இருதன்மை நாடாமல்
நடுவே சும்மா
தானமரும் நிலையதுவே சத்தியம் சத்தியம்"

(ஆசையெனும், 32)

என்றும் வருவன காண்க.

இதனையே தூங்காமற் றூங்குத லென்றும் பகர்வார்,

''தூங்காமற் றூங்கிச் சுகம்பெறுமா நின்னிறைவில்
நீங்காமல் நிற்கு நிலை பெறவுங் காண்பேனோ''
(காண்பேனோ வென்கண்ணி,10)

''தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றூங்காமற் றூங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டா லன்றோ பலன் காண்பேன் பைங்கிளியே''
(பைங்கிளிக் கண்ணி,30)

என்றது காண்க.

சும்மா வென்பதை (ஒரு சொல்) ஒரு மொழி என்று அடிகள் சிறப்பிப்பது வழக்கம்.

''பாரீ ரொருசொற்படியே யனுபவத்தைச்
சேரீ ரதுவே திறம்''
(உடல் பொய்யுறவு,10)

''சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமா யிருமனமே
இன்ன மயக்கமுனக் கேன்''(ஷை.70)
''சொன்ன வொரு
சொல்லை மறவாமற் றோய்ந்தானெஞ் சேயுன்னா
வில்லை பிறப்பதெனக் கே'' (ஷை.71)
என்றும் வருவன காண்க.

நினை வொன்று 9-ஆம் பாட்டிலே ஒரு மொழியின் பெருமையை விரிவாக வுரைத்தார், ஒரு சொல்லே,பொருள் விரிக்குங் காலை, பல சொல்லாகிய மெய்ந்நூற் கிடங் கொடுக்கும், அந்த ஒரு மொழியே பாசத்தை நீக்கும், குரு மொழிந்த ஒரு மொழியே மலைபோன்ற எல்லையாக விளங்குகின்றது. மற்ற மொழிகளைக் கைக் கொள்வ தெல்லாம், கோடு வரையாமல் வட்டாடுதல் போலும் என்றவிடத்து ஒரு மொழி யென்றது ஓங்காரத்தை யெனவும், சும்மாவிரு வென்பதை யெனவும் திருவைந்தெழுத்தை யெனவுங் கூறுப.

''ஓங்காரமாம் ஐந்தெழுத்தாற் புவனத்தை
யுண்டுபண்ணி''
(பாயப்புலி, 9)

என்றமையால் ஓங்காரமே ஐந்தெழுத்தால் காண்க.

ஓங்காரத்தை ஒலித்த போது நாதமும்.எழுதிய போது விந்துவும் உகர அகர மகரங்களாகப் பிரித்த போது மூவெழுத்துமாதலால் அஃது ஐந்தெழுத்தெனல் தெளிவு படும்.

''அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளை
நெஞ்சழுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா ளெந்நாளோ?''
(எந்நாட்கண்ணி, நிலைபிரிந்தோர்,13)

சும்மா என்னுஞ்சொல் 'சும்ம' என்பதன் விரிவு. அச்சொல்லில் உ,ம்,அ, என்ற மூன்றெழுத்திருத்தல் காண்க. அவை ஓங்காரத்தின் உறுப்புக்கள், சகரமானது மகரத்தோடு சேர்ந்து அம்ச மந்திரமாகிய அசபையைக் குறிக்குமென்பர். 'சும்மாயிரு சொல்லற என்றலுமே, அம்மா பொரு ளொன்று மறிந்திலனே' யென்ற அருணகிரிநாதர் அருண்மொழியை மிகவும் ஆர்வத்துடன் அடிகள் பாராட்டுகின்றார்.

''ஐயா அருணகிரி அப்பா உனைப்போல
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர் யார்''
(உடல் பொய்யுறவு,26)

என்றது காண்க .

சும்மாவிருந்து ஞானநிட்டை கூடுதற்குத் திருவருளையே நாடி நிற்றல் வேண்டும். திருவருட் கண்ணாலேயே எல்லாப்பொருளையும் பார்க்கவேண்டுமாதலின்,

''அருளா லெவையும் பாரென்றான் – அத்தை
யறியாதே சுட்டி யென்னறிவாலே பார்த்தேன்

இருளான பொருள் கண்டதல்லால்–கண்ட
என்னையுங் கண்டில னென்ஏடி தோழி– சங்கர சங்கர
சம்பு''
(ஆனந்தக்களிப்பு,13)

இதனால் நிலையற்ற உலகப் பொருள்களை ஆணவத் தாற் காணுமிடத்துப் பொருள்களின் உண்மைத் தன்மை விளங்காமற் போவதல்லாமல் அந்தப் பொருள்வயமாய் நிற்கும் தன்னையும் அறிதற்கிடமில்லை என்று உரைத்த வாறாயிற்று. ஞானம் உதித்தற் பொருட்டு ஆசையின்மை இயற்கையாக அமைந்தால் அதுதானே கனிந்த கனி போலுமென்றும், பிராணனை யோகத்தால் வசப்படுத்த மனவொடுக்கங்கொண்டு பற்றுதல் கனிவிக்க வந்த கனி என்றும், சுகவாரி 6ஆஞ் செய்யுளில் அடிகள் தெரித்தருளினர்.

ஞானமில்லாமல் முத்தி கூடுதல் முடியாதென்பது அடிகள் கருத்து. சின்மயானந்தகுரு 11ஆம் பாட்டில் ''அன்புநெறியில் நிலை பெற்று நின்றாலும், ஒன்பது கண்டங்களையும் வலம் வந்தாலும், கடலில் மூழ்கினா லும், புனித நதிகளிற் குளித்தாலும், பசி தாகங்களைப் பொருட்படுத்தாது தீ நடுவே நின்றும் உதிர்ந்த சருகு, நீர், காற்று என்பனவற்றை மிகுந்த பசிவந்தபோது உண்டும், மௌனத்திலிருந்தாலும், உயர்ந்த மலைக் குகைகளிற் புகுந்து பத்து நாடியையுஞ் சுத்தி செய்து மூலதாரத்திலுள்ள அனலையும் மூச்சுக்காற்றினால் மேலெழுப்பிச் சந்திர மண்டிலத்து அடைத்துச் சிறந்த அமுதத்தை உண்டும் சிறிது காலம் நிற்கு முடம்பினைப் பல வூழிகள் நிலைபெறும்படி சித்தி செய்தாலும், ஞானம் பெறாதவிடத்துஉயர்கதியடைதல் கூடுமோ'' என்றார்.

இவ்வாறு மோனநிலை பெற்றவர்களே உய்வார்க ளென்பதைச் சச்சிதானந்த சிவம் 6ஆம் பாட்டில்,''மிக்க மதங்கொண்ட யானைகள் மேகக்கூட்டங்கள் போல

விளங்குகின்ற வெளிமுற்றமும், திங்கள் மண்டிலத்தின் மத்தியைத் தொடுவது போலுயர்ந்த முடிகளையுடைய மாடங்களும் கூடங்களுமுடைய மாளிகையின் கண்ணே, சந்திரகாந்தக் கல்லினாற் சமைத்த மணியிருக்கையி னுச்சியில் வீற்றிருந்து முத்தமிழ் முழக்கத்தோடு முத்துப்போன்ற பற்களையுடைய மடந்தையர்களொடு காதல் கூரவிளையாடி மோக நிலையிலிருந்தாலென்ன? யோக நிலைநின்று மூச்சினைப் பிடித்தடைத்துக் கொண்டும். கையகத்து நகமாகிய ஆயுதங்களை விரித்துக் கொண்டுலாவும் புலி,சிங்கம், கரடி முதலிய கொடிய விலங்குகள் புகுந்துலாவும் உட்பகுதிகளுள்ள காட்டிலும் மலை உச்சியிலும் உள்ள குகைக்குள் இருந்தாலும் என்ன பயன்? கையிலுள்ள நெல்லிக்கனிபோல, ஆரவாரமற்ற மோன நிலையைப் பெற்றவர்களே பிறவியின் நீங்கிப் பிழைத்த வராவர். இது சனகாதி முனிவர்களுடைய முடிவல்லவா?'' என்றவிடத்து விளக்குகிறார்.

ஞான நெறியானது,கேட்டல்,சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல் என்று நான்கு வகைப்படும் என்பது

''கேட்டன்முதல் நான்காலே கேடிலா நாற்பதமும்
வாட்ட மறஎமக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளோ''
(எந்நாட்கண்ணி,நிலைபிரிந்தோர்,5) என்பதாற்றெளிக.

ஞானத்தை முற்றிலும் கைவரப் பெறாவிடின் சரியை, கிரியை, யோகமென்று மூன்றிற்குமுரிய பதமுத்திகளுள் ஒன்றாவது தமக்குக் கிடைக்கப் பெற வேண்டுமென்பார்.

'ஞான நெறிதானே நழுவிடினும் முப்பதத்து
வானமுத்தி நல்குமென அன்புறுவ தெந்நாளோ''
(எந்நாட்கண்ணி,நிலைபிரிந்தோர்.2)

என்றார்.

இதனுள் ஞான நிட்டை கைவராவிடினும் ஞானநூல் களைக் கேட்டல், சிந்தித்தல்,தெளிதல் என்னு மூன்றினையு மியற்றியவர்களுக்குரிய சுத்ததத்துவ புவனப் பதவி களையே'முப்பதத்தோடான முத்தி'என்று குறித்தாரென் பாருமுளர்.

குருலிங்க சங்கமமென்ற மூன்றினுள் இலிங்கத்தின் பெருமை சிவபெருமானது வடிவவழிபாடு கூறுமிடத்து விளக்கப்பட்டது. அம்மூன்றையும் ஒரு சிறு கண்ணியில் வழுத்தினர்.

"மூர்த்தி எல்லாம் வாழிஎங்கள் மோனகுருவாழி- அருள் வார்த்தை என்றும் வாழிஅன்பர் வழி பராபரமே"
(பராபரக்கண்ணி, 229)

குருவின் பெருமையைத் தம் குருவாகிய மௌன குருவினைப் பாடிய மௌனகுரு வணக்கத்தில் செவ்விதின் அடிகள் உரைத்தனர். மௌனகுரு வணக்கம் முதற் பாட்டிலே "மௌனகுருவே! என்னையொரு அறிவு மதங்கொண்ட யானையாக வளர்த்தனை. எவ்வாறெனில், ஆசையாகிய விலங்கினைப் பொடிபடும்படி உதறி, ஆங்காரமாகிய முளையைப் பிடுங்கியெறிந்து, இரண்டன்மை விழைத லென்னும் மதங்கொண்டு ஆறு சமயமும் ஆறு போலத் துதிக்கை பொழி நீராகவமைய, பாசமாகிய இருளைத் தன்னிழலென்று கருதிச் சினந்து ஆரவாரஞ்செய்து, மேலே பார்த்த பெருமித நோக்குடன் பரந்து செல்லும் மனதைப் பெரியதொரு கவளமாக நிரம்பவுண்டு, முகத்திற் போர்த்த துணிபோன்ற மாயையினைக் கிழித்தெறிந்து அறிவாகிய ஒளியோடு கூடிய உனது செவ்வியகையிற் பிடித்த சின்முத்திரையாகிய தோட்டிவசமாயடங்கிப் பேரறி வானந்தப் பெருவெள்ளத்திற் றிளைத்து,நின்திருவருளி னிறைவாகிய நன்னய வாசத்திலுலவும்படி செய்தனை."

மௌனகுரு 3ஆம் பாட்டில் மௌனகுருவின் உயர் நிலை தெரிப்பார்,

"கண்ணாற் பார்த்தபோது காட்டிலுள்ள புலியானது பசுவோடு இணக்கமாய் உடன் திரியும்; மதங்கொண்ட யானையானது நீ கையினாற் குறிப்புக் காட்டியவுடன் நெருப்பிலிடுவதற்குப் பெரிய கட்டைகளை மிகுதியும் ஏந்திவரும். காமதேனுவாகிய விண்ணவர் பசு உன் பொன்னடியைத் தொழுது, உணவு ஆயத்தமாயிருக்கிற தென்று உனக்குத் தெரிவிக்கும். உலகத்திலுள்ள புரவலரும் பாவலரும் தவவேந்தன் என்றுனை வழுத்தி, வெற்றியோடு காக்க'வென வாழ்த்துவர். அறிவும் அருளும் நிறைந்த உனது திருமுகத்தைப் பார்த்த அளவிலே நவநாத சித்தர்களும் உன் நட்பினை விரும்புவர். சுகர், வாமதேவர் முதலிய ஞானிகளும் உன்னை மதித்துப் புகழ்வர். விண்ணவரும் மண்ணவரும் எதிர்வணங்கித் தொழுதற்குரிய நின் பெருமைசொல்ல எளிதாகுமோ" என்றனர்.

மௌனகுரு 8ஆம் பாட்டில் "சருகுகளையும் நீரையுமே உணவாகக் கொண்டு தவமியற்றுவர் ஒரு கோடிக் கணக்கான கூட்டத்தினரும் நிலவொளியை உணவாகக் கொள்ளும் செம்போத்துக்கள் போல மதிமண்டலவமுதினால் அழியாத் தன்மையடைந்த பலகோடி யோகியர்களும், இருவினை யொப்புற்றுக் காலங்கடந்த வொருமைப்பாடுடைய பேசாதபேரின்ப நிட்டையுடையார் எண்ணிறந்தோரும், இரசகுளிகை மருந்து முதலியவற்றால் எண்வகைச் சித்தி யெய்தினோர் பல்லோரும் சூழ்ந்திருக்க அவர்கள் நடுவே செவ்விய நிறமிக்க மணிகளா னிழைத்த ஏற்றிருக்கையிற் கொலுவீற்றிருக்கும் நின்னைக் கையாற் கும்பிட்டுப் பன்முறை வீழ்ந்து பணிந்து என் மனக்குறை யெல்லாந் தீரும் வண்ணம் மணமிக்க மலர்தூவி உன் திருவடிகளைப் போற்றும் பொருட்டு நீ என்னை வாவென்றழைப்ப தெக்காலம்" என்றதுங் காண்க.

"உன்
காட்சியிலிருந்து கொண்டு
வல்லாள ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
மாதவர்க் கேவல் செய்து
மனதின் படிக்கெலஞ்சித்திபெற லாஞானம்
வாய்க்குமொரு மனுவெ னக்கிங்
கில்லாமை யொன்றினையு மில்லாமை யாக்கவே
இப்பொழு திரங்கு கண்டாய்"

(எங்கு நிறைகின்ற பொருள்.8)

என்றதுமது .

அன்பர்க்குப் பணி செய்வதையே அடிகள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் விரும்புகின்றார்,

"அன்பர்பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கிவிட்டு விட்டால்

இன்ப நிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி , 155)

ஞானிகள் உலகைப் பாரார்; பார்த்தாலும் எல்லாம் சிவமாகக் கண்டிருப்பார் என்பார்,

".....இச்சகத்தில் நேரார்கள் நேரிடினும்
தற்பரமாக் கண்டிருப் பார்தாம்"

(உடல் பொய்யுறவு, 27)

என்றது காண்க.

கடவுளைக் கண்டவர்களைக் கண்டால் நற்கதி சேரலாமென்பார்,

"அண்ட பகிரண்டமும் அறியாத நின்வடிவைக்
கண்டகரைக் கண்டாற் கதியாம் பராபரமே,"

(பராபரக்கண்ணி323)

என்றார்.

ஞானிகள், பாலர், பேய் பிடித்தவர், பித்தர் என்பவரது தன்மையை உடையராய் உலகத்துக்குத் தோன்றுவர். உலகத்தார்போல உண்டுடுத்து அணிகள் அணிந்து உலாவித் திரிதலையும் தொண்டர்கள் ஒரு விளையாட்டாகக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்தமாகக் கடவுளை நாடுவதும் அடியவர் செய்கை என்பதைப் பராபரக் கண்ணி 141 ஆம்பாட்டிலும், இரவு பகலற்ற இறைவனைக் கண்ட ஞானிகள் வழி எங்கும் ஒரே தன்மையுடையது. திருவருளை உயிராகப் பெற்றவர்கட்கு ஞாயிறு எங்கே உதித்தாலென்ன? என்ற கருத்தை 145 ஆம் செய்யுளிலும் விளக்கிக் காட்டினர். சிவமாந்தன்மை யெய்திய ஞானிகட்குத் தாம் மீளாஅடிமை என்பார்.

"சித்தந் தெளிந்து சிவமானோர் எல்லோர்க்கும்
கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே"

(பராபரக்கண்ணி,148)

என்றார்.

10.பேரன்பினியல்பு

எந்நாட்கண்ணி 'அன்புநிலை'யில் அன்பர் தன்மையை அடிகள் இனிது விளக்கியுள்ளார். ''கல்லைக் கண்டால் ஒடுகின்ற காக்கைபோலப்பொய் மாயச் சொற்கண்டால் அன்பர் ஓடுவர். குலம், கல்வி முதலிய வற்றால் விளையுஞ் செருக்கினையும் தோற்றப் பொலிவையும் அறவே ஒழித்த புனிதர் அவர்கள். வீண் தர்க்கம், சமயப் பிணக்கு என்பன வற்றை விழையார்.''

(எந்நாட்கண்ணி, அன்பர்நெறி. 5.6.8)

ஆறந்தமென்று திருமூல மாமுனிவராற் கூறப்பட்ட நெறிகளில் நிற்போர் அன்பரெனவே அடிகளாற் கருதப் பட்டுள்ளாரென்பது.

''விறியுவே தாந்தமுதல் மிக்கக லாந்தம்வரை
ஆறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப
தெந்நாளோ''

(எந்நாட்கண்ணி, அன்பர்நெறி,9)

என்பதால் தெளிக.

அன்பர் உள்ளம் இறைவர்க்குக் கோயிலென்பது,

''மாசற்ற அன்பர்நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசுற்ற மாமணிநின் தேசினையுங் காண்பேனோ''

(காண்பேனோ வென்கண்ணி4)

''உரையிறந்த அன்பருளத் தோங்கொகளியா யோங்கிக்
கரையிறந்த வின்பக் கடலே பராபரமே''

(பராபரக்கண்ணி,6)

''இரவுபகல் நினைப்புமறப்பு எனும்தொந்தம்
அறியார்கள் இதயம் வேதச்சிரமென வாழ் - பராபரத்தை''

(மண்டலத்தின்;6)

என்றமையா லறிக.

''அன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றுந்துணையென நம்புகண்டாய்

(பாயப்புலி, 57)

என்றதால் அன்பரிணக்கமே எவற்றினுஞ் சிறந்ததென் பது தெளிக. அதுவுந் திருவருளாலே அமையுமென்பது,

''உன் அன்பர்தயங்கும்
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால்
விசேடமாய் வாழ
விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்தோய்
நின்னருள் வேண்டும்''

(ஆசையெனும், 27)

என்றமையாலறிக.

அன்பினால் உளதாம் மெய்ப்பாட்டினை அடிகள் பலவிடங்களில் விளக்கியுள்ளார். சில உதாரணங்கள் வருமாறு:-

''உண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளுருகி
மொழிகுழறி உவகை யாகிக்
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப
நின்னருளைக் கருத்தில் வைப்பாம்''

(பொருள்வணக்கம்,10)

''ஓயாஉள்ளன்பா யுருகிவாய் விட்டரற்றிச்
சேயாகி யெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தா
லாகாதோ''

(ஆகாதோ என் கண்ணி, 14)

''உடல்குழைய என்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க
ளூற்றென வெதும்பியூற்ற
ஊசிகாந் தத்தினைக் கண்டணுகல் போலவே
யோருறவும் உன்னியுன்னிப்
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துள் நடுக்குறப்
பாடியா டிக்குதித்துப்

பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
    பரப்பியார்த் தார்த்தெழுந்து
மடலவிழு மலரனைய கைவிரித் துக்கூப்பி
    வானேயவ் வானி லின்ப
மழையே மழைத்தாரை வெள்ளமே நீடூழி
    வாழியென வாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடை திறந்தனைய அன்பரன் புக்கெளியை
    கன்னெஞ்சனுக்கெளி யையோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தம்இடும்
    கருணாகரக்க டவுளே.''

(கருணாகரக்கடவுள்,9)

அன்பின் மெய்ப்பாட்டினை நுகர விரும்புவார்,

"இரவும் பகலும் தோற்றாமல்
அன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி அண்ணாஅரசே
    எனக்கூவிப்
பின்புற்றழுஞ்சே யெனவிழிநீர் பெருக்கிப்பெருக்கிப்
துன்பக் கடல்விட் டகல்வேனோ'' (பித்தாகித்
(சொல்லற்கரிய,4)

என்றார்.

''இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப
    வெழுந் தெழுந் தையநின் சரணம்
அடைந்தன னினிநீ கைவிடே லுனக்கே
    அபயமென் றஞ்சலி செய்துள்
உடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப்பாவை
    யொத்துநான் அசைவற நிற்பத்
தொடர்ந்துநீ யெனையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ
    சோதியே ஆதிநா யகனே'' (சிவன்செயல்,3)

என்றதுங் காண்க.

எந்நாட்கண்ணியில் - அன்பின் இயல்பினை அன்பு நிலைமை என்னும் பகுதியில் அடிகள் அழகாக விக்கி யுள்ளார்.

''உள்ளமானது கதிரவனைக் கண்ட கமலம்போல் திருவருளைக் கண்டபோது மலர்தல் வேண்டும். மேகங்கண்ட மயில்போல இறைவனது ஞான நடனத்தைக் கண்டு களித்தாட வேண்டும். திங்களொளியை நாடிச் செல்லும் சக்கரவாகப் புள்போலத் தூய அறிவிலே தோன்றும் பரஞ்சோதியை உயிர் நாடவேண்டும். அந்தரத்தே நின்றாடுகின்ற ஆனந்தக் கூத்தனுக்கே சிந்தையினைத் திறையாகக் கொடுத்து வணங்க வேண்டும். கள்ளன் இவனென்று கைவிடாதே யென்று வள்ளலைக் கூவி வருந்த வேண்டும். அண்ணாவாவென்றரற்ற வேண்டும். செய்வதெல்லாம் நின்பணி யென்று மாதேவனை வழுத்தல் வேண்டும். பரம்பொருளைக் கண்டுங் காணேனென்று கைகுவித்தல் வேண்டும். இன்பம் எங்கே யெங்கே யென்றிரங்க வேண்டும். கடல் மடை திறந்தாற்போலக் கண்ணீர் பெருகியாறாகச் செல்ல உடல் வெதும்பி மூர்ச்சித்துருக வேண்டும். இறைவனைக் காணாத முகம் சருகாய் வாடி அலந்து ஏங்க வேண்டும். மனக்கவலை ஆற்றாது இறைவன் பொன்னடியைப் போற்றி ஆற்றேன் ஆற்றேனென் றறற்ற வேண்டும்'' என்றிவ்வாறாக அன்பின் திறனை விரித்துரைத்தார்.

அன்பர்க்கு இறைவன் பல வழியிலும் எளிவந்தருள் செய்வானென்பதை,

''பாட்டுக்கோ அன்பினுக்கோ பத்திக்கோ அன்பர்
    தங்கள்
நீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்றாய் பராபரமே''
(பராபரக்கண்ணி, 364)

*"கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமதுரச்
சொல்லால் துதித்துநற் பச்சிலை தூவியுந்
தொண்டரின
மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்ற நானினி
யேதுசெய்வேன்"*
(பாயப்புலி, 22)

என்றமையாற் றெளிவித்தார்.

பைங்கிளிக்கண்ணியில் - கடவுளைத் தலைவனாகவும், தம்மைத் தலைவியாவுங் கருதிப் பல பாடல்களியம் பினர்.

எவ்வகையான ஏட்டிலு மெழுதமுடியாத தலைவன் திருவுருவத்தை உள்ளத்தில் எழுதமுடியுமோ என்பார்.

*"எந்த மடலூடு மெழுதா விறைவடிவைச்
சிந்தைமட லாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ
பைங்கிளியே"*
(பைங்கிளிக் கண்ணி,11)

*"பாராதி விண்ணனைத்தும் நீயாச் சிந்தை
பரியமட லாஎழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து
வாராயோ என்ப்ராண நாதா வென்பேன்"*
(ஆகாரபுவனம், 24)

என்றார்.

உயிர் தன் உணர்ச்சியால் இறைவனைக் காண முயன்றால் அவனைக் காணமுடியாது. தன்னுணர்ச்சி யற்றுத் தன் செயலற்ற இடத்தே அவன் வெளிப்படுவான் என்றார்.

*'நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாஇருந்தால்
தானே அணைவரவர் தன்மையென்னோ
பைங்கிளியே"*
(பைங்கிளிக் கண்ணி,33)

இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலையன்றி வேறொன்றினையும் அடிகள் விரும்புவாரல்லர். விண்ணவர் பதவிகளை அவர் வெறுப்பார் என்பது,

*"விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா
யாகஎன்பாற்
பண்ணியதெம் அண்ணல்மயல் பார்த்தாயோ
பைங்கிளியே"*
(பைங்கிளிக் கண்ணி, 52)

என்றதாற்றெளிக.

பிரிவாற்றாமையால் எல்லாரும் உறங்குங் காலத் திலும் தமக்கு உறக்கமில்லையென்பார்,

*"மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கும் மற்றுளவெ
லாமுறங்குங்
கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர் காதலாற்
பைங்கிளியே"*
(பைங்கிளிக் கண்ணி, 44)

என்றார்,

தலைவனைக் கண்டபோது தலைவி அவன் வசப்படுதல் இரும்பைக் காந்தம் கவர்தல் போலாமென்பார்.

*"காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள்
வேந்த னெமையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே"*
(பைங்கிளிக் கண்ணி,17)

என்றார்.

பண்டைப் பெரியோருட் கல்லால நீழலின் கண்ணே கடவுள் அருள் பெற்ற நால்வரையும் சுகர், வாமதேவர் என்னும் முனிவர்களையும் அடிகள் விதந்தோதினர்.

''துங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதல் முனிவோர்கள்''
(சின்மயானந்த குரு.1)

''அந்தணர் நால்வர் காண அருட்குருவாகி வந்த''
(தேன்முகம், 10)

''அன்றந்த நால்வருக்கும அற்புதமாய் நீயுரைத்த
தொன்று'' *(பரா பரக் கண்ணி, 231)*

என்ற வாக்குகளால் பண்டை நால்வர் சிறப்புக் குறிக்கப் பட்டது. சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்னும் நால்வரே கல்லால நீழலின்கண் ஞானோப தேசம் பெற்றதாகப் புராணங் கூறும்.

ஆகாரபுவனம் 23 ஆம் பாட்டில் இந்நால்வரையும் மௌனகுரு 7 ஆம் பாட்டில் சுகர், வாமதேவர் முதலிய ஞானிகளையும் அடிகள் விதந்தனர். சுகர் என்பவர் கிளிவடிவோடிருந்த ஒரு தேவமாதுக்கும் வியாசருக்கும் பிறந்தவர். இவர் பிறந்தவுடன் முழுத்துறவு கொண்டமையால் முனிவர்களுள் இவரே சிறந்தவரென்ப. முனிவர் களுள் இவரே மாதர் வசப்படாதவர். அரம்பை என்னும் விண்மாது இவரைத் தன்னோடு சேரும்படி காதல் காட்டியும் சித்தநிலை திரியாதிருந்தவர் இவர் ஒருவரே என்று கூறுவது முண்டு. சுகர், மார்க்கண்டர் முதலியோர்கள் சித்தாந்த நித்தியரென அடிகள் கருதுவது,

''திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள்
சித்தாந்த நித்யர் அலரோ''
(கருணாகரக் கடவுள்7)

என்பதாற் புலனாகும்.

பேரின்பத்தை உலகிலிருந்து பெறுதற்குத் தடைகள் பலவாதலின், சுகர் உலகத்தில் தங்காது அருந்தவங் கிடத்தற் பொருட்டு நிடதமலைக்குச் சென்றமையால்,

''பேரின்ப முத்திஇப்
பூமியி லிருந்து காண
எத்தனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெறி
இவ்வுலகம் அறியா ததோ''
(எங்கு நிறைகின்ற பொருள்.10)

என்றார்.

''ஓதரிய சுகர்போல ஏன்ஏன் என்ன
ஒருவர்இலை யோவெனவும் உரைப்பேன் தானே''
(ஆகாரபுவனம்.32)

என்றமையாலும் விளங்கும்.

சுகர்முனிவர் உடம்பு முழுவதும் சிவவடிவமேயாகாப் பெற்று இறைவனைக் கூவியபோது இறைவன் என்ன வென்னவென்று பதில் விடுத்தாரென்பார்,

''அங்கமே நின்வடிவ மானசுகர் கூப்பிட நீ
யெங்குமே னேனென்ற தென்னே பராபரமே''
(பராபரக் கண்ணி,211)

என்றார்.

இங்கே குறித்த சனகனென்பவன் மிதிலையை ஆண்ட மன்னன். இவன் தனது நகரம் நெருப்பு வாய்ப்பட்டு அழிந்த காலையும் அதன் பொருட்டுக் கவலையடையா தவன்.

மார்க்கண்டர் சிறப்பையும் அடிகள் பாராட்டியுள்ளார். மார்க்ண்டர் கதையால் அன்பர்கள் நமனுக்கு அஞ்ச வேண்டாமென்பது தெளிவாயிற் றென்பார்,

''மார்க்கண்டர்க் காக மறவிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கின் அன் பர்க்கென்ன பயங்காண் பராபரமே''
(பராபரக் கண்ணி, 128)

என்றது காண்க.

எந்நாட்கண்ணியுள் - குரு மரபின் வணக்கங் கூறியவிடத்து முதற்கண்ணே கல்லால நீழலில் வீற்றிருந்த கடவுளையும் அவர்பால் உபதேசம் பெற்ற நந்தியெம் பெருமானையும் அவரது ஞானப் புதல்வராகிய சனற்குமாரர் முதலியவர்களையும் வாழ்த்தியபின், ஆசிரியர் மெய் கண்டார், அருணந்தி சிவாசாரியார், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதிசிவம் என்னுஞ் சந்தான குரவர் நால்வரையும் தனித்தனி வாழ்த்துகின்றார். பின்னர்ச் சைவ ஆசிரியர் களுக்கெல்லாம் பொதுவணக்கங் கூறித்தம் குருவாகிய மௌனகுருவை இனிது வாழ்த்துகின்றார். மெய்கண்டார் வணக்கம் வருமாறு:-

"பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ."
(எந்நாட்கண்ணி, குருமரபின் வணக்கம்,4)

இதனால் மெய்யான அத்துவித உண்மையை அனுப வத்திற்கண்டு உலகிற்குணர்த்தியவர் மெய்கண்ட தேவ ரென்பது தெளியப்படும். அருணந்தி சிவாசாரியர் வணக்கம் வருமாறு:

"பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ
தெந்நாளோ"
(எந்நாட்கண்ணி, குருமரபின் வணக்கம்,5)

இதனுள் பாதிவிருத்தமென்றது சிவஞான சித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரம் முப்பதாம் பாட்டின் முதற் பாதியாகும்.

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயின்,"

இதன்கண் தம் அறிவினால் அறிவதையும் தமது அறியா மையையும் ஒழித்துத் திருவருள் நெறியால் உண்மை யறிந்து சுட்டியுணராது. சுட்டிறந்தா முறைமையில் முதல் வனைக் கருதி மன மதலிய கரணங்கள் அடங்கப் பெற்று இறைவன்பால் அன்பு செலுத்துந் தளர்ச்சியற்ற தெளிவு நிலை கூறப்பட்டது. அடிகள் கண்ணிகளில் இக்கருத் தைத் தெளிவாகச் செப்பினமை காண்க.

"அறிவோ டறியாமை அற்றறிவி னூடே
குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ"
(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை, 2)

"அறியா தறிந்தெமையாள் அண்ணலை நாமாகக்
குறியாத வண்ணங் குறிக்குநா ளெந்நாளோ"
(எந்நாட்கண்ணி, நிற்குநிலை,)

அடியார் வணக்கத்துட் சமய வேந்தராகிய திருஞான சம்பந்தர். சிவபோக நுகர்ச்சியிற் றலைசிறந்த திருநாவுக் கரசர், இறைவனைப் பரவைபால் தூதனுப்பிய திருநாவலூரர், புத்தரை வாதில் வென்ற திருவாதவூரடிகள் என்னும் சைவமயத் திருநெறித் தலைவர் நால்வரும் முதற்கண் வாழ்த்தப்பட்டனர். பின்னர்ப் பட்டினத்தார்' பத்திரகிரியார், சிவவாக்கியர், திருமூலர், அருணகிரி நாதர் என்பவர்கள் சிறப்பாகவும் பிற அன்பர்கள் பொதுவாகவும் துதிக்கப் பெற்றனர்.

ஆகாரபுவனம் 30-31-வது பாட்டுகளிலே இவ்வடியார் சிறப்பு சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது.

"துன்று மனக் கவலைகெடப் புலைநா யேனைத்
தொழும்பு கொளச் சீகாழித் துரையே! தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்!நஞ்
சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே!"
"தேவர் தொழும் வாதவூர்த் தேவே! என்பேன்;

திருமுலத் தேவே! இச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசே! சும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருணை கிரியே! மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன்''

கல்லாலின் 14-ஆம் பாட்டில் தேவாரத்தின் இனிமை குறிக்கப்பட்டது.

''மொழிக்கு மொழி தித்திப்பாக
மூவர்சொலும் தமிழ்கேட்குந் திருச்செ விக்கே
மூடனேன் புலம்பியசொல் முற்று மோதான்''

சிவபெருமான் தானே நேராகத் திருவுருத் தோற்றி மணிவாசகப்பெருமானுக்குக் குருவருள் நல்கியதுபோல மற்றெவர்க்கும் அங்ஙனம் தோன்றவில்லை என்பார்.

'உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லால் இனமுங்
குருவழிநின் றார்க்குமுண்டோ கூறாய்
பராபரமே''
(பராபரக்கண்ணி, 356)

என்றார்.

எந்நாட்கண்ணி அறிஞருரையுள், தேவார திருவாசகத் திருவருட்பாடல்கள் சிலவற்றின் சிறப்படிகளை அடிகள் விதந்து எடுத்துக்காட்டினமை காண்க. முதலாவது பாட்டில், 'இருநிலனாய்த் தீயாகி' என்ற அப்பர் சுவாமிகள் திருத் தாண்டகத்தின் கருத்தும், திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கின் உட்கிமையும், மூன்றாவது நான்காவது பாட்டுகளுள் 'தானெனை முன்படைத்தான்' 'என்னுடைய தோழனுமாய்' என்ற சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது தேவாரத் திருப்பாட்டுகளின் நுட்பமும், ஐந்தாவது பாட்டிலே, 'உன்னிலுன்னும்' என்ற அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கின் உண்மையும், ஆறு, ஏழு, எட்டுச் செய்யுள்களிலே 'நினைப்பற நினைந்தேன்' 'சென்று

சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்' 'ஆதியு மந்தமும் இல்லா அரும் பெருஞ்சோதி' என்னும் திருவாசகப் பகுதிகளின் பெற்றியும் சுருக்கமாய் உணர்த்தப்பட்டன. பதிக்முன்றாவது கண்ணியில், 'அறிவை அறிவது பொரு'ளென்ற அருணகிரிநாதர் திருவாக்கின் கருத்துக் குறிக் கப்பட்டது.

பட்டினத்தடிகளைப்போல அருந்துறவு பூண்டவர்கள் உலகத்திலில்லை என்பது அடிகள் கருத்து ஆதலின்,

''பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்
(பிள்ளையைப் போல்
ஆருந் துறக்கை அரிதரிது''
(உடல் பொய்யுறவு,.57)

என்றனர்

அருணகிரிநா தரைப்பற்றி முன்னமே சும்மா விருத் தலைப்பற்றிப் பேசுமிடத்துக் கூறப்பட்டது. அவர்முருகப் பெருமான் திருவருளால் சிவதனபூதி பெற்றவ ரென்பது

''கந்தரனு பூதிபெற்றுக் கந்தரனு பூதிசொன்ன
எந்தை அருள் நாடி இருக்குநா ளெந்நாளோ''
(எந்நாட்கண்ணி, அடியார் வணக்கம்,8)

என்றமையால் தெளிக.

சிவவாக்கியர் என்பவர் பிறக்கும் பொழுதே 'சிவசிவ' என்று சொல்லிக் கொண்டே பிறந்தமையால்,

''கண்டது பொய் யென்றகண்டா காராசிவ
மெய்யெனவே
விண்டசிவ வாக்கியர்தாள் மேவுநா ளெந்நாளோ''
(எந்நாட்கண்ணி, அடியார் வணக்கம்,6)

என்றனர்.

சிவஞான யோகத்தில் தலைசிறந்தவர் திருமூலமா முனிவர் என்பதே அடிகள் கருத்து, திருமந்திரத்தில் கூறிய வாறே யோக முறைகளைப் பயில வேண்டுமென்று குறிப்பிப்பார்.

"மந்த்ரமா லிகைசொல்லும் இயமநிய மாதியாம்
மார்க்கத்தில் நின்று கொண்டு"
(தேசோமயானந்தம்,1)

என்றார்.

யோக சூத்திர ஆசிரியராய பதஞ்சலி முதலிய எவரினும் பெரியவர் திருமூலரென்று குறிப்பானுணர்த்துவார்,

"சக்கர வர்த்தி தவராச யோகியெனும்
மிக்கதிரு மூலனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ"
(எந்நாட்கண்ணி, அடியார் வணக்கம்,1)

என்றார். கொல்லா விரதத்தை உலக மெலாம் கைக் கொள்ள வேண்டுமென்று அடிகள் விரும்பியது போலவே எல்லாரும் தவஞ் செய்தல் வேண்டு மென்பதும் அடிகள் பெருவிருப்ப மாதலின்,

"முன்னாள் மெய்ஞ் ஞான முனிவர்தவம் ஈட்டுதல்
போல்
இந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே"
(பராபரக்கண்ணி, 222)

என்றார்.

தமிழ்ப்பாட்டினாலே இறைவனைத் துதிப்பதின் சிறப்பைச் சில இடங்களில் அடிகள் குறித்துள்ளார்.

"அடியிட்ட செந்தமிழின் அருமையிட் டாரூரில்
அரிவையோர் பரவை வாயில்
அம்மட்டும் அடியிட்டு நடைநடந் தருளடிகள்

அடியீது முடியீதென
வடியிட்ட மறை பேசு பச்சிளங் கிள்ளையே"
(மலைவளர் காதலி, 4)

என்ற விடத்துச் செந்தமிழின் சுவையினை நுகர்ந்து மகிழ்ந்து இறைவன் பரவையாரிடம் தூதுபோயதாகக் கூறியது காண்க.

" தொண்ட ருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்ட மிழ்க்கிசை வாக மதிக்கவே"
(பொன்னை மாதரை, 70)

என்ற விடத்துஞ் செந்தமிழ்ப் பாடல் பாடும் அன்பர்க்குயாவரும் மதிக்கும்படியாக எளிவந்து தோன்றுவா னென்பது குறிக்கப்பட்டது.

அன்போடு தண்டமிழ் மாலையைத் தொடுக்கின்ற வர்களின் குறைகளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது இறைவன் திருவருள் புரிவானென்பார்,

"தண்டமிழ் அலங்கல்
தொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா ததுபரஞ்
சோதி"
(ஆசையெனும், 6)

என்றார்.

அடிகள் தமது தமிழ்ப் பாடலின் இயல்பினைப் பற்றியும், தாம் விரும்பும் மதிப்பைப்பற்றியும், உருக்கம் உண்டாகும்படி சொல்வது சித்தர்கணம் 8ஆம் பாட்டு.

"கருப்பஞ்சாற்றின் சுவை போலவும், முக்கனி களின் இனிமை போலவும், வாயூறுதற்குக் காரணமான கற்கண்டின் தித்திப்புப் போலவும், மதுரமான அடியைத் தெய்வங் களொன்றும் எனக்கெடுத்துக் கொடுக்க வில்லை. பேய் போலப் பலகால் அழுது மனதில் தோன்றியவை களெல்லாம்

என்னுடைய அறியாமை, அறிவு என்னும் இரண்டு பகுதியுங் கலந்து சொல்லிய தமிழ்மாலை என்னுடைய தமிழாகும். ஆசைமேலீட்டாற் புகலப்பட்டமையால் உயர்ந்தோராகிய உலகம் அதற்குக் குற்றங் கூறாது முத்திசித்திகளெல்லாம் அமைந்த நெறியை நன்குணர்ந்த சித்தர் கூட்டங்களாகிய உங்களைப் பார்த்து இத் தமிழைச் சொன்னவன் யார்? என்று பெரியோர் வினவ அவ்வினாவிற்கு விடையாக? இத்தமிழைச் சொன்னவன் சிறிது சாந்த குணம் வாய்ந்நவன் என்று எனக்குப் புகழ் உண்டாகும் படி நீங்கள் கூற, அச்சொல்லை அடியேன் கேட்டு, மனமகிழ்ச்சியடைவது எக்காலம்?'' என்றது காண்க.

தாயுமானவரின் அரிய பாடல்கள்

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே
ஆரமிர்தே என்கண்ணே அரிய வான
பொருளனைத்தும் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்ற ஒன்றே புனித வாழ்வே
கருதரிய கருத்ததனுள் கருத்தாய் மேவிக்
காலமுந்தே சமும்வகுத்துக் கருவி ஆதி
இருவினையும் கூட்டிஉயிர்த் திரளை ஆட்டும்
விழுப்பொருளே யான்சொலும்விண் ணப்பம்
கேளே.

(ஆகாரபுவனம் – சிதம்பர ரகசியம்:7)

குன்றாத மூவுருவாய் அருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி அறுசமயக்கூத்தும் ஆடி
நின்றாயே மாயையெனும் திரையை நீக்கி
நின்னையார் அறியவல்லார் நினைப்போர்
நெஞ்சம்
மன்றாக இன்பக்கூத் தாட வல்ல
மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க்கு

அன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞானம்
அமைத்தசின் முத் திரைக்கடலே அமரர் ஏறே.

(பன்மாலை:8)

கண்டார் கண்ட காட்சியும்நீ
காணார் காணாக் கள்வனும்நீ
பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையும் நீ
பலவாம் சமயப் பகுதியும்நீ
எண்தோள் முக்கண் செம்மேனி
எந்தாய் நினக்கே எவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவர் அவர்பணிநீ
கூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே.

(சொல்லற்கரிய : 9)

எத்தனை பிறப்போ எத்தனை இறப்போ
எளியனேற் கிதுவரை அமைத்தது
அத்தனை எல்லாம் அறிந்தநீ அறிவை
அறிவிலி அறிகிலேன் அந்தோ
சித்தமும் வாக்கும் தேகமும் நினவே,
சென்மமும் இனியெனால் ஆற்றா
வைத்திடிங் கென்னை நின்னடிக் குடியா
மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே.

(ஆசையெனும் : 37)

ஒளியே ஒளியின் உணர்வே உணர்வின் உவகைபொங்கும்
களியே களிக்கும் கருத்தே கவளங்கொண்ட
வெளியே வெளியின் விளைசுக மேசுகர் வீறுகண்டும்
தெளியேன் தெளிந்தவரைப் போற்றி டேனென்ன
செய்குவனே.

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையும் மாயைமல
மெய்யையும் மெய்யென்று நின்னடி யார்தம்
விவேகத்தையும்

ஐயமில் வீட்டையும் மெய்ந்நூலையும்பொய்ய
தாகவெண்ணும்
பொய்யர்தம் நட்பை விடுவதென் றோபரி பூரணமே.
(பாயப்புலி : 46, 53)

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லும்
சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன
முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மை யான
புத்திநீ எனக்கொன் றுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே.
(கற்புறு சிந்தை : 6)

பாராயோ என் துயரம் எல்லாம் ஐயா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யேன்முன்
வாராயோ இன்னமொரு காலா னாலும்
மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்தி டாயோ.
(பெற்றவட்கே : 4)

முற்றும்